

BİR YAZAR.
BİR ANNE. BİR KATİL.

SEVGİLER, ANNEN

PSİKOLOJİK
GERİLİM

ILIANA XANDER

Annesinin cenaze töreninin yapıldığı gün,
Mackenzie'ye gizemli bir zarf ulaşır. Zarfın üzerinde
tek bir cümle yazılıdır:

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

Zarfın içinden çıkan sayfalar Mackenzie'yi
dehşete düşürür. Kâğıt tanıdıktır. El yazısı da...
Hepsi annesine aittir.

*Bir sır öğrenmek ister misin?
Sevgiler, Annen.*

Mackenzie okudukları karşısında sarsılır.
Ama bu sadece başlangıçtır. Ardından
ikinci mektup gelir:

*Bu sır artık senin oldu. Biri sana yalan söyleyebilir,
biri geçmişim hakkında korkunç dedikodular yayabilir
ama bu, gerçeğin ta kendisi.*

Sonra üçüncü mektup gelir...

Her mektup, annesinin şöhrete giden yolda geride
bıraktığı bir yalanı, bir suçu, bir sessizliği açığa çıkarır.
Ve her yeni sır, bir sonrakini daha tehlikeli hâle getirir.

Peki mektupları gerçekten annesi mi yazıyordu?
Yoksa biri, onun hayatını paramparça etmek için
annesinin sesini mi kullanıyordu?

"Birbiri ardına gelen
ters köşelerle dolu,
son derece sürükleyici
bir hikâye. Elinizden
bırakamayacağınız
bir kitap."

– *Daily Mail*

Ninova

SEVGİLER, ANNEN

Ilana Xander

Orijinal Adı: Love, Mom

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabaraş

Çeviren: Müjgân Banu Yeğin

Düzeltili: Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1.Baskı:İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-0-1

Copyright © 2025 by Ilana Xander

Türkçe hakları Juno Kitap'a aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok,*D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

SEVGİLER, ANNEN

ILIANA XANDER

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Müjgân Banu Yeğın

Ninova

GİRİŞ

Hayatım boyunca tek bir insanı bile incitmedim. Ama şu anda ulusal gazetenin ön sayfasından bana bakan o surata bir yumruk atmak istiyorum. Onunla bütünleşen kırmızı ruju ve uzun, kuzguni saçlarıyla *onun* fotoğrafı. Bir canavarın güzel suratı.

ÇOKSATAN YAZAR ÖLÜ BULUNDU

Dünyanın dört bir yanında E.V. Renge adıyla tanınan, tüyler ürpertici gerilim romanlarının yazarı Elizabeth Casper [43] ölü bulundu. Ölümünün bir görünmez kazanın sonucu olduğu düşünülüyor.

Casper geride onu çok seven kocası Ben Casper'i ve yirmi bir yaşındaki kızı Mackenzie Casper'i bıraktı.

Dünya, vaktinden çok erken hayata veda eden yetenekli ruhun trajik kaybının şokunu yaşıyor. Hayranları, bu büyük edebiyat dâhisine

veda etmek için dünyanın dört bir yanında gösterişli anma törenleri düzenliyor.

Ah, yalanlar, yalanlar...

Buz gibi gülümsemesi, titreyen ellerimin arasında tuttuğum gazeteden bana alaycı bir şekilde bakıyor. İçimi, o yüzü parçalamak ve hafızamdan silip atmak için dayanılmaz bir istek kaplıyor.

Layığımı buldu.

Ölmeyi hak etmişti.

Keşke daha önce ölseydi.

1. KISIM

4

1

MACKENZIE

Muhtemelen bir daha, tek bir damla gözyaşının bile dökülmediği böyle bir anma töreni göremezsınız.

Annemin anma töreni, yılın ve belki de hayatının en büyük gösterisi oldu.

Aziz John Anma Merkezi'nin önündeki hayran kalabalığının bundan haberi yoktu. Bu büyük kalabalığın kendiliğinden bir araya geldiğini sanıyorlardı. Reklama, influencer'lara, magazin yazarlarına ve kitap blogger'larına akıtılan paradan habersizlerdi.

Annemin romanları, ölümünden sonra yeniden listelerin zirvesine yerleşmişti.

Bak anne! Öldün ama insanlar hâlâ üzerinden para kazanıyor.

Gazete manşetleri geçen haftadan beri kafayı yemişti, her tür çılgınca teori öne sürülüyordu.

**E.V. RENGİ [43] KARIYERİNİN ZİRVESİNDE
TRAJİK BİR ŞEKİLDE HAYATA VEDA ETTİ.
KAZA MI YOKSA...**

Salonun arka tarafında ayakta duran adamın burada olma nedeni de buydu zaten. Tuhaf bir bıyığı olan, takım elbiseli ve kravatlı, orta yaşlı bir adamdı.

Büyükannem ona kibar bir tavırla fısıldayarak “Bu özel bir tören. Lütfen, çıkın,” dedi.

Gülümsemesi, adam yanından ayrılır ayrılmaz siliniverdi.

Adamın ceketinin altında bir silah kılıfı taşıdığını anlamak için süper iyi bir gözlemci olmaya gerek yoktu; dedektif olduğu her hâlden belliydi. İki gün önce evimize de gelmişti. Kapıyı ben açmıştım ve büyükannem öfkeli bir tavuk gibi üstümüze uçmadan önce, dedektif bana annem hakkında sorular sormaya başlamıştı bile.

“Mackenzie, lütfen bizi baş başa bırak,” demişti büyükannem dedektifle aramıza girerken. Sonra ben köşeyi dönerken dedektife sikkın bir sesle “Annesini yeni kaybetmiş bir çocukla konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız,” demişti.

Şimdi, adam bir kez daha gitmeye mecbur bırakıldı.

Gazeteler ve blogger’lar günlerdir annemin ölümü hakkında ortaya türlü türlü delice teoriler atıyordu. Polise göre gerçek çok daha sıradandı: Annem, evimizin bitişiğindeki ormanda her zamanki sabah yürüyüşünü yaparken, ayağı kayıp düşmüş ve başını bir taşa çarpmıştı.

Olaya “Talihsizlik,” dediler. Tesadüfe bakın ki annemin çoksatan romanları da talihsizliklerle doluydu.

Beni yanlış anlamayın, bazı insanlar gerçekten üzölmüş olabilir.

Şu anda, olağan bir iş toplantısındaymış gibi yayıncıyla konuşan şu Laima Roth sürtüğü mesela? Tabii ya. Yirmi yıldan daha uzun süredir annemi temsil ediyordu. Artık planladıkları yeni kitapların yayımlanmasını unutabilirdi. Gerçi özel baskılar, yan boyamalar, kitap kutuları derken işi kâra

çevireceğinden emindim. Bu projenin çeşmesi asla kurumayacaktı.

Annem birkaç gün önce, sadece bir düzine kadar insanın katıldığı özel bir törende yakıldı. Orada da gözyaşı dökülmedi.

Bu anma töreni reklam içindi. “Arkadaşlar” için denmişti. Arkadaşlarının ona son bir kez saygılarını sunmaları için. Saygı, annemin listesinde oldukça üst sıralarda yer alırdı ama ya arkadaşlar? Annemin gerçek arkadaşlarının olduğundan emin değildim ama son iki saattir yapılan dokunaklı konuşmalara bakınca, annemin Shakespeare olduğu hissine kapılabilirdiniz.

Binanın önündeki sokaklar kalabalık ve gürültülüydü ama insanlarla dolu anma salonunda ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Fısıltılar duvarlardan geri sekiyordu.

Salonun bir tarafında, kırmızı güllerle kaplı bir arka planın önünde, dik yakalı dantel bluzuyla poz veren annemin dev bir yazar portresi asılıydı. Altında *E. V. Renge* yazıyordu. Yayınevinin tuttuğu orta yaşlı, tuhaf fotoğrafçı portrenin her açıdan fotoğraflarını çekiyordu. Yayıncıyla, ajanlarla ve babamla. Benden de poz vermemi rica etti ama reddettim.

Canları cehenneme.

Salonun karşı tarafında ise annemin ofisinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Makyajı kusursuzdu ve saçları özenle yapılmıştı ama bir kitaplığın önünde otururken kendi kendine hayallere dalmış gibi görünüyordu. Bu gayriresmî fotoğrafın altında gerçek adı yazılıydı: Elizabeth Casper. Bu fotoğraf, yerel gazete, büyükannemin gittiği kilise ve annemin bağış yaptığı hayır kurumları gibi diğer kaynaklar içindi.

Ben salonun arka tarafında, bu gösteriden uzakta durmayı yeğliyordum. Yanımda annemi zerre umursamayan –hiçbir zaman umursamamıştı– büyükbabam vardı. Benim nasıl göründüğümü umursadığı da söylenemezdi.

Oysa büyükannem umursardı. Evden çıkmadan önce her zamanki siyah rujumu ve kalın eyeliner'ımı sürmememi rica etmişti.

“Ve uygun bir şeyler giy.”

Neredeyse her zaman siyah şeyler giyerdim. Tesadüfe bakın ki bir anma töreni için bu oldukça uygundu. Tıpkı büyükannemin ikazına rağmen sürdüğüm eyeliner ve ruj gibi.

Büyükannem elbette Dior'lar ve pahalı mücevherler içindeydi. Anma törenine katılan herkesle tek tek konuşmaya özen gösteriyordu.

Babam şık bir siyah takım elbise giymişti ve göz alıcı görünüyordu. Suratı biraz asık gibiydi ama nedeni yoksunluk da olabilirdi. Babamın anne ve babası, yalnızca dört saat uzaklıkta bir yerde yaşamalarına rağmen annem öldüğünden beri bizim evde kalıyorlardı. Büyükannem, babamın çok erken saatte içmeye başladığı içkisini kontrol ediyordu. Annem gidince büyükannem evin idaresini büyük bir gururla üstlenmişti.

Ben mi? Ağlamak istiyordum, cidden istiyordum ama gerçek henüz kafama dank etmemişi. Üzülmek istiyordum ama oldum olası annemin beni yeterince önemsemediği hissini taşımıştım. Bu beni son yıllarda biraz sert ve sivri dilli birine dönüştürmüştü ve birbirimizden uzaklaşmıştık.

En yakın arkadaşım EJ, hâlâ yasımı tutamadığımı söylüyordu. Belki de sadece kalpsizdim. EJ'e gelmemesini söylemiştim. Kendimi bildim bileli ne kadar berbat bir hayatım olduğunu en yakın arkadaşımın görmesini istememiştim.

Onu, eve gidince akşam “yakın çevremize” vereceğimiz özel ikram servisli partide görecektim. Bu etkinliğe, hayatı anma töreni deseler de bir parti olacağından adım kadar emindim.

Etrafıma baktım ve tanıdık bir simanın babama yaklaşıp elini sıktığını görünce, utançtan yerin dibine geçmek istedim.

Gittiğim üniversitenin dekanıydı. Gözlerimi devirerek bakışlarımı kaçırdım. Annem onunla sık sık dirsek temasında bulunurdu. Bir keresinde “Geleceğin için,” demişti. Hatta üniversitemde bir konuşma yapmış ve bağışta bulunmuştu. Annemin adına bir anıt dikerlerse hiç şaşırmazdım.

Annemin terapisti de oradaydı. Editörlerinden ikisi. Üç asistanı. Aile avukatımız. “Arkadaşlarının” çoğu yakın çalıştığı insanlardı zaten.

Kazadan beri, şehirdeki stüdyo dairem yerine evde kaldığım son bir haftadır, onu, sahip olduklarımızı ve küçük, sefil ailemizi sık sık düşünüyordum. Üzgündüm ama sanırım aslında olması gerektiği kadar altüst edici bir hüznün yoktu.

Babam telefonuna baktı ve telaşlı adımlarla herkesten uzağa, kapıya yürüdü. Aynı anda beyzbol şapkalı bir adamın da dönüp kapıdan çıktığını gördüm. Babam da peşinden gitti.

Bu, babama başımın ağrıdığını ya da bir sinir krizi geçirmek üzere olduğumu –elbette ikisi de yalandı– ve gitmem gerektiğini söylemek için uygun bir zaman olabilirdi. İçimde bir sürü duygu fokurduyordu ama hiçbirini adlandıramıyordum. En belirgin olan, bu insanlardan uzaklaşma isteği idi.

Bir başka dar koridorla birleşen boş koridora çıktım ve biraz ileride babamı o yabancıyla konuşurken gördüm.

Onlara doğru yürümeye başladım ama boğuk fısıltıyı duyunca yavaşladım. “Pislik herif.”

Nasıl yani?

Yana çekilip onları göremediğim ama rahatça duyabildiğim kapı girişinin arkasında durdum.

“Burası yeri değil,” diye tısladı babam. “Hangi *cüretle*?”

“Hangi *cüretle* mi? Burada olmaya hakkım var.”

“Defol. Hemen şimdi.”

Adam alçak sesle kıkırdadı. “Bir şeyden şüpheleniyor mu?”

“Kim?”

“Mackenzie.”

Kendi adımı duyunca yüreğim sıkışır gibi oldu.

“Kızımın adını ağzına alma.”

“Ah, demek şüphelenmiyor. İyi iş çıkardın, Bennycik.”

Bennycik mi? Babam mı? Kim ona böyle hitap ederdi ki?

“Sana gitmeni söyledim,” dedi babam biraz daha çaresizce. “Git buradan. Sonra konuşuruz.”

Kaçamak bir bakış atmak için kapı eşiğine doğru bir adım attım ve halının altındaki ahşap parke gıcırdadı. Lanet olası parke gıcırdamak için o ânı seçti.

Kahretsin.

Far ışığına yakalanmış bir geyik gibi taş kesildim. Boğuk ayak seslerinin ardından babam kapıda belirdi. Beni görür görmez yüzünü bir panik ifadesi kapladı.

“Neler oluyor?” dedim başımı kapıdan dışarı uzatarak ama gizemli adam gitmişti bile.

Babam iki eliyle yüzünü sıvazladı. “Hiç.”

“Biriyle mi tartışıyordun?”

“Hayır, ufaklık, sadece konuşuyorduk.” Elini ceketinin iç cebine uzattı ve bir içki matarası çıkardı.

“O adamı tanıyor musun?”

Mataradan gergin bir yudum aldı ve nefesini yavaş yavaş bıraktı. “Daha önce hiç görmedim.”

Aleni bir yalan.

Matarayı ceketinin cebine geri soktu ve bana göz kırptı. “Sen iyi misin?”

“Burada olmamalıyım. Bu insanlar...” Cümlemini tamamlamak yerine gözlerini devirerek ana salonu işaret ettim.

“Biliyorum. Biliyorum.” Babam gözlerini kapadı, parmaklarını burnunun kemerine bastırdı.

“Sen iyi misin?”

Annem ve babam mükemmel bir çift sayılmazdı. Özellikle son zamanlarda. Hiç bu kadar çok kavga ettiklerini görmemiştim; oysa ben yalnızca hafta sonlarını onlarla geçiriyordum. Çünkü son iki yıldır kasabada, üniversiteye yakın küçük bir kiralık stüdyo dairede kalıyordum.

Babam, duyulacak kadar derin bir nefes alıp dudaklarını şişirerek verdi, ardından da yapmacık bir gülümseme takındı. “Evet, ufaklık.” Omzumu sıvazladı. “Her şey yoluna girecek. İstersen gidebilirsin.”

“Evde görüşürüz,” dedim ve dönüp arka girişe uzanan koridora saptım.

En büyük gösteri, herkes binadan çıkınca dışarıda yaşanacaktı. Asıl yas tutanlar, ülkenin dört bir köşesinden gelen hayranlardı. Yayınevi, organizasyonu yönetmesi için kendi Halkla İlişkiler ekibini getirmişti. Evet, buna organizasyon diyorlardı. Bir grup kiralık aktör ortalığı birbirine katarak küfürler yağdıracak ve E.V. Renge’in bir şeytan olduğunu iddia ederek annemin portrelerinden birine zarar verecekti. Çünkü bilirsiniz, reklamın kötüsü olmaz. Bunu biliyordum çünkü bana önceden haber verilmişti. Bir gizlilik anlaşması imzalamamdan hemen sonra. Halkla İlişkiler şirketinin gizlice tasarladığı bu numaranın kitap satışlarını uçuşa geçirmesi bekleniyordu.

Ana girişten çıkıp paparazi ve çılgın hayranlar sürüsünün arasına düşmeyi kesinlikle istemiyordum.

Binanın arka kapısından çıkınca rahat bir nefes aldım ve otoparkta kimsenin olmadığından emin olunca arabama yürüdüm.

Telefonum çalmaya başladı.

“Tanrı’ya şükür,” dedim telefonu açarken. “Çıktım.”

“Hey, Huysuz, dayan, az kaldı.” EJ’in güven veren sesi ruhumda merhem etkisi yarattı.

“Bize geliyorsun, değil mi?”

“Yoldayım. Senden önce varabilirim.”

“Ana bahçe kapısının önündeki paparazilere dikkat et, olur mu?” Binmek için arabamın kapı kilidini açtım. “Eminim ki orada... Bir dakika.”

Sürücü koltuğunda bir zarf vardı ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak onu elime aldım.

“EJ, bekle.” Telefonu hoparlöre aldım, arabaya bindim ve zarfı inceledim. “Bu da ne...”

“Sen iyi misin?” dedi.

“Emin değilim.” Zarfın üzerindeki sözcükleri okurken nabzım hızlandı.

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

2

Şöhret, edebiyat dünyasında bile beraberinde övgüler, hayran mektupları, sapık takipçiler ve zaman zaman rasgele bir idrar şişesi ya da kanlı bir iç çamaşırı getirebilir. Evet, dışarıda deli insanlar var. Daha hastalıklı şeylerden hiç bahsetmeyeceğim. Onlardan da bolca var.

Gergin bir tavırla arabamın pencerelerinden dışarı baktım. Otopark arabalarla doluydu ama görünürde tek bir insan bile yoktu.

“Kenz, ne oldu?” dedi EJ endişeli bir sesle.

“Hayran mektubu,” dedim dikkatimi yeniden zarfa çevirirken.

“Delice bir şey mi?”

“Asıl delice olan arabamın içinde olması.”

“Kilitlemeyi mi unuttun?”

“Cık, dostum, o kadarını akıl edebiliyorum. Umarım risin falan değildir. En iyisi atayım.”

“Açsana! Eğlenceli olabilir.”

Annemin hayran hikâyeleri EJ’i her zaman heyecanlandırırdı.

“Tamam, tamam.” Zarfı yırtarak açtım.

Siyaha boyalı tırnak uçlarımla yavaşça araladım, sonra içine göz attım. Hayranlar konusunda temkinli olmanın bir zararı olmazdı. Çok tuhaf şeyler yaşanmıştı. İnsanlar anneme her çeşit şey gönderirdi. Aşk mektupları, tehditler, kendi roman taslakları, oyuncaklar, kurabiyeler, saç tutamları. Bir şişe idrar, işte o feciydi. Bir adam, kendisiyle annemin fotoşoplanmış bir fotoğrafını göndermişti. Hem de kendi spermiyle kaplı bir şekilde.

“Hadi, dökülsene. Neymiş?” dedi EJ sabırsızlıkla.

“İçinde kâğıtlar var. Muhtemelen birinin gözyaşlarıyla ıslanmış bir mektuptur.”

“Okusana.”

EJ bu tür ürkütücü şeylere bayılırdı. Bir yıl önce benim gittiğim üniversiteden mezun olmuştu ve serbest çalışarak çeşitli Bilgi İşlem işleri yapıyordu. Şu anda, yirmi üç yaşında kod yazma işlerinden ortalama bir yetiştikten daha fazla para kazanan parlak bir programcı olabilirdi ama yıllar önce tanıştığımızda ineğin tekiydi. Bana ortaokulda okula devam etmediği ve bütün zamanını evde bilgisayar başında geçirdiği için bir sınıfı tekrarlamak zorunda kaldığını anlatmıştı. Hâlâ biraz inekti ama kendine aynı kafada insanlardan oluşan bir çete bulmuştu. Bazen, bu hayatta çok büyük fark yaratır.

Kâğıtları zarfın içinden çıkarıp açtım.

Mektup elle yazılmıştı ve kenarlarının bir tarafında defterden koparılmış gibi püsküller olan üç sayfadan oluşuyordu.

“Hadisene!” dedi EJ sabırsızlıkla.

“Dur biraz! Tanrım. Sabır erdemdir, biliyorsun.”

İlk sayfada sadece birkaç satır yazı vardı. Yüksek sesle, yavaş yavaş okudum.

Bir sır öğrenmek ister misin?

Sevgiler, Annen.

3

“Nasıl yani?” dedim ve öfkeyle ikinci sayfaya bakarken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Kâğıdın üstünde tanıdık isimler, sol üst köşede yirmi iki yıl öncesinden bir tarih vardı. Konum: *Old Bow, Nebraska*.

Bu birinin hastalıklı şakasıysa, özenle düşünülmüştü çünkü orayı biliyordum. Annemle babam, yirmi yıldan uzun bir süre önce orada üniversiteye gitmişlerdi.

“Huysuz, orada mısın?” dedi EJ.

“Dinle, seni sonra ararım.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, arayacağım.”

“İyi edersin.”

Sonraki beş dakika boyunca hiç kıpırdamadım. Zarfın içindeki üç sayfayı okudum ve içimin kasıldığını hissettim. Sonra tekrar okudum ve atladığım hiçbir şey olmadığından emin olmak için sayfaları çevirdim.

Annemle babamın geçmişi hakkında çok bilgi sahibi değildim ama nereden geldiklerini biliyordum. Bu sayfalardaki

hikâye, kişisel ve mahrem bir his uyandırmıştı. Annem bana geçmişinden bahsetmeyi hiçbir zaman gerek görmemişti. Bunu neden şimdi yapsındı ki?

“Karmaşıktı,” derdi.

Romanlarını bilen biri olarak ben “sorunlu” kelimesini seçerdim. Eleştirmenler annemin hayal gücünü “muhteşem” olarak tanımlıyordu. Bense bariz bir şekilde geçmişe dayanan kökenleriyle düpedüz delilik olduğunu düşünüyordum. Ayrıca hangi anne baba çocuklarına sorunlu geçmişlerini anlatırdı ki?

İçimden geçen ilk düşünce, bu sayfaları yirmi yıllık yayıncılık kariyeri boyunca anneme yazılan benzer şeylerle dolu olan devasa sandığa atmak oldu. Annem sandığı evdeki ofisinde tutuyordu. Hayran mektuplarına ayrılmış mezar büyüklüğünde gotik tarz bir sandıktı.

Ama meraklanmıştım. Ya bu mektuplar gerçekten annemdense?

Gerçek olup olmadıklarını anlamam tek bir yolu vardı.

Arabamı çalıştırdım ve ailemin evinin yolunu tuttum.

Evimiz şehre bir saat mesafedeydi. Annem üniversite için eyalet dışına çıkmama izin vermeyince, lisansımı yaparken evde kalmak istemediğim konusunda ısrar etmiştim. Böylece en azından şehre taşınarak biraz özgürlük kazanmıştım.

Annemle babamı iki haftada bir hafta sonu ziyaret ederdim. Annemin ölümünden beri evde kalıyordum. Bu elbette “yas üzerinden bağ kurabilmemiz” için büyükannemin fikriydi. Bunlar onun kelime seçimleriydi. Gerçi aramızda yas tutan olduğunu hiç sanmıyordum.

Bir saat sonra ailemin evine uzanan özel yola saptım. Burası ormanlarla çevrili bir gölün yanındaki yirmi dönümlük bir arazi üstüne inşa edilmiş, ayrı bir misafir evi,

bir havuzu ve doğal bir göleti olan altı yüz elli metrekarelik bir evdi.

Halkla İlişkiler şirketinin kiraladığı bir güvenlik görevlisi beni başıyla selamladı. Ama tek bir görevlinin yetmeyeceğini tahmin etmeliydim çünkü yolun altmış metre kadar ilerisinde beni bekliyorlardı: Ana kapıya yaklaşırken fotoğraflarımı çekmek için gür ağaçların arasından kameralarıyla fırlayan bir ordu.

“Mackenzie, annenin ölümünün kaza olduğuna inanıyor musun?”

“Mackenzie, yarım kalan romanını sen mi tamamlayacaksın?”

“Bayan Casper!”

Camın arkasından “Burası özel mülk!” diye haykırdım. Ama bunu zaten biliyorlardı. Umurlarında değildi. En azından metal kapılar ağır ağır açılıp ben aradan geçince peşimden gelmeye cüret edemediler.

Bir dakika sonra evden içeri giriyordum.

Suratıma baş döndürücü tatlı bir koku çarptı. Arkadaşlar, iş arkadaşları ve hayranlardan gelen yüzlerce çiçek. Ev, akşamki davete hazırlanan ikram şirketinin çalışanlarıyla doluydu.

Elimde zarfla dosdoğru annemin ofisine yürüdüm.

Ofis kilitliydi. Tek anahtar annemdeydi ya da o öyle sanıyordu. Biz ofise sadece o içerideyken girebiliyorduk. Ama babamın yedek anahtarı nerede sakladığımı biliyordum. Aylar önce onu gizlice içeri girerken yakalamıştım. Annemin bundan hiç haberi olmamıştı ve böyle bir şeyin olması, ebeveynlerimin ilişkisinin ne kadar boktan olduğunu gösteriyordu.

Şu anda gerçekten o ofise girmeliydim.

Misafir banyosunun yanında duran küçük kabile maskesine yaklaştım ve elimi gür, yapay saçlarının arasına daldırdım. Ofis anahtarı orada, maskenin yumuşak kauçuk kafatasının altında duruyordu.

“Bingo,” diye mırıldandım. Babamın anahtarı hâlâ orada tutuyor olması rahat bir nefes aldırmişti.

Hızlı adımlarla koridorun sonuna ilerledim, annemin ofisinin kapısını anahtarla açtım ve içeri girince arkamdan geri kilitledim.

Buraya hiç tek başıma gelmemiştim, annem her zaman yanımda olurdu. Merak etmemin tek nedeni, annemin bu odayı her zaman kilitli tutmasıydı. Burasının yazma sığmağı olduğunu söylerdi. Ama artık bitmişti.

Kederin sinsi sinsi sokularak beni bir anda sarsmasını bekledim ama öyle bir şey olmadı. Tek bir damla gözyaşı bile dökmedim. Hatta üzüntü bile hissettiğimi söyleyemem. Sa-dece burukluk.

Annemle hiçbir zaman yakın olmadık. Bana bütün eğitim hayatımı karşılayacak küçük bir fon kurduğu söylenmişti ama hepsi o kadardı. Fazladan bir şey yoktu. Miras yoktu. Her şey babama gidecekti. İkiyüzlü davranmak ve ebeveynlerimizi paraları için sevmediğimizi söylemek isterdim ama annem, milyonlar kazanmasına rağmen bana üniversite fonu dışında tek kuruş bırakmamıştı. Bu gerçeğin beni sinirlendirmediğini ya da uyuz etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Tamam, evet, annemin hayranı değildim. Bana ders vermeye mi çalışmıştı? Her neyse. Tek başıma başımın çaresine bakabilirdim.

Şu anda bu anonim mektubun amacının ne olduğunu öğrenme derdindeydim. Belki de ders hâlâ bitmemişti. Bu küçük eşek şakası, şaka değil de annemden bir veda mektubu çıkarsa, sonrasında daha iyi araştırma yapabilirdim.

Mektubun gerçekliğini kontrol etmek için ihtiyacım olan tek şey, dev maun masanın üstünde duran küçük çerçeydi. Çerçeve –burada heyecam artırma amaçlı küçük bir trampet solo alalım– annemin ne kadar çok şey başardığının

hatırlatmasıydı. Pekâlâ. Omuz sıvazlaması. Cam çerçevenin içinde annemin ilk romanı, milyonlarca kopyası satılarak uluslararası başarı kazanan ve E.V. Renge'in isminin duyulmasını sağlayan *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*'in orijinal taslağının ilk sayfası duruyordu.

O ilk sayfa şu anda muhtemelen binlerce dolara alıcı bulabilirdi. Annemin ergenliğinde tuttuğu bir günlükten eski bir sayfanın üstüne yazılmıştı. Evet, o sayfa çok eskiydi ve neredeyse otuz yıllıktı. Annem çoksatan romanım on altı yaşında falan yazmaya başlamıştı. Dâhi diye buna denir, değil mi?

Ancak benim bu küçük anı parçasına, anonim bir hayrandan aldığım sayfalarla karşılaştırmak için ihtiyacım vardı.

Masanın üstüne oturdum –annem görse beni öldürürdü–, çerçeveyi sırtüstü masaya yatırdım ve zarftan çıkardığım kâğıtları yanma sererek incelemeye başladım.

Elbette ben bir grafoloji uzmanı ya da adli tıp uzmanı değildim ama her iki numunenin üstüne eğilip harfleri tek tek inceledim. *I* harflerinin tepedeki dalgasını. Babamın adı Ben'de *B* harfinin alttaki kavisini. Virgülleri, tırnak işaretlerini, mektupta bir kelimenin altındaki çift çizgiyi ve çerçeveli ilk sayfadaki *Önsöz* kelimesinin altındaki bire bir kopyasını.

Beş dakika sonra boynum eğik durmaktan acımaya, gözlerim kısılmaktan yanmaya ve midemde tatsız bir his oluşmaya başlamıştı. Çerçeveli sayfadaki ve mektuptaki el yazısı birbirinin aynısıydı.

“Hah,” dedim kendi kendime.

Yine de bu, mektubun annemden geldiğini ispatlamazdı.

Ama beni meraklandıran bu değildi.

Annemin mektubun sonuna yazdığı şeydi:

Bu sır artık senin olacak.

Mektup #1

İnsan gençken tatlı adamlara âşık olmaz.

Yanlış adamlara âşık olur.

İlk aşk toksik olabilir. Bazen insan o ilk aşkta kalmayı seçer. Ben Casper da tam olarak buydu.

Ona neden âşık oldum ki? Ah, asıl soru bu. Bugünüümüz çoğu zaman geçmiş eylemlerimizin bir kolajıdır. Geçmişime hata demezdim. Daha çok nahoş olaylar zinciri denebilir. Ama o kısma daha sonra geleceğim.

Daha önemlisi geçmişimdeki herkesin alıcı olmasıydı. Ben mi? Ben, etrafındaki insanlara kendilerini özel hissettirmek konusunda hünerliydi. Benimle bir kızın başını döndürecek şekilde ilgilenen ilk erkek oydu.

Başım döndü elbette.

Yaratıcı yazarlıkta son sınıftaydım. Küçük bir üniversite kasabası olan Old Bow, Nebraska'da yaşıyordum. Kasaba üç kilometrelik Ana Cadde boyunca uzanıyordu ve etrafı sık ormanlarla çevriliydi. İnsanda inziva hissi uyandıran bir yerdi. Benim için son derece uygundu. Geçmişim böyle bir yerde beni bulamazdı ya da ben öyle sanıyordum.

Ben'i ilk kez kampüsün kafesinde gördüm. Ben yiyecek otomatının yanında duruyordum, bir an göz göze geldik.

"Havalı ruj," dedi başıyla işaret ederek. "Çilek gibi kıpkırmızı."

Diğer herkesin benzettiği gibi kan değil, çilek demişti. Bir erkek daha romantik olabilir miydi acaba?

İnsanda havasız bir odaya bir anda dolan temiz esinti etkisi yaratan çocuksu gülümsemesiyle sırtıttı. Kolay kahkahaların, el ele yürüyüşlerin ve olası bir kalp kırıklığının sözünü verir gibiydi. Ama o anda insanın aklına kalp kırıklıkları gelmiyor ya da oğlanın boyunu aştığını veya köşedeki masada olan arkadaşlarının sana kıs kıs gülüp küçümseyici bakışlar attığını görmüyorsun. Umurunda olmuyor çünkü oğlan o masaya dönerken omzunun üstünden arkaya bakıp sana sırtlıyor ve göz kırpmıyor. Bu durumda, kalbinin hızlanışını, midende kanat çırpın kelebekleri ve seni tanımaya zaman ayırsa yaşanabilecek anların zihninde saniyede bir kilometre hızla akıp giden görüntülerini durdurmak imkânsızlaşıyor.

Sonra beni tanımaya zaman ayırdı da.

Bir hafta sonra Ben'i seminer salonunda gördüm. Bu kez yalnızdı, etrafta dikkatini dağıtacak arkadaşları yoktu.

"Ah, hey, Çilek kız!" diye seslendi.

Dizlerimin bağı çözüldü ve o yanıma yaklaşırken midemdeki o hain kelebekler yerlerini almışlardı bile.

"Kısa hikâye yarışmasında birincilik ödülünü sen kazandın, değil mi?"

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. "Evet."

"Tebrikler!"

"Geleceğin Sylvia Path'i olacaksın."

Kalbim yerinden oynadı. Edebiyatı seviyordu demek. Sylvia Path'i anma haftası olması ve yanıımızdaki ödül panosunda öyle yazması umurumda olmadı.

"Bravo sana, Bayan Elizabeth Dunn."

Adım! Adımı bir başkasının sesinden duymak hiç bu kadar havalı olmamıştı. Kalbim göğsümden dışarı fırlayıp onun

ayaklarının dibine inmek için çırpınıyordu. Adımı biliyordu! Yanı başımızdaki ödül panosundaki fotoğrafımın yanında yazılı olması da umurumda değildi.

"Adım Lizzy," diye mırıldandım.

"Lizzy mi?"

"Lizzy," diye tekrarlardım.

"Lizzy." Sırıttı. "Benim adım da Ben."

Biliyordum. "Merhaba, Ben."

"Merhaba Lizzy. Başka havalı hikâyeler yazdın mı?"

"Okumak ister misin?"

"Elbette! İyi hikâyelere bayılırım."

Ben'in okumakla uzaktan yakından ilgisi yoktu ve birinci yılında İngilizce II'den kalmaktan kıl payı kurtulmuştu. Ama ben bunu daha sonra öğrenecektim. Daha birçok şeyle birlikte. Çoğu dersten zar zor geçtiğini. Kasıntı ailesinin mezuniyetini parayla satın aldığını. Daha o zamandan bir içki sorunu olduğunu. Stajlara kabul edilmediğini. Popüler bir güruh olan arkadaşlarının benimle alay ettiğini. Aylarca, hayatlarımızdaki her şey kontrolden çıkana ve bir tren kazasına dönüşene kadar küçük sırrı olarak kaldığını.

Hayır, bunlar daha sonra olacaktı.

Ama o gün karşısında dururken, sevgi açlığı çeken kalbim benimle bir dakika daha konuşması için yalvarıyordu.

Ben'de insanları kendine baktıran bir şey vardı. Kahkahası dünyanın en muhteşem sesiydi. Gamzeli gülümsemesi dizlerimin bağını çözüyordu. Ve rahat bir tavırla çağrı cihazımın numarasını sorduğu zaman – "Hikâyelerin hakkında daha fazla şey duymak isterim," – elim ayağım birbirine karıştı ve utançtan kıpkırmızı oldum. Çağrı cihazım yoktu, sadece ev telefonum vardı.

Bunu, ilk seferimizi, ikinciyi ve üçüncüyü, mutlu günleri ve uykusuz geceleri, cilveli gülümsemeleri ve acı gözyaşlarını, neşeli buluşmaları ve pis ihaneti daha sonra yazacaktım.

Ama aynı günün ilerleyen saatlerinde beni evden aldı, en sevdiği yere yemeğe, ardından da sinemaya götürdü. Sonra

bir şişe şarap ve minik şişelerde içkiler alıp evime, kasabanın mini marketinin üstündeki köhne daireme gittik. Dairenin sefil küçüklüğü karşısında zerre afallamışa benzemiyordu. Görsün istedim, bunun tek seferlik bir şey olabileceğini biliyordum ve dert etmiyordum. Bunun, aylarca hakkında yazacağım bir gece olacağını düşünmüştüm.

İçtik, güldük ve beni kendine çekti.

"Tadı da çilek gibi mi?" diye mırıldandı dudaklarını çilek rengi dudaklarıma yaklaştırarak, sonra beni öptü ve "İstemediğin hiçbir şey yapmayacağız," diye fısıldadı.

Bir saat sonra ikimiz de çıplaktık ve yapmasını istediğim her şeyi yapıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde o yatağında uzanırken, ben yanına oturdum ve senelerdir yazmakla uğraştığım romanımdan bölümler okudum. Bana ısıltılı masmavi gözleriyle, kendimi dünyanın en tepesinde hissetmeme neden olan bir ifadeyle bakıyordu.

Ben bir yetiştirme yurdunda büyümüştüm, yalnızdım ve büyük dünyanın ortasına sırtımdaki giysiler ve bir miktar konut desteğiyle bir başıma salınmışım. Ama akıllı bir kızdım. Üç işte birden çalışıyordum. Üniversite için hem ihtiyaç hem başarı bursu almıştım. Bektan hayatımdan çıkış yolunu bulmakta kararlıydım.

O gece Ben'i etkilemeyi o kadar çok istiyordum ki ona, bana hayal kurduran tek şeyi söyledim: "Bir edebiyat ajanı romanımla ilgileniyor."

Bir anda gözleri parladı. "Cidden mi? Çok havalı? Ciddi ciddi yayımlanacak mı yani?"

Utangaç bir tavırla omuz silktim. "Umarım. Edebiyat ajanı bir dizi yayıneviyle görüşüyor. Romanımın harika olduğunu söylüyor."

Beni kendine çekti, her yerimi öptü, öptü, öptü, kıkırtılar arasında başımı döndürdü ve nihayet, en nihayet yurttaki o korkunç olaylardan sonra, hayatın yoluna girmek üzere olduğunu hissettirdi.

“Sen...” dedi, geri çekilip bana gördüğü en büyük hazineymişim gibi bakarak, “inanılmazsın, Lizzy Dunn.”

Bana uzun uzun baktı, o dikkatli bakışın anlamını o zaman tam çözemesem de daha sonra anladım.

Ben, beni şaşırtarak ertesi hafta yine geldi ve sonraki haftalarda da gelmeye devam etti. Genellikle gece geç saatte. Bazen biraz çakırkeyif, her zaman mutlu, dudaklarında o hülyalı gülümsemeyle ve dilinde yumuşacık bir “Hey, Lizzy, bebeğim”le geldi, birlikte olduk, yazdıklarımı ona okumamı istedi ve övgüler yağdırdı. Övgü, kadınlarda en etkili numaradır.

Düz perçemli uzun siyah saçlarımı çok beğeniyordu. Ve çiçek rengi rujumu. “Tam Kat Von D tarzı.” Hikâyelerimi ve onu etkilemeye çalıştığım beklenmedik, gizemli hikâyeye dönüşlerimi seviyordu.

Onunla ayrı dünyaların insanlarıydık. Benim John –yerel kahvecide çalışan çocuk– dışında hiç arkadaşım yoktu.

Öte yandan Ben gamsız bir parti çocuğuydu. Onun tayfasına asla uyum sağlayamayacağımı biliyordum. Kızlardan biri sarhoş olup bana “Ben seni sadece yeteneğin için tutuyor, yoksa senin gibi birine asla dönüp bakmazdı,” diyene kadar onlarla birkaç kez takıldım.

Ama bunu ben de biliyordum, anlarsınız ya. Bazı insanların dış görüntüsü çekicidir. Diğerleri yeteneklidir. Ben’in arkadaşlarını istemiyordum ki. Ben’i, sadece benim olabilecek birini istiyordum. Ve ortalıkta dikkat çekmek de istemiyordum. Bunun neler yapabileceğini biliyorum. Eskiden yaptığı gibi. Gölgede yaşamaktan hoşnuttum.

Brimmville’deki yurttaki üç oğlanı ve bana yaptıklarını kimsese anlatmamıştım. Geçmişimi kimsenin bilmesine gerek yoktu. Özellikle de Ben’in.

Ama sen bilmelisin.

Her zamanki gibi hızımı alamadım, güzel kızım.

Anlarsın ya, Ben’in özelliği, paralı bir aileden gelmesi ama hiçbir becerisinin olmamasıydı. Tek yeteneği gülümsemesiydi –

göz kamaştırıcı, büyüleyici, şirin ya da gerekirse masum. Hangi açıdan parlarsa parlarsın, insanları kendine tekrar tekrar baktırırdı. Onun yeteneği de buydu. Sahip olduğu tek yetenek. Bu yüzden kendi kişiliksizliğini telafi etmek için etrafını popüler ve zaman zaman yetenekli insanlarla dolduruyordu.

Ben bunu çok sonra fark ettim. Ama o gün geldiğinde çoktan âşık olmuştum ve arkamdan neler çevirdiğini öğrenmiştim. Bunu ilk kalp kırıklığı izledi ama işleri yoluna sokmakta kararlıydım.

O kız, hayatlarımıza gelene ve sivri pençelerini Ben'in kalbine ve benim zihnime saplayıp geçmişimi günüşiğine çıkarana kadar her şey harika gidiyordu.

*O kız, bana asla yapmadığım şeyler yaptırdı. En kötü yanı-
mı açığa çıkardı. Eski günahlarımı ortaya döktü.*

*Ama böylece, en iyi hikâyeleri yazmamı da sağladı.
İşte böyle.*

Bu sır artık senin oldu.

Biri sana yalan söyleyebilir. Biri geçmişim hakkında korkunç dedikodular yayabilir. Ama bu –bu günlük– gerçeğin ta kendisi.

4

“Sence bu gerçek mi?” dedi EJ sayfaları bana geri uzatırken. Cebinden bir sarma sigara çıkarıp yaktı.

Ailemin evine kısa bir yürüyüş mesafesinde, göletin yanında, ormanın kuytusunda kalan çardakta oturuyorduk. Evdeki partide tam bir saat kalmıştık. Fazla uzun bir saatti ve çaktırmadan sıvışmamız kimsenin umurunda olmamıştı.

“Dediğim gibi, el yazısı tutuyor.”

EJ büyük bir nefes çektiği esrarlı sigarayı bana uzattı.

“Ayrıca anlatılanlar onlara çok uyuyor,” diye ekledim. “Annemle babama.”

Gece vaktiydi. Çardağın köşelerindeki güneş enerjili fenerlerin loş ışıkları EJ’in çıkık elmacık kemiklerini ve bir duman bulutu üfleyen şişkin dudaklarını aydınlatıyordu. Ellerini başının arkasında kenetleyip iyice arkaya yaslandı. Yakışıklı bir profili vardı. Her nasılsa sadece birkaç yıl önce tanıştığım o sakar inek tiple hiçbir alakası kalmamıştı. Converse ayakkabılar, kot pantolon ve eskiden giydiğinde

patates çuvalı gibi duran ama şimdi seksi görünen kapüşonlu siyah bir sweatshirt giymişti. Gerçi muhtemelen en yakın arkadaşşımdan bahsederken bu sözcüğü kullanmasam daha iyi olur.

Düşünceli bir tavırla “Tuhaf bir posta aldığın kesin,” dedi. “Boş ver. Hiçbir anlamı olmayabilir.”

“Ya bir tür ipucuysa?”

EJ dönüp bana baktı. “Neyin ipucu? Annenle babanın aşk hikâyesi bir gecelik bir ilişkiyle başlamış, Huysuz. Yüzyılın hikâyesi değil.”

“Aman Tanrım,” dedim yüzümü buruşturarak. “Çıkardığın tek sonuç bu mu yani? Ben kadından bahsediyorum.”

“Hangi kadından?” dedi EJ omuz silkerek. “Ortada isim yok. Nasıl bir sonuca varman gerekiyor ki? Babana sor.”

Haklıydı, artık annem olmadığı için babamdan birkaç hikâye koparmayı deneyebilirdim. Her zaman annemin onu bir atmaca gibi izlediğini, ağzından çıkan her kelimeyi düzelttiğini hissedirdim. Çok içtiği zamanlarda bile.

Yüksek sesle düşünür gibi “Ona tam olarak ne soracağım?” dedim.

“Söylemeye çalıştığım tam olarak bu. Bu çok muğlak. Sadece bir giriş gibi...”

“Neye?”

“Bilmiyorum.”

O kadar çok sorum vardı ki. Annem bu mektubu bana ne zaman yazmıştı? Aylar önce mi? Ölümünden hemen önce mi?

“Neden sadece bu geldi? Bu!” Kâğıtları havada salladım. “Geri kalanı nerede?”

“Belki de başka bir şey yoktur.”

“Annem ona bir şey yapan oğlanlardan bahsetmiş.”

“Belki bu hikâyeyi yazmaya başladı ve sonra... anlarsın ya...”

EJ yüksek sesle söylemedi ama kazayı kastettiğini anladım. İnsanlar sözcükler konusunda çok hassastı. Annem ölmüştü işte, o kadar.

Yine de göğsüm sıkıştı ve bu tatsız düşüncenin bir an önce geçip gitmesi için şüpheli mektuba odaklanmaya çalıştım.

EJ'in bana baktığını hissettim. Başımı çevirip düşünceli bakışlarına karşılık verdim. "Ne oldu?"

Bakışları yumuşadı. "Kenz, sanırım kederin yerine bu rasgele hayran mektubundan çıkarmaya çalıştığın gizemi kormaya çalışıyorsun. Belki de biri seninle kafa buluyor."

Moralim bozuldu, cevap vermedim. Kapüşonumu başıma çekip banka uzandım ve esrarlı sigaradan bir nefes çektim.

EJ'le böyle anları çok severdim. Bana Kenzie ya da Kenz demesini de. Ciddi ya da endişeli olduğunu o zaman anlardım. "Huysuz" bana ilk arkadaş olduğumuzda taktığı isimdi. Diline yerleşmişti. Onu suçlayamazdım. Dünyanın en geçinilmesi kolay insanı olduğum söylenemezdi. Babam bu yönümü annemden aldığımı söylerdi.

Bir süre sonra EJ "Nasıl bir his?" dedi.

"Ne nasıl bir his?"

"Annenin olmadığı bu yeni gerçeklik."

Omuz silktim. EJ annemle benim hiçbir zaman yakın olmadığımızı bilirdi. Ailemiz mutlu bir aile değildi ve nedeni annemdi.

Annem, 1) Babamın tarafına göre "Bir Sürtük", 2) Babama göre "Karmaşık Biri", 3) Edebiyat dünyasına göre "Parlak Bir Dâhi" ve 4) Hayranlarına göre "Kraliçe"ydi. Her gün birkaç saatini sosyal medya gruplarında geçirirdi. Dünyanın dört bir yanındaki hayır kurumlarına imzalı kopyalar bağışlardı. Hayranlarına bana hiç davranmadığı kadar nazik davranırdı. Ve onlara moral desteğinde çok daha cömert olduğu kesindi.

Ben henüz harika bir yazar değildim ama çabalıyordum. Yazmayı seviyordum. Üniversitede bir yazı yarışmasına katılmaya karar verdiğim zaman, hikâyemi ilk kez annem okumuştı.

Omuz silkmmişti. “Daha kat etmen gereken çok uzun bir yol var, tatlım.” O “tatlım” kelimesi cümlelerinden hiç eksik olmazdı. Nefret ederdim. En ufak bir yardım etmemiş, yol göstermemişti. Hikâyemi, üstünde çalışmama yardım etmeye tenezzül bile etmiyormuş gibi geri uzatmıştı.

Bir de üstüne birinci oldum ve zaferimi EJ’le kafayı bularak kutladım. Yaratıcı yazım sınıfımın hocası Profesör Salma, geleceğimin parlak olduğunu söyledi.

Annem küçümseyici bir gülümseme eşliğinde soğuk bir “tebrikler” mırıldandı, sonra sosyal medyasında benimle gurur duyduğunu ve günün birinde onun izinden gideceğimi umduğunu söyleyen bir paylaşım yaptı. Vurgu “izinden” kelimesindeydi. Her zaman ikinci sırada kalacaktım gibi.

Her neyse.

Yani, annem? Evet, muhteşem bir yeteneği ve halkın karşısında şeker bir kişiliği olan karmaşık bir sürtüktür. *Sürtüktü.* Edebiyat dünyasını etkilemek için güzel bir anma yazısı yazmalıydım ama cesedini bulmalarından sonra, günlerce nutkum tutulmuştu. Hâlâ da öyleydim. Onu özlediğim gerçeğini nasıl yorumlamam ya da hayatımdaki ani boşlukla nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum. Bununla birlikte, hissettiğim şeyin keder olduğunu hiç sanmıyordum. Ayrıca EJ dışında, annemin varlığını özlediğimi ama keder duymadığımı anlatabileceğim hiç kimsem yoktu. Bu kötü bir şeydi. Anneniz hakkında böyle şeyler söylememeliydiniz.

“Babam bugün anma töreninde bir adamla kavga etti,” dedim sigarayı EJ’e geri uzatırken.

“Yumruk yumruğa mı?”

Ninova

“Hayır, konuşma ters gitmiş gibi. Babam adama pislik dedi. Adam da ona Bennycik.”

EJ kıkırdadı. “*Senin* babana mı öyle dedi?”

“Biliyorum, çok tuhaf değil mi? O muhabbette bir gariplik vardı.”

“Senin bütün ailende bir gariplik var, Huysuz. Gücenme ama.”

Haksız değildi.

İşin en kötü tarafı, içimden bir ses çok daha kötü şeylerin olacağını söylüyordu. Ve o şeylerin aldığı mektupla alakalı olduğunu.

5

Çardağın arka tarafından gelen güçlü bir kahkaha ve küfür, beni yerimden doğrulttu.

“Selam, pardon! Pardon! Hey!” Sarhoş bir çift yalpalayarak bize yaklaşıyordu.

Erkek olan teslim olduğunu duyurur gibi avuçlarını yukarı kaldırdı. Yanındaki esmer güzelinin üstünde mini bir elbise vardı ve omuzlarına bir erkek ceketi atmıştı.

Adam havayı kokladı. “Burada iyi malzeme var gibi görünüyor.”

Esmer güzeli, yumuşak zemine saplanan yüksek topuklarının üstünde sallanarak kıkırdadı.

Sigara ortadan kaybolmuştu bile ve bakışlarımla EJ’e kalkmasını işaret ettim.

“Keyfinize bakın,” diyerek peşimde EJ’le çardağın basamaklarını indim.

“Paylaşmak değer vermektir!” diye bağırdı adam arkamızdan ve sonra sevgilisiyle aynı anda kahkaha attı. “Hadi ama çocuklar, sizde iyi malzeme var.”

“Şu ana kadar bol bol iyi malzeme çektiklerinden eminim,” diye mırıldandı EJ usulca kıkırdayarak.

“Bütün bu insanlar tonla para kazanıyor,” dedim eve doğru yürürken buruk bir sesle, “ve yine de her fırsatta bedava bir şey kapma derdindeler.”

“Evet. Dinle, sizinkilerin evi muhteşem ama o sirk sürerken değil,” dedi EJ özür diler gibi. “Ben kaçıyorum.”

“Peki.”

“Peki,” dedi beni taklit ederek. “Hey, Huysuz.”

Ona bakmadım ama parmaklarının burnumu sıkmak için yüzüme yaklaştığını hissettim.

Bunu yapmasına sinir oluyordum. Tam zamanında tepki verdim ve elini bana ulaşmadan iterek uzaklaştıracakım derken tökezledim.

EJ bana sırtıttı. “İyi olacak mısın?”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, EJ, kastettiğin buysa.”

“Tamam. Şehre dön artık, olur mu? Takılırsınız, yemek söyleriz, video oyunu oynar, sohbet ederiz.”

“Döneceğim.”

Gidiyordu ve şimdiden içim üzüntüyle dolmuştu. EJ benim en yakın arkadaşım. Başka hiç kimseyi pek önemsemezdim. EJ anneme benzediğimi, yalnız takılmayı seven bir münzevi ve zaman zaman da tuhaf olduğumu söylerdi.

Elbette ukalalık ediyordu.

EJ benden sadece birkaç yaş büyüktü. Üniversitedeki ilk senemde, dandik bir partide tanışmıştık. Henüz ortama uyum sağlamaya çalıştığım zamandı. EJ de geyik bir tipti. Ben isyankardım. İkimiz de hiçbir tanıma göre popüler sayılmazdık. Birbirimize göreydik. EJ benim çevrimiçi yazı platformumu kurmama yardım etti ve bir de baktık ki birbirimizin en yakın arkadaşı olmuşuz.

EJ'in kendine ait, benimkinden çok daha büyük bir evi vardı. Ben kendi küçük stüdyomu edinene kadar orada takıldık.

EJ'in anne ve babası yıllar önce Batı Kıyısı'na taşınmış bilim insanlarıydı. EJ onları sık sık ziyarete giderdi ama tanıştığımızdan beri, ailemin Noel ve bayram yemeklerinin çoğuna katılmıştı. Düzinelerce misafirle bayağı büyük hadiseler olması sebebiyle, o davetlere "aile yemeği" demek iyimserlik olurdu. Davetliler çoğu zaman annemin o dönem himayesine aldığı son çömez, sektör profesyonelleri ve elbette tahammül bile edemediğim temsilcisi Laima Roth'tan oluşurdu.

Her neyse, ikimiz de kişisel alanlarımıza çok düşkün olsak da EJ, siber güvenlik ve kodlama alanlarında türlü işler yapan programcılara açık çevrimiçi bir topluluğa katılmıştı. Ben hâlâ internet platformlarında yazılar yazarak ve birkaç kuruş kazanarak geçinmeye devam ederken EJ, ülkenin çeşitli yerlerinde türlü konferanslara ve büyük toplantılara katılıyor ve iyi para kazanıyordu.

Arkadaşlığımdan vazgeçmemesine şaşıırıyordum. Gerçi o bunu asla yapmazdı. Trendler gelir geçer ama dostlar kalıcıdır. EJ tatlı bir insandı.

Dodge Charger'ın evden hızla uzaklaşmasını ve arka stop lambalarının karanlıkta gözden kaybolmasını izlerken tadım kaçtı. Tek başıma olmayı severdim. EJ'le birlikte değilsem. Ama son zamanlarda birlikte daha az zaman geçirir olmuştuk. EJ arada bir kızlarla çıkıyordu ama benim pek ahım şahım bir aşk hayatım yoktu.

Artık sessizleşen eve geri yürüdüm. *Biraz daha sessiz daha doğru bir ifade olurdu.* Misafirlerin çoğu dışarıya, havuz başına çıkmıştı. Aşağıda bilardo salonundan babamın küçük arkadaş grubunun seslerini duyabiliyordum.

Oturma odasındaki Laima kafayı bayağı bulmuş görünüyordu. Edebiyat dünyasının son yükselen yıldızlarından biriyle, annemin daha önceki benzerleri gibi himayesine aldığı genç bir yazarla konuşuyordu. Genç adam elbette yetenekli olabilirdi ama Laima'nın elini yazarın uyluğuna koymasının ve çift D kupluk iri memeleriyle –ya da üç D'lik de olabilir, uzman değilim– kadehindeki şarabı neredeyse adamın pantolonuna dökecek kadar üstüne eğilmesinin nedeni bu değildi. Görünüşe bakılırsa, zavallı adam buna pek hevesli değildi. Kendisinin benden sadece birkaç yaş büyük, Laima'nın ise büyükannesi olacak yaşta olduğu düşünülduğünde, anlamak hiç zor değildi.

Mutfağa gittim ve yemek şirketinin davet sonrası temizliğinden artakalan, düzenli bir şekilde istiflenmiş içki şişelerine baktım. EJ kalsaydı, birkaç tek atabilirdik. Ama ben çok içmezdim, hele tek başıma hiç; diğer türlü, babamın izinden gitmek olurdu. O mektupta okuduklarım doğruysa babamın içkiye düşkünlüğü benim yaşlarımda başlamıştı. *Hayır, almayayım.*

Gözüme İtalyan hamur işleriyle dolu bir tepsi takıldı ve bunun daha iyi bir seçenek olacağına karar verdim. Büyükannem bana her zaman fazla zayıf olduğumu söylerdi. Ona neredeyse her zaman siyah kıyafetler giymemin beni daha zayıf gösterdiğini defalarca anlatmaya çalışmıştım. Boyum bir metre altmış üç santimdi ve kırk beş kiloydum. Buna ufak tefek denirdi. Ama büyükannem benim bulimik olduğumu kendine ikna etmişti bir kere.

Sık sık “Annenin de eskiden olduğu gibi,” derdi.

Şansım yaver giderse, potansiyel tetiklemeleri azaltmak için artık annemle ilgili göndermelerden kaçınılacaktı.

Elimde bir tepsi hamur işiyle merdivene yürüdüm.

Birden koridordaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Bakmak için o tarafa gittim ama orada bir şey yoktu. Sesler annemin ofisinden geliyordu.

Ne büyük sürpriz, değil mi ama? Annem gider gitmez ofisi bir anda halka açık bir alana dönüşmüştü.

Kulağımı kapalı kapıya dayadım ve babamın sesini duydum.

“Ne yapmamı isterdin, anne? Her şey Lizzy’nin kontrolü altındaydı. Adam onun sorunuydu.”

“Adam herkesin sorunuydu, Ben. Elizabeth sadece bundan istifade etmenin yolunu bulmuştu. Senin burnunun dibinde.”

“Ah, kes şunu!”

“Bunu stres giderme olarak meşrulaştırdığından eminim.”

Bunu, büyükannemin kıkırtısı izledi. Büyükannem insanların sinir uçlarına nasıl dokunacağını iyi bilirdi. Özellikle babamınkilere.

Tuhaf bir konuşmaydı, tıpkı babamın anma törenindeki adamla yaptığı gibi.

“Bu işi çözmeliyiz,” dedi büyükannem.

“Neyi çözeceğiz? Çok uzun zaman önce çözdüğümüzü sanıyordum.”

“Öyle mi görünüyor? Elizabeth’in aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum.”

“O öldü.”

“Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum, Ben. Gerçekten bu kadar aptal mısın?”

“Ah, sen neden bahsediyorsun?” dedi babam neredeyse haykırarak.

“Şişşt. Herkesi buraya toplamaya hiç gerek yok,” dedi büyükannem sesini alçaltarak. “Bugün kim benimle konuşmaya geldi, biliyor musun? Tören biter bitmez. Şu dedektif.”

“Ne konuşacakmış?”

“Hâlâ bunun bir kaza olmadığına inanmak için nedenlerinin olduğunu söyledi.”

Ağzım açık kaldı. Bunu aile üyelerinden birinden ilk kez duyuyordum.

“Hiç şaşırmadım,” dedi babam ve tam olarak anlamlandıramadığım bir ses çıktı.

“Kendine mukayyet ol, Ben,” diye tısladı büyükannem.

Ensemde aşağı bir ürperti yayıldı çünkü sesin ne olduğunu anlamıştım. Babamın sarhoş kıkırtısının ta kendisiydi. Birkaç saniye içinde gittikçe şiddetlenen ve uğursuzlaşan pis bir ses. Babamın keskin sözleriyle bir anda kesildi.

“Bunu hak etmişti. Yıllar önce.”

6

Amfinin beyaz tahtasına **VİRAL** sözcüğü yazılmış ve altı çizilmişti. Fonda Profesör Robertson'ın monoton sesiyle, salonun arka tarafındaki yerimde sosyal medyada dolaşıyordum.

E.V. Renge'in hayranları günlerdir dünyanın dört bir yanında çeşit çeşit toplantı düzenliyorlardı. Tarot okumaları, cosplay partileri yapıyor ve trend olan #RVNGDaima etiketiyle canlı yayınlıyorlardı. Çünkü bilirsiniz, annemin mahlası E.V. Renge, intikam kelimesinin harflerinin yerleri değiştirilmiş hâliydi*.

Aldığım mektup hiç aklımdan çıkmıyordu.

Dün gece, annemin ilk çoksatan romanı *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*'ı açtım ve bazı kısımları tekrar okudum. Belki abartıyor olabilirim ama çılgın hikâye örgüsü yepyeni bir anlam kazandı. Kitabın ana kahramanına yapılanların ve onun suçlulara yaptıklarının çirkin detaylarını midem hâlâ almıyordu.

* İntikam kelimesinin İngilizcedeki karşılığı "revenge"dir. -ç.n.

Profesörün yükselen sesi, beni daldığım düşüncelerden geri çekti.

“Son ödevi dijital panoya yükleyeceğim. Haftaya görüşürüz,” dedi.

Amfiyi dolduran elliden fazla öğrenci, kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını toplamaya koyuldu. Dersin bir kısmını düşüncelere dalarak geçirdiğimi ancak o zaman fark ettim.

“İnternette olanları takip mi ediyorsun?” diye sordu Sarah. “Annenle ilgili şeyleri falan yani.”

E.V. Renge kitaplarını konu alan ödevden beri Sarah bana sürekli yaranmaya çalışıyordu.

“Umurumda değil,” dedim çıkışır gibi.

Omuz çantamı kaptım, oditoryumun basamaklarını inip profesörün masasının önünden geçerken Bay Robertson’ın sesi beni durdurdu.

“Bayan Casper? Biraz konuşabilir miyiz?”

Ahh.

Profesörlerin, sizi diğerlerinin arasından seçip “biraz konuşmayı” talep etmelerinin ne kadar tuhaf görüldüğünün farkında olduklarını hiç sanmıyorum.

Masasına gittim ve anlayışla bakan gözleriyle karşılaştım. Konunun ne olduğunu biliyordum.

Profesör Robertson sosyal bilimler dersinin hocasıydı. Sevecen yumuşak bakışlar, kaşmir kazaklar ve çerçevesiz gözlükler. Sakin tavırlı ama eğlenceliydi ve muhtemelen herkesin favori hocasıydı.

Sosyal bilimler dersi aldığımız için sosyal bir deneyin de parçası olduğumuzu söylerdi. Bize, kendi sözcükleriyle, mümkün olduğunca “çok seçenek sunması” bu yüzdendi.

Benim meşhur E.V. Renge’in kızı olduğumu bu sayede öğrenmişti. O ve henüz habersiz olan diğerleri. O ders bir bela fırtınasının başlangıcı olmuştu.

Her şey, tarihi değiştiren küçük şeylerin gücünü konu alan bir derste oldu.

“Malcolm Gladwell’in *Kıvılcım Ânu* kitabını hepiniz okudunuz,” demişti Profesör, kollarını göğsünde kavuşturarak yaslandığı masasından. Bakışlarını amfide dolaştırarak devam etmişti. “En azından ödeviniz buydu ve bu konuda sınav olacaksınız. Kitaptan değil. Kitabın özetini internetten indirebileceğinizi biliyorum.” Bilmiş bakışları sınıfı tarıyordu. “Sıradaki konumuz yapay zekâ olacak, bu sayede bana yapay zekânın günlük hayatlarındaki yerini anlatma fırsatını bulacaksınız. Şimdi. Şu andaki konumuza dönelim. Trendler kavramını anlamamanızı istiyorum. Bir şeyin viral olmasını sağlayan şeyleri. Şansın gücünü. Momentumu.”

Profesör Robertson’ın herkes tarafından en çok sevilen yönü, ezbere ders anlatmamasıydı. Bir şeyleri sohbet yoluyla anlatırdı. Ve buna katılım derdi.

“Bugün ne öğreneceğimizi bana *sizler*, evet *sizler* söyleyeceksiniz,” demişti o ders sırasında gizemli bir gülümsemeyle. “Hepinize küçük kâğıtlar dağıtacağım. Her birinizin bir an durup şu anda ya da yakın geçinşte trend olan ve toplumumuz üstünde hatırı sayılır bir etki yaratan bir fenomen düşünmenizi istiyorum. Yaratıcı olun. Konu ister Taylor Swift olsun, ister HeyDude marka ayakkabılar, ister Character AI uygulaması, ister ‘aura puanları’.” Öğrencilerden biri sesli gülmüştü. “Muğlak davranmayın. Spesifik olun. O şeyi yazın. Tek bir şey.”

Beş dakika sonra bütün kâğıtlar, Profesör Robertson’ın elinde tuttuğu ve sallayarak karıştırdığı karton kutuda toplanmıştı. Profesör içinden bir kâğıt çektiği kutuyu kenara bırakmıştı.

“İyi bir şey olacağını umalım,” demişti. “Çünkü bu şey her neyse...” Elini kutunun içine daldırıp seçtiği kâğıt parçasını

başının üstünde sallamıştı. "... hakkında iki bin kelimelik bir deneme yazacaksınız."

"Ah!"

"Hadi ama!"

Amfinin dört bir yanından yükselen çeşitli tepkiler arasında, profesör sırtarak kâğıdın katlarını açmıştı.

"Kimsenin aptalca bir şey yazmadığımı umalım," diye mırıldanmıştı yanımda oturan Sarah.

"Ah. Çok ilginç." Profesör Robertson kâğıdı okuduktan sonra, bakışlarını öğrencilerin arasında dolaştırmıştı. "Anlaşılan denemelerinizin konusu..." Vurgu katmak için duraklamıştı. "Bir kitap fenomeni olacak." Tek kaşını kaldırmıştı. "*E.V. Renge'in Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* kitabı."

Şaşkın gözlerle birbirlerine bakan öğrencilere gülümsemişti.

Herkesten alkışlar ve sevinç nidaları yükselirken ben sandalyemin içine gömülmek istiyordum.

Yetenekli ebeveyninizin gölgesinde yaşamak berbat bir şeydi. Üçüncü sınıftayken insanlar soyadıma bakıp Elizabeth Casper'la bir akrabalığım olup olmadığını sorduğu zaman yalan söyledim. Ta ki annem bizim üniversitenin kütüphanesinde bir imza günü düzenleyene kadar. Çok büyük bir olay olmuştu. Elbette orada, yüzünde gerçek hayatta nadiren beliren gururlu bir gülümsemeyle benden bahsetmişti.

Doğal olarak başım büyük beladaydı. Gerçi sınıfımdaki senatör oğlunun politik konular tartışılırken yaşadığı türden bir bela değildi. Ya da düşününce muhtemelen daha beter durumdaydım. Evet, kesinlikle öyleydi.

"Pekâlâ, pekâlâ!" Profesör Robertson herkesi sakinleştirmek için elini kaldırmıştı. "Kabul etmeliyim. E.V. Renge'in kitapları son birkaç yılda, sosyal medya desteği sayesinde çok büyük popülerlik kazandı. İşin zor kısmı şu." Bakışlarını

salonda dolaştırarak sessizliğin sağlanmasını beklemişti. “Henüz okumadıysanız, kitabı, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*’ı okuyacaksınız.” Salondan hoşnutsuz homurtular yükselmişti. “Evet. Sakin olun. Ben de okuyacağım çünkü...” Elini göğsüne bastırmıştı. “Suçumu itiraf ediyorum, henüz yazarın hiçbir kitabını okumadım. Çoğunuzun hile yapacağını biliyorum. Bu yüzden, peşin bir uyarı. Denemelerinizi önümüzdeki ders saatinde yazacaksınız. Evet, Yapay Zekâ kullanmadığınızdan emin olmam için burada. El yazılarınızı görmek heyecan verici olacak.”

Öğrencilerin arasından yine sikkın itirazlar yükselirken Profesör Robertson kıkırdamıştı.

“Evet, Bay Stepanchuk!” demişti amfide benden birkaç sıra aşağıda oturan ve söz almak için elini havaya kaldırırken omzunun üstünden bana bakan Alex’e.

Ona dik dik bakarak susmasını işaret etmişim ama aptal gibi sırtıyordu.

Ve sonra artık çok geçti.

Alex ayağa kalkmış ve gösterişli bir tavırla “Bilmek istersiniz diye düşündüm,” demişti. “Yazarın kızı aramızda.”

“Öyle mi?” demişti Profesör Robertson samimi bir şaşkınlıkla kaşını kaldırarak.

Alex dönüp beni işaret etmişti. “Mackenzie Casper. Annesi Elizabeth Casper kitaplarını E.V. Renge takma adıyla yazıyor. Bilginiz olsun, bu bir sır değil. Yani ortada şeffaf bir durum var.”

Şeffaf bir durum varmış. Alex’in ses tellerini kesmek istiyordum. Belki de yapardım.

“Annesi çok güzel kadın,” diye bağırırmıştı bir başka boşboğaz.

Etraftan “Orta yaş çekiciliği” ve “ıyy” sözcüklerini duyduğumdan emindim.

Amfinin her yerinden alaylı bağırışlar yükselmişti.

Bir süper gücüm olsaydı, ortadan kaybolabilmeyi isterdim.

Profesör Robertson dersten sonra beni yanına çağırmıştı.

“E.V. Renge’in annen olduğunu bilmiyordum.”

“Şey, öyle. Azınlıkta kalmışsınız.”

Tıpkı uzun süredir E.V. Renge hayranı olduğu için ayak-kabımın altına yapışmış bir çiklete dönen Sarah gibi.

Profesör Robertson gülümsemişti. “Sorun değil. Şöyle yapalım. Bağlantın sebebiyle sen denemeyi pas geç. Ama onun yerine annenin kitaplarına neyin ilham verdiğinden bahsedebilirsen harika olur. Belki de bize biraz kişisel içgörü verebilirsin.”

Sonraki hafta, ona gizlilik anlaşmaları yüzünden falan denemeyi yazdığımı söylediğim zaman, Profesör Robertson anlayışlı bir tavırla başını sallamıştı. Denememi okuyunca “Hiç şaşırmadım. Kelimelerle aran hep iyiydi. Bu yanını annenden almış olmalısın,” demişti.

İşte yine aynı şey olmuştu. Herkes en iyi yanımı annemden aldığımı düşünüyordu. Bundan nefret ediyordum. Çocukken onayını almak için çaresizce debelenirdim. Annem bir kitap tanrıçasıydı ama ben onunla hayranlarından daha az zaman geçiriyordum. Kafayı kendine ve kitaplarına takmıştı. Nerede hata yaptığımı anlamıyordum. Belki de babamın bir başarısızlık abidesi olması yüzünden benden nefret ediyordu. Bir tartışmalarında ona böyle haykırmıştı.

Ben mi? Benim büyüdüğüm dönemde neyin değiştiğini bilmiyordum. Okumaktan ve yazmaktan her zaman çok keyif alırdım ama üniversiteye başlayınca yazma hevesim gerçekten arttı ve yaratıcı yazarlık dersi almaya başladım.

Bu da bir diğer tedirgin edici düşünceydi.

Annemin hobimi öğrendiği anda benimle arasma mesafe koyduğu hissine kapılmıştım.

Annem yazmamı hiçbir zaman istememişti sanki.

7

Şimdi, popüler bir fenomene dönüşen annemin o acı verici şekilde incelenmesinden iki ay sonra, Profesör Robertson beni yeniden, acıyan bakışlarıyla yanına çağırıyordu.

“Mackenzie, iyi misin?”

Kötü olmam için bir neden olmadığını söylemek istedim ama o zaman kalpsiz olduğumu düşünürdü.

“İyiyim.”

“Zor olduğunu biliyorum, Mackenzie. Özellikle konu bu kadar çok ilgi çekerken ve sen de bu işin bir parçasıyken.”

“Onu tanımıyordunuz, profesör. Annem...”

Annem bulunduğu her ortam için fazlaydı. Okul için fazla havalıydı. Bıçaktan daha keskindi. İnsana kendini gerçekten önemli hissettirebilirdi. Bok gibi de hissettirebilirdi. Bunu yapabiliyordu. İnsanlarla iletişim kurmada çok becerikliydi. Oda-dan içeri girdiği anda bütün gözler ona çevrilirdi.

Annemin evde geliştirdiği kayıtsız bakışı hatırlayarak iç geçirdim.

Bunları dile getirmek yerine “Yakın değildik,” dedim.

“Anlıyorum.” Profesör beni acıyan gözlerle süzdü.

“O gittikten sonra... Her şey biraz boş geliyor, anlarsınız ya.”

“Psikolojik danışmanla görüşüyor musun?”

Gözlerimi devirdim. “Ne yani, dünyada birini kaybeden ilk insan ben miyim?”

“Hayır, elbette değilsin. Ailen baş etmene yardım ediyor mu?”

Ailem, tabi ya. Profesörün ailemi merak etmesi şaşılacak bir şey değildi.

İznini istemek için bir bahane arayarak omuz çantamın köşesini çekiştiriyordum ama işin tuhaf tarafı Profesör Robertson, sadece kıçlarının yalanmasını isteyen çoğu profesörün aksine gerçek anlamda kaygılı görünen tek profesördü.

“Sağlığın nasıl? Ekstra testler yaptırdın mı?”

Konunun nereye varacağım anlamıştım.

Annemin kitaplarıyla ilgili eziyet çektiğim yetmezmiş gibi Profesör Robertson’ın üç hafta önceki dersinde bir nöbet geçirmiş ve kampüsün acil servisine gitmek zorunda kalmıştım. Beni bir uzmana göndermişlerdi. Hiçbir zaman zerre umurlarında olmadığım annem ve babam, beni her zamanki gibi hiç şaşırtmayarak tıbbi faturalara göz atmamış ve neden bir uzmana görüldüğümü bile merak etmemişlerdi.

Çenemi tutmalıydım ama Profesör Robertson bir sonraki hafta sağlığımı sorunca ona doktorların söylediklerini tekrarlamıştım. Bana şimdiden yarı ölüymüşüm gibi acıyan gözlerle bakmıştı. Şimdi bana ne zaman sağlığımı sorsa nalları dikmeme sadece bir ay kalmış gibi hüznle bakıyordu.

Sarah’ya da söylemiştim. O ise kalıtım yoluyla ilaç almamı gerektiren bir hastalık devraldığım için bana egzotik bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. Anneme ya da babama söyleme fırsatım olmamıştı. Şimdi artık uygun bir an hiç olmayacaktı.

Bazı insanlar, yabancıların sağlık sorunlarım hakkında annem ve babamdan daha fazla bilgi sahibi olmasının tuhaf olduğunu düşünebilir. Psikolojide bunun için çok dikkat çekmeyen ama yaygın kullanılan bir terim var: İşlevsiz aile.

Bu durum profesörümde çifte acıma uyandırıyordu.

Yüzümden anlaşıyordu. Bana, beklenen kederimin te-niminde ya da başka bir yerimde kendini göstermesi gereki-yormuş gibi dikkatle bakıyordu. Yaşaran gözler belki? Aşağı bükülen dudaklar? Titreyen bir çene?

“Ben iyiyim, profesör,” dedim, içimde kabaran öfkeyi diz-ginlemeye çalışarak. “Dürüst olmam gerekirse, ne daha iyi olurdu biliyor musunuz? İnsanların bana kaybımı sürekli ha-tırlatmaması.”

Başını özür diler gibi salladı. “Anlıyorum ve özür dilerim.”

Kendimi o anda kötü hissettim ve cılız bir gülümseme ta-kındım.

“Konuşmak istersen, ben her zaman buradayım,” dedi ve konuşmanın bittiğini haber vermek ister gibi kendini kolları-yla iterek masasından doğruldu.

Tanrı'ya şükür.

“Endişeli” olan tek kişi o değildi. Elbette başka profesör-ler de vardı. Bazıları bana abartılı derecede iyi davranıyordu. Bazıları beni ayrıcalıklı görüyor ve sırf annem ünlü olduğu için benden nefret ediyorlardı.

Şu anda gazlı bir içecek eşliğinde bir burger yemek ve an-nemin kazasından beri pek yapmadığım bir şeye, yazmaya dönmek istiyordum.

Paket servis almak için hamburgerciye uğradıktan sonra öğrencilere kiralanın ve on iki daireyi çatısı altında toplayan iki katlı apartmana yürüdüm.

Bir arabam vardı ama onu daha çok hafta sonları eve ya da on dakikalık mesafede yaşayan EJ'e gitmek için kullanı-yordum. Babam o akşam eve gidecek miyim diye sormuştu

ama iki saat sonra bir dersim daha olduğu için eve çok geç gideceğimi söylemiştim.

Apartmanın ön kapısını açıp merdivenden ikinci kata çıktım. Bir elimde hamburger paketiyle, diğer elimdeki çantamın içinden anahtarımı güçlkle çıkarıp nihayet daireme girmeyi başardım. Koridora adımımı attığım anda, ayağım yerdeki bir şeyin üstünden kaydı ve dengemi sağlayana kadar sakar bir patenci gibi bir süre sallandım.

“Bu da neyin nesi?” diye söylenerek yere baktım.

Yerde, üzerinde taze bir bot izi olan bir zarf vardı.

Bu zamanda hâlâ kapının altından zarf atan salağa küfrettim. Bina sorumlusu ya da öğrenci birliğinden biri olsa gerek.

Ama zarfı yerden alıp arkasını çevirince gönderici adının olmadığını gördüm. Sadece nabzımı bir anda hızlandıran o tanıdık yazı vardı:

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

Mektup #2

Mutlu günlerin başlangıcım ve bitişini çok net biliyordum. İlki Ben'in beni yemeğe götürdüğü gündü. İkincisi de o kadını şehirde ilk kez gördüğüm gün.

Ondan önceki günlerde –kendi hikâyemde bir dönüm noktasını işaretlemiş gibi, olayları her zaman o kadından önce ve o kadından sonra olarak düşünürüm– ilk romanımı tamamlamakla meşguldüm.

Ben, o gece bana geç saatte içki ve pizza kokuları saçarak geldi. Kollarını belime sarıp beni daha kapı ağzında kendine çekerek öperken ve bizi içeri sokup kapıyı ayağıyla iterek kapatırken suratında kocaman bir gülümseme vardı ve içkinin etkisiyle dumanlanmış gözleri parlıyordu.

Özensiz ve telaşlı öpücükler arasında "Seni özledim, Lizzy," diye fısıldadı.

Her ne kadar katlanıp açılan yatağıma yuvarlanmamız ve bir çırpıda seks yapmamız artık alışılmış bir rutine dönüşmüş olsa da o gece farklı gelen bir şey vardı. Bunun, o kadının Ben'in hayatında belirdiği gece olduğunu çok daha sonra anlayacaktım.

On beş dakika sonra iş bitmişti ve Ben uykuya dalmak üzereydi.

“Birkaç dakika gözümü kapatayım,” diye mırıldandı.

Bu, gece bende kalacağı ve ertesi sabah erkenden gideceği anlamına geliyordu. Bu yüzden, bir süre mum ışığında pencere kenarında oturup yazmaya devam ettim.

Mum ışığında yazmaya bayılırdım. Çok romantik ve eski usul geliyordu. Bilgisayar yerine kalemle yazmak başlı başına bir yetenek gibiydi. Sabır gerektiriyordu. Gerçi zaten bilgisayara verecek param yoktu. Zaman zaman Ana Caddede’deki bir antikacıdan aldığım eski bir tüylü kalemi kullanıyordum. Yanında yarısı boşalmış bir mürekkep şişesi vermişlerdi.

O gece de Ben’in yatağındaki çıplak bedenini incelerken, zihnimde o üç oğlanın yıllar önce bana yaptıklarının anısının canlandığı sayısız geceden biri oldu.

“Oynamak ister misin, Lizzy?”

On beş yaşındaydım. Onlar benden bir yaş büyüktü. Yalnız bir genç kızdım. Onlar da popüler bir üçlüydü. Ama daha çok acımasızlardı. Acımasızlık ergenlerde genellikle güzellik ve yakışıklılıkla ayrılmaz bir bütündür.

“Tut onu, Brandon. Şişşt, güzel kız. Çıglık atmana gerek yok. Çıglık atarsan, canın acır. Canının acımasını istemeyiz, öyle değil mi? Hayır, istemeyiz.”

O sözcükleri yazmak kâğıt kesiği kadar acı vericiydi.

“Aferin sana. Çok güzelsin. Ah, ağlama.”

Ertesi gün, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemelerini görmek can yakıcıydı. Brandon derste kolunu omzuma atmıştı. “Nasılsın, Lizzy?” Kalemle gözlerini oymak istememe rağmen gülümsemiştim.

Ancak o hikâyeyi hafızamdan kâğıda aktarırken içime başka bir duygu kök salmaya başladı; beni rahatlatan bir duygu... Kindar bir tatmin. O çocuklar çok eskide kalmıştı. Bense o korkunç geçmişi bir gün okurlarını bulacak çarpık bir intikam hikâyesine dönüştürüyordum.

Geçmiş yazmanın, anıları canlandırdığı söylenir. Bense geçmiş kâğıda dökmenin ve sonucu değiştirmenin terapi etkisi yarattığını görüyordum.

İlk hikâyem böyle doğdu.

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam.

Tam olarak bana yaptıklarını yazdım. Ama bir ay sonra öldükleri ambar yangını fazla kolay bir sondu.

Gerçek hayatta cezalarını basitçe ve çok geç aldılar. Ama kâğıt üstünde? Ah, kâğıt üstünde intikamımı aldım. Çarpık, karanlık, kanlı; acı dolu çılgınlıklar ve merhamet yakarışları arasında.

Ceza beyazdır. İntikam ise kırmızı. Benimkiyse kanlı bir siyahtı.

O gece mum ışığında oturup bir bölümün daha düzeltmesini yaparken gülümsedim. Baş kadın kahramanım, başına gelenlerden on yıl sonra güçlü, kendinden emin ve başarılı bir kadın olmuştu. Adaleti bizzat yerine getirmişti. Yetkililer ondan “Terzi” diye bahsediyordu. Hepsi aynı yurttan mezun olan üç adamı işkence ederek öldüren ve içlerine canlı fareler diken manyak bir adam. Yurttan yıllar sonra güçlü ve başarılı yetişkinler olan ama günün birinde hayatları dağılmaya başlayan üç adam. Birkaç yıl içinde beş parasız kalmış, insanların gözünde küçük düşmüş ve toplumdan dışlanmışlardı. İşkencecileri ve çok kısa süre sonra katilleri olacak kişiyle o zaman karşılaşmışlardı.

Yoğun, tiksindirici bir intikam yazmıştım. Kahramanım hayatlarını mahvederken, yavaş yavaş delirmelerini. Onlara işkence ederken attıkları acı dolu çılgınlıkları. Ve bütün bunları gülümseyerek, hikâyemi hak edilen intikama dönüştürerek yazdım.

Yine de ambar yangını gecesı aslında ne olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Ama bu durum değişmek üzereydi.

Birkaç gün sonra John’un çalıştığı kafedeydim. John’la Old Bow’a taşındığım gün o kafede tanışmıştım ve çok yakın arkadaş olmuştuk.

Kafeye genellikle müessesenin ikramı bir çörek ve kahvenin eşlik ettiği günlük sohbetimiz için uğramıştım. Arkadaşlar ne içindir ki zaten, değil mi?

John benim Ben dışında tek arkadaşımды. Benden hoşlandığını düşünürdüm. Hatta Ben'le tanışmamızdan hemen önce bana çıkma teklif etmişti. Ama sonra Ben hayatıma girmişti ve hiç kimseye yer kalmamıştı.

Tam kahve dükkânından çıkarken, geçmişten gelen ani bir patlama olduğum yerde durmama neden oldu. O geçmişin kahverengi dağınık saçları, insanın içine işleyen kahverengi gözleri ve yurttan geçirdiğim onca yıl boyunca nefret ettiğim mağrur bir gülümsemesi vardı. Geçmiş, bir omzunu açıkta bırakan havalı bir gömlek ve yırtık bir kot pantolon giymişti. Ve bir adı vardı: Tonya.

Bu ilk ikaz işareti olmalıydı. Neredeyse bana çarparak içeri girerken beni gördüğüne şaşırmamıştı. Ama ben şaşkındım.

"Merhaba, Lizzy," dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

Hemen cevap verdiğimi sanmıyorum. Aklımdan geçen ilk şey, koşmak ve geçmişimden kaçmaktı ama çok geç kalmıştım.

"M-merhaba," dedim sonunda. "Burada yaşadığını bilmiyordum."

"Artık buradayım," dedi gözlerine ulaşmayan buz gibi gülümsemesiyle.

Onunla gerekenden bir saniye daha fazla konuşmak istemi-yordum. Yetim geçmişim bir şekilde izimi bulmuştu, üstelik onu bir daha asla görmeyeceğimi umarken. Hoşça kal dedim ve çıkmak için hareketlendim.

"Hey, John! Nasıl gidiyor?" Sesini arkamda duyunca durdum ve olduğu tarafa baktım.

John gözleri parlayarak gülümsüyordu. "Hey, Tonya. Seni görünce daha iyi oldum."

Midem yanmaya başladı. Birbirlerini bir şekilde tanıyorlardı. İçimden bir ses Tonya'nın da benim gibi bedava çörek ve kahve ikramı alacağını söylüyordu.

Tam o anda, Tonya bana döndü ve gözlerimin içine baktı. Old Bow'a tesadüfen gelmediğini işte o zaman, gerçeği iliklerimde hissederek anladım.

Kendimi dükkândan dışarı atarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi hızla çarpıyordu.

Daha sonra John'a onu nereden tanıdığını sordum. "Hani şu geçen günkü kız?"

John omuz silkti. "Sanırım yeni taşındı. Sevecen biri. Ayrıca güzel de."

Hiçbir şey beni, o gece eve gittiğimde bulacağım şeye hazırlayamazdı.

Stüdyo dairemin içinde, mutfak tezgâhının üstünde bir not, basit bir not vardı. İçimin buz kesmesine neden olan sözcüklerin karalandığı bir kâğıt parçası:

Ambarda o üç oğlana ne yaptığını biliyorum.

8

“Sanırım annem birilerine zarar vermiş,” dedim telefonda EJ’e. “Daha fazla bilgi edinmeliyim. Mektubu sana getirmemi ister misin?”

“Hemen o kıcını kaldır ve buraya gel!”

Emredersiniz, komutanım.

EJ iyi bir programcı olmasının yanı sıra, internet ortamında ulaşılması zor bilgilere ulaşmada ustalaşmış –illa yasal yollardan değil– ve kendine geniş bir çevre edinmişti. Belki de şu anda ihtiyacım olan şey buydu.

Yarım saat sonra, damarlarımda çağılayan adrenalinin etkisiyle EJ’in dairesinin olduğu üçüncü katın merdivenlerini ikişer ikişer tırmanıyordum.

Son moda bir eşofman altı, kapüşonlu bir sweatshirt ve Prada spor ayakkabılar içindeki sarışın kıza çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

Kız beni küçümseyici bir ifadeyle, bakışları siyah rujumda biraz fazla uzun duraksayarak süzdü.

“Ürkütücü,” dedi ve yanımdan geçip merdiveni inmeye devam etti.

EJ'in eski kız arkadaşı Monica'ydı.

Ayak seslerinin merdivende yankılanmasını dinledikten sonra, pencereden dışarı baktım ve kapının önünde duran kırmızı BMV'nin kilidi açılırken farların yanıp sönmesini ve Monica'nın arabaya binmesini izledim.

Annem ve babam beni şımartıydı, ben de şu zengin havalı kızlardan olabilirdim. Ama gelin görün ki masraflarını onların karşıladığı ikinci el bir arabam olduğu için bile şanslıydım. İnternette hikâyeler yazarak biraz para kazanıyordum ama o para ancak cep harçlığına yetiyordu, ahım şahım bir şey değildi.

İçimde bir gıpta kıpırtısı hissettim. Monica o lüks arabanın parasını kendisi ödemişti. Bunu biliyordum. Ayrıca Monica'nın başarılı bir sosyal medya fenomeni olduğunu, yalnızca güzel bir yüzden ibaret olmadığını aynı zamanda teknolojiyle arasının iyi olduğunu da biliyordum. Dahası otuz yaşındaydı. Ve yatmak için kendinden on yaş küçük EJ yerine yaşma uygun birini bulsa iyi ederdi. Sözde EJ'in eski sevgilisiydi. En azından EJ bana öyle söylüyordu. Belki de yalan söylüyordu.

“Güzel bir kızsın, Mackenzie,” derdi annem. “Oğlanların bunu mahvetmesine sakın izin verme. Pis ellerini her zaman senin gibi güzel şeylere uzatmak isterler. Oğlanlar hep aynıdır.”

Bu ifadeden nefret ederdim; yırtıcı davranışlar için boş bir bahane. Koyu renkli makyaj yapmaya ve siyah ruj sürmeye başladığım zaman annem güzel olduğumu söylemeyi bırakmıştı. Ama söyledikleri kulağımın bir köşesinde kalmıştı. Şimdi, geçmişini öğrendikçe, yeni yeni anlam kazanmaya başlıyorlardı.

EJ'in kapısını çalarken tadım birkaç saniye içinde hatırı sayılır bir şekilde kaçmıştı. Monica ve EJ'in birlikte yaptıklarının –artık her neyse– benim aptal hayran mektuplarımdan daha heyecan verici olduğundan emindim.

“Yoksa hasretime dayanamayıp döndün mü?” dedi EJ, kapıyı suratında milyon dolarlık sırtışıyla açarken. Beni gördüğü anda sırtışı, hafif mahcup, şirin bir gülümsemeye dönüştü.

“Sadece benim,” dedim yanından geçip içeri girerken. “Ne oldu, barıştınız mı?”

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz yerin dibine geçmek istedim. Umurumda değildi. Olmamalıydı. Sesim biraz yargılayıcı çıkmış olabilirdi.

“Hayır. Ona yardım ettiğim bir oyun prototipini almaya gelmişti.”

“Her neyse.” Kendimi koltuğa bıraktım. “Beni hiç ilgilen-dirmez.”

EJ’in şirin gülümsemesi yeniden sırtışa dönüştü. “Kıskandın mı yoksa, Huysuz?”

“Avucunu yala.”

Monica’yı sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. EJ buzdolabından iki kola alıp birini bana uzattı.

“Nerede?” dedi bilgisayar koltuğuna otururken çantamı süzerek.

Demek mektuplar hâlâ ilgisini çekiyordu. *Güzel.*

Zarfi çantamdan çıkarıp ona uzattım, sonra göz ucuyla onu süzerken gazlı içeceğimden bir yudum aldım.

Yıllar insanı ne kadar değiştirebiliyordu! EJ artık o göz-lüklü, sıska çocuk değildi. Vücut çalışmaya başlamıştı. Lens takıyordu. Programlama ve yazılım geliştirme konferansları-na katılıyordu. Layık olmadığım havalı bir sırmış gibi bundan çok fazla bahsetmese de bir sürü kız arkadaşı vardı. Akıllı Barbie Monica dışında tabii. Onunla daha önce de karşılaş-mıştım. Ve hiç hoşlanmamıştım, hatta nefret etmişim.

Bunu ona söylediğim zaman EJ gülmekle yetinmişti. “Seks yapmalısın, Huysuz.”

“Kapa çeneni.”

“Ben çok ciddiylim.”

“Çünkü ne? Bekâretini kaybettin diye bir anda başımıza seks sembolü mü kesildin?”

Sesli bir kahkaha atmıştı.

Ben bekâretimi üniversitenin ilk yılında bir partide kaybetmiştim. EJ’e berbat bir şey olduğunu söylemiştim. O da seksin harika bir şey olduğunu söylemişti. Konu orada kapanmıştı. Sonrasında bu tür şeylerden bir daha hiç bahsetmemiştik. Dediğim gibi, tuhaf bir durumdu. EJ’i çıplak hayal etmek istemiyordum. Evet, güzel bir vücudu vardı ama en yakın arkadaşımın yatakta kızlara neler yaptığını düşünmek, istediğim son şeydi.

EJ dirseklerini dizlerine dayayarak sayfaları açlıkla okudu. Mektubu yan yana dizili açık masaüstü bilgisayarlardan süzülen ışığa doğru eğerek tutuyordu. Dairesi gün içinde her zaman loş, geceleri ise karanlık olurdu. Her zaman açık tuttuğu dekoratif neon tabelaları duvarları neşeli renklere boyardı. Evini bir bilgisayar korsanının inine çeviren çok sayıdaki bilgisayarın ışığı da öyle.

“Pekâlâ,” Oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve hiçbir şey atlamadığından emin olmak için sayfaları çevirip arkalarına baktı. “Öncekiler de yanında mı?”

Yanımdaydılar. Yanımdan hiç ayırmıyordum çünkü ne zaman aklıma gelseler, yeniden okuma arzusuyla dolup taşıyordum.

İlk zarfı ona uzattım, kâğıtları çıkarıp dikkatle incelemeye başladı.

“Aynı kâğıda yazılmışlar, görünüşe bakılırsa aynı defterden. Hepsi dikkatle koparılmış.”

“Doğru.”

“Annen ve baban... Evet. Bayağı sıkı bir ilk buluşmamış,” dedi bana dudaklarında küçük bir alaycı gülümsemeyle bakarak. “Anlaşılan sen de annenin izinden gidiyorsun.”

Gözlerimi devirdim.

“Tamam ama şu üç oğlan meselesi...” İşaretparmağıyla sayfalardan birine bir çizgi çizdi. “Bir şeyler olduğu çok açık. Annene bir şey yapmışlar. O hadisenin, her neyse, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*’da geçenlere çok fazla benzediğini söylemem abartı olmaz.”

“Evet,” dedim huzursuz bir tavırla.

EJ “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Annen bir yurttan büyümüş. Kitap kahramanı da öyle. Üç oğlandan bahsediyor. Kahramanın hikâyesi de aynı. Sence annen de...” İkimizin de düşündüğü şeyi dile getirmek istemeyerek boğazını temizledi.

“Tecavüze mi uğradı diyecektin?” dedim.

“Evet.”

“Evet,” diye tekrarladım.

Nefesini sesli olarak bıraktı. “Ve bir de şu, *Ambarda o üç oğlana ne yaptığını biliyorum* notu var.”

“Dinle, annem kurgu yazarıydı, tamam mı? Gerçekten de o tür bir şey yapabileceğini düşünmüyorsun değil mi? Kitaplarında yazdığı türden bir şey... En azından o kadar kanlısını?”

Bana itiraz etmesini bekleyerek EJ’e baktım. Yutkunurken âdemelmasının kalkıp indiğini, diliyle dudaklarını ıslattığını görebiliyordum.

“Tamam, şöyle yapacağız.” EJ masanın ortasındaki bilgisayara döndü ve bir arama motoru sayfası açtı. “Büyüdüğü yurdun adı neydi?”

“Ben nereden bileyim?”

Hayal kırıklığına uğramış gibi “Tanrım, Kenz,” diye mırıldandı.

Annem ergenlik yıllarından bahsetmeyi sevmezdi. Ben de hiç üstelememiştim. Öte yandan gazeteciler, en basit ifadeyle

anneme kafayı takmıştı. Hakkında kapsamlı araştırmalar yaparlardı. Annem nadiren röportaj verdiği için bilgiyi başka yerde ararlardı.

“İşte,” dedi EJ yurdun fotoğrafının olduğu bir haber makalesine tıklarken. “Bu herif annenin yurdu hakkında bir şeyler yazmış. Brimville, Nebraska’da Keller Yetiştirme Yurdu. Bir bakalım.”

Koltuktan kalktım ve makaleyi daha iyi görmek için EJ’in omzunun üstünden başımı uzattım.

“Pekâlâ, boynuma solumasan diyorum,” dedi dönüp bana bakarak.

“Şey, Tanrım, özür dilerim.” Bir adım geri çekildim.

“Hayır, ben sadece seninle konuşurken yüzünü görmek istiyorum, anlarsın ya?” Ayağa kalktı, koltuğu masasına doğru çekip kendi dönen koltuğunun yanına yerleştirdi. “Otur.” Eliyle koltuğun oturma yerine vurduktan sonra kendi yerine döndü.

EJ’in konuşurken gözlerini insanlara sabitlemek gibi tuhaf bir huyu vardı. Gözlerinin içine bakamayan insanlara güvenmediğini söylerdi. EJ’i iyi tammasam ona sırtından bıçaklanma korkusunu kazandıran bir çocukluk travması olduğunu düşünürdüm. Ona bunu ilk kez söylediğimde gülmüş ve aptal olduğumu söylemişti. Ama EJ’den bahsediyoruz, o biraz... Farklıydı.

Klavyede bir şeyler yazmaya ve yeni arama sonuçları çıkarmaya başladı. “Bir şey olduysa, bir suç işlendiyse, buluruz, tamam mı?”

Arama kutusunda saniyede bir buçuk kilometre hızla bir şeyler yazmasını dudağımı ısırarak izledim. “Tecavüz”, “saldiri”, “yurt,” kasaba, eyalet ve diğer anahtar sözcükler ekranda beliriyor ve ben bu sözcükleri annemle ilgili araştırma yapmak için kullandığımıza inanamıyordum.

Hiçbir şey çıkmadı.

“Pekâlâ,” dedi EJ. Cesareti zerre kırılmamışa benziyordu. “Belki de halktan gizlenen bir vakaydı. Ya da belki de kayda bile geçmedi.”

“Annem bu olaydan hiç bahsetmedi, bloğunda da hiç değinmedi. İlk kez duyuyorum. Bu yüzden, evet, gerçekten bir sır olabilir.”

“Tamam. Ama bir yangın çıktıysa, yerel gazetede bahsedilmiş olmalı, değil mi?”

“Bilmem ki, sonuçta doksanlardan bahsediyoruz.”

“Yani?”

“Yani eski. Nasıl bulacaksın?”

“Huysuz, doksanların üstünden o kadar zaman geçmedi.”

“Evet, koca bir ömür geçti.”

EJ kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldü. “Ortaçağdan bahsetmiyoruz, biliyorsun.”

Bana laf yetiştirirken bir yandan da parmakları klavyenin üstünde bir o yana bir bu yana koşuyordu.

EJ’in uzun ve narin parmakları kaslı vücuduyla tezat oluşturuyordu. Boğum boğum kaslardan bahsetmiyorum ama yıllar önceki sıska hâliyle hiç alakası olmayan sıkı bir vücudu vardı. Şu anda olduğu gibi eşofman altı ve tişört giydiğinde bile çekici görünüyordu. Monica’nın neden kendinden altı yaş küçük bir adamı tercih ettiğini anlayabiliyordum. EJ aynı zamanda zekiydi de.

Ben mi? İnsanların bana tuhaf bakışlar atması yeni bir şey değildi. Siyah saçlarımla bir örnek siyah rujum ve kalın eyeliner’ımın standartlara uyduğunu söyleyemezdim.

Annem “Yaklaşamaz, isyankâr ve insanları kendinden uzaklaştırma çabasında,” derdi.

Ben böylesini seviyordum.

Bir anda ellerini çırpıp beni neredeyse yerimden sıçratacak kadar güçlü bir sesle “Bingo!” diye haykırdığında, ben hâlâ EJ’e bakıyordum.

Gözlerimi hızla ekrana çevirdim.

İkimiz de ekranda açık duran, neredeyse otuz yıl önceden kalma, tüylerimi diken diken eden tatsız başlıkla süslenmiş habere bakarken “Olamaz,” diye mırıldandım.

YETİŞTİRME YURDUNDA AMBAR YANGINI

9

Zamanda geriye gitmek ve annemin bir katil olduğunu düşünmek istemiyordum.

Ama işte, her şey ortadaydı.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ama EJ ve ben haberi okuyup arkamıza yaslanırken ve derin bir sessizliğe gömülürken çoktan geri dönmüştü.

Doksanların ortasında, Keller Yetiştirme Yurdu’nda üç ergen oğlanın hayatına mâl olan bir yangın çıkmıştı. Yetkililer olayda kasıt olduğundan şüphelenmişlerdi ama soruşturma bir yere varmamıştı ve çok geçmeden, kanıt yetersizliği nedeniyle kapatılmıştı.

“Ya da,” dedi EJ sonunda “büyük olasılıkla eyaletin kaynak yetersizliği yüzünden kapatıldı.”

“Kasıt şüphesinin nereden kaynaklandığını bilseydik işimiz kolaylaşabilirdi.”

“Haberde toksikoloji raporuna göre yangında ölen oğlanların yüksek miktarda alkol aldığı söyleniyor.”

“Sızacak kadar çok mu?”

“Muhtemelen.”

“Üçü de mi?”

EJ omuz silkti.

“Bir bit yeniği var gibi görünüyor.”

EJ dönüp gözlerimin içine baktı. “Annenin bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aman Tanrım, EJ. Kastettiğim bu değildi.”

Konuşmadan oturup haber metnini tekrar okuduk.

“Pekâlâ, dinle,” dedi EJ düşünceli bir tavırla, altdudağını başparmağıyla sıvazlayarak. “Bu vaka eski bir dosya olmalı. Halka açık bir vaka olabilir. Dosyaları talep edebiliriz.”

“Böyle bir şey mümkün mü?”

“Denemekten zarar gelmez. Yasal yoldan yapamazsak, arkadaşlarımdan başka yollardan bulmalarını isterim. Hem de hızlı bir şekilde.” EJ bana kaşlarını oynatarak baktı.

“Bunu yapabilirler mi?”

“Elbette.”

“Bedavaya mı?” dedim, çünkü bu işe ayıracak ekstra nakit param yoktu. Gerçi tuhaf bir şekilde babam, kazadan sonra masraflar için param olup olmadığını sormuş ve daha fazlasını vermeyi teklif etmişti. Ailemizde para işlerini hep annem kontrol ederdi. Sanırım artık kontrol babamın eline geçmişti ve babam çok daha cömertti.

EJ bana doğru eğildi ve yanağımdan yumuşak bir makas aldı. Takılır gibi “Belki bedenle ödemek zorunda kalabilirsin, Huysuz,” diye fısıldadı.

“Iyy,” dedim elini iterken.

EJ güldü ve beni dirseğiyle dürttü. “Elbette bedavaya. Arkadaşlar için her şey mübah.”

EJ bir keresinde bana ne tür işler yaptığını anlatmıştı. Ve hepsinin yasaya uygun olduğuna yemin etmişti. Ama bana sanal âlemde korsanlık işleri yapan arkadaşlarıyla ve başlarını

büyük belaya sokabilecek şeylerle ilgili hikâyeler de anlatmıştı.

Ailemin evine döndüğümde saat gece yarısına yaklaşmıştı. Bir an kasabadaki dairemde kalmayı düşünmüştüm ama sonra aklıma babamın o kocaman evde yalnız hissedebileceği gelmişti. Büyükanнем ve büyükbabam o sabah gitmişti. Dürüst olmam gerekirse, hayli rahatlamıştım.

Kapıda hâlâ bir güvenlik görevlisi vardı ama ortalıkta fırsat kollayan gazeteci kalmamıştı. Her şey gibi ünlülerin ölümleri de ilk anda ilgi uyandıran ama geçici haberlerdi. Daha heyecanlı bir şey çıkıp gelince sahne arkasına çekiliyorlardı.

Evdeki tek ışık, birinci kattan geliyordu. Arabamı park ederken içeride misafir ya da can sıkıcı Halkla İlişkiler ekibinin olmaması için dua ettim. Evimiz bir süredir eski huzurdan yoksundu.

Ön kapının her iki yanındaki alan çiçek aranjmanlarıyla doluydu. Bunlar sadece içeriye sığmayanlardı. Holün tamamı ve oturma odası, arkadaşlar, iş arkadaşları ve hayranlardan gelen çiçeklerle dolup taşıyordu. Ekim ayının sonu olmasına rağmen evimiz çiçek bahçesi gibi kokuyordu. Babama bir cenaze evine benzediğini söylemeyi düşündüm. Ama elbette söylemeyecektim. Duyguları incinebilirdi.

İçeri girdiğim zaman ürkütücü bir sessizlikle karşılaştım ve rahat bir nefes aldım.

Çantamı portmantoya bıraktım. Annem olsa bunun için bir çift laf ederdi, elbette. *Ama artık edemezdi.*

Ev telefonu çalmaya başladı. Evde iki telefon vardı; biri oturma odasında, diğeri mutfakta. Kol saatime baktım, gece yarısı olmuştu ama yine de biri sabit hattan arıyordu. O telefon annemin başına gelenlerden sonra bir kâbusa dönüşmüştü ama hiç kimse fişini çekmekle uğraşmamıştı. Büyükanнемin son zamanlarda bize gösterilen ilgiden içten içe zevk aldığını

düşünüyordum. Bunu söylemem hoş değil biliyorum ama gerçek bu.

Annemin ofisinin kapısının ardına kadar açık olduğunu fark edince şaşırdım. Kapı eşiğine ulaşınca masa lambası dahil bütün ışıkların açık olduğunu gördüm.

Babam çalışma masasının çekmecelerini karıştırıyordu. Masanın üstünde, masaüstü bilgisayarının yanında yarısı boşalmış bir viski kadehi ve açık bir şişe vardı. Görünüşe bakılırsa babam bir süredir orada olmalıydı. Doğrusu, anne babasının nihayet evden ayrılışını kutlamasına hiç şaşırmazdım.

Gözümün masanın üstünde duran yassı uçlu tornavida, evrak yığınları ve çeşitli zarflar takıldı.

Hassiktir.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Annemin çekmecelerini kilitli tuttuğunu biliyordum. Mahremiyetine çok önem verirdi. *Bakın siz şu işe.* Babamın sabrı tükenmiş ve anahtarı bulamayınca, çekmeceleri zorlayarak açmış olmalıydı. Annemin ölümünden bu yana bir hafta beklemiş, büyükannem ve büyükbabam gidene kadar sabretmişti.

Tek bir nedeni olabilirdi. Babam, annem dışında kimsenin bilmemesi gereken bir şeyi arıyordu.

10

“Ne yapıyorsun?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak kapının çerçevesine yaslanırken.

Babam irkilerek yerinden sıçradı.

“Tanrım, Mackenzie!” Elini göğsüne bastırdıktan sonra viskisinden büyük bir yudum aldı ve bakışlarını masanın üstünde dolaştırdı. “Birkaç evrak arıyorum.”

“Annem bunu görse seni öldürürdü,” dedim hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Şey, evet...”

Henüz hiç kimse annemin eşyalarına dokunmamıştı. Üst kattaki giysilerine. Araba koleksiyonuna. Mutfakta duran en sevdiği kahve fincanına.

Yaslandığım yerden doğrulup masaya yaklaştım ve kenarına iliştim.

Babam, annemin bunu yapmama da öfkeleneneceğini biliyordu. Annem umursamazlıktan ve rahat tavırlardan nefret ederdi. Artık babamla baş başaydık ve bizi yıllarca göz hapsinde tutan güvenlik görevlisi istifa etmiş gibi geliyordu.

“Ne tür bir evrak arıyorsun?” diye sordum. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Şey... İvır zıvır bir şeyler işte.”

Kıkırdadım. “İvır zıvır bir şeyler mi?”

Elini odayı tarar gibi havada kaydırды. “Hayat sigortaları falan.”

“Hayat sigortaları mı? Birden fazla mı?”

“Evet, onlardan yaptırdık.”

“Sen ve annem için mi?”

“Annen, ben ve senin için.”

“Benim için mi?” Bunu ilk kez duyuyordum. “Benim neden hayat sigortam olsun ki?”

“Annen yaptırmamız için ısrar etti.”

Benimle alay mı ediyordu?

Bu senaryoda iki şey beni rahatsız etmişti.

İlk olarak annemin bana hayat sigortası yaptırmaması için bir neden yoktu. Demek istediğim, yirmi bir yaşındaydım. Başıma bir şey gelebileceğini düşünmüyorsa, hayatımı neden sigortalatsındı ki? Ona birkaç hafta önce acil servise ya da doktora gittiğimden bile bahsetmemiştim. O gün çok ağlamıştım. Annemle konuşmaya çalışmıştım. Ama çevrimiçi bir konferansa katılması gerekiyordu ve günün birinde bir yerde düşüp kalacağımı ve babamla ikisinin bana yeterince ilgi göstermedikleri için pişman olacaklarını hayal ederek ona hiçbir şey söylememiştim.

Elbette abartıyordum. Doktor gerektiği gibi gözetim altında tutulursa, ciddi bir sorunumun olmadığını söylemişti. Yazdığı reçete durumu kontrol altında tutacaktı. Genetik bir hastalık olduğu düşünülürse, belki de annem en başından beri biliyordu ve beni korkutmamak için hiçbir şey söylememişti.

O anda kafama dank etti. Tedavi edilmediği takdirde kontrolden çıkabileceğini biliyorsa, belki de benim için hayat

sigortası yaptırmasının nedeni buydu. Bu berbat düşünceyi kafamdan zorla uzaklaştırdım.

Kafamı kurcalayan ikinci şey ise babamdı. İçimden bir ses sadece sigorta belgeleri aramadığını söylüyordu. O tür şeylere çevrimiçi ulaşılabilirdi. Yasal belgelerin çoğu ailemizin avukatında ve güvenli kasalarda dururdu. Hatta bodrum katında da bir kasa vardı.

Babam daha ziyade başka birinin bulmasını istemediği bir şeyi bulmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Annemin ondan bile sakladığı bir şeyi. Merakım iyice arttı.

11

Bu ailede hiçbir şey, birkaç gün önce görüldüğü gibi değildi.

“Baba, annemin üniversitede arkadaşları var mıydı?” diye sordum, onu gözlemleyebilmek için sohbeti sürdürme niyetiyle.

Annemin koltuğunda arkasına yaslamp içkisinden bir yudum alırken bakışlarını ok misali hızla bana çevirdi.

Ayaklarına pençe şekli verilmiş ve hayvan boynuzlarıyla süslenmiş, siyah ahşaptan, gotik tarzda devasa bir koltuktu. Viking çağından kalma bir şeydi. Annem o koltuğa oturduğu zaman yeraltı dünyasından bir kraliçe gibi ihtişamlı görünürdü. Babam ise bir köylüye benziyordu. Koltuk onu tek lokmada yutmuş gibiydi.

“Pek sayılmaz,” dedi benden tarafa bakmadan.

“Yani, üniversitedeyken partilerdiniz herhâlde, değil mi?”

“Annen değil. Annen yalnız takılırdı...” Kadehiyle kitap raflarının olduğu tarafı işaret etti. “Evde kalıp yazmayı severdi. Münzeviydi. Ve... evet.” Hüzünlü gözleri masanın üstünde dolaştı.

John adında bir çocuktan bahsedildiğini hatırlayarak “Yani, belki bir arkadaşı falan olmuştur?” diye üsteledim.

Babam, içinde zerre kadar samimiyet taşımayan bir gülümsemeyle baktı. “Baksana sen, ne bu şimdi?”

Ona mektuplardan bahsetmeyi düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Mektuplar bir sır olmalıydı. Son zamanlarda annemle babamın arası iyi değildi. Hem de hiç. Hatta babam pek yas tutar gibi görünmüyordu.

“Sadece merak ettim. Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum.”

Babam kolunu bükmüşüm gibi derin bir nefes alarak bakışlarını çalışma odasında dolaştırdı. Nefesini bırakırken, bakışlarında geçmişe özlem gördüğümü sandım.

“Annen... Eğlenceli bir insandı. Ama sonra değişti.” Sesizleşti.

Harika. Hayli aydınlatıcı bir bilgi.

Ama sonra babam konuşmaya devam etti. “Nazik ve hayat doluydu. Ta ki... Bazı şeyler olana kadar. Sonra... Sen doğduktan hemen sonra Doğu Yakası’na taşındık ve bir yıl sonra, ilk kitabı çıktığı zaman, her şey çok hızlı değişmeye başladı. Çok hızlı,” diye ekledi fısıltıyla, bana hiç bakmadan.

Bir kez daha bana bilmediğim bir şey söylememişti.

Babamın oldukça sarhoş olduğunu o âna kadar fark etmemiştim. Bugünlerde, gecenin bu saatinde sıradışı bir durum değildi doğrusu. Babam içki içmenin uzmanı olmuştu, sızacak raddeye gelmeden içmenin kusursuz formülünü bilirdi.

Üzgün görünüyordu, yolunu kaybetmiş gibi. Henüz kırk dört yaşında olmasına rağmen, saçları hayli kırılaşmıştı. Hâlâ zayıftı ama sırtı kamburlaşmaya başlıyordu.

Elini cebine attı, çıkardığı sigara tabakasından ince ve kısa bir puro çekti.

Refleks gereği nefesimi tutup puroyu yakmaya gerçekten cüret edecek mi diye bekledim. Annem bırakın mabedini, evde bile sigara içmesine izin vermezdi.

Ama babam durmadı. Elindeki çakmağı yaktı ve puronun ucunu tutuşturdu. Ben gözlerime inanamayarak izlerken babam keyifle bir nefes çekti ve dumanı havaya üfledi. Sonra bir nefes ve bir nefes daha çekti, viskisinin son yudumunu kafasma dikti, boşalan kadehin içine külü silkeledikten sonra masaya geri bıraktı.

Bu kadardı. Annemin küllerinin vazosunun içinde alev aldığından emindim. Hayaleti babama musallat olacaktı.

Babam hiç konuşmadan oturmaya devam etti ve bir an orada olduğumu unuttuğunu sandım. Ya da belki de kafayı iyice bulmuştu; gözleri bulutlu, bakışları gölgeliydi.

“Eskiden mutluyduk,” dedi sonunda gözlerini masadan ayırmadan. “Kitap piyasaya çıkınca, hızla sansasyon oldu, aylarca *New York Times* çoksatanlar listesinde kaldı. Seyahat ettik. İlk evimizi satın aldık. Bunu değil.” Sigarasıyla amaçsızca etrafı işaret ederken, burnunun bende tiksinti hissi uyandıran bir ifadeyle hafifçe kırıştığını gördüm. “İlk evimiz, daha sade ve basitti. Ben bir işe yatırım yaptım, sonra ikinci bir işe. İkisi de başarısızlıkla sonuçlandı. O parayı kaybettim. İşte o zaman annen, ‘Sana verdiğim paraya bile mukayyet olamıyorsun,’ dedi.”

Babamdan buruk bir kıkırtı yükseldi. “E-li-za-beth... Bir zamanlar adına Macbeth’le kafiye yapardım. Bundan hiç hoşlanmazdı. Eh...”

Başparmağıyla alnını kaşıdıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

“Yetenekli olan hep oydu. Dâhimiz,” dedi alaycı bir gülüşle. “Ben E.V. Renge’in *kocasıydım*.”

Purosunun külünü yere silkelemesini şok içinde ve onu durdurmaya çekinerek izledim. Annem hakkında hiç böyle konuşmamıştı. Buna asla cüret etmezdi.

“Sorun bu değildi üstelik. Yine de her şey yolunda gidebilirdi. Ben ve o... Her zaman sadece biz olmak için yaratılmıştık. Ama sen geldikten sonra, sen de aramıza katıldın.” Nihayet bana baktı ve gamzelerini ortaya çıkaran çocuksu bir gülümsemeyle “Tabii ki sen de, ufaklık,” dedi.

Babamın bu gülümsemesini çok severdim. Onda yıllardır değişmeyen tek şey buydu. Ruh hâli ya da dış görünüşü nasıl olursa olsun, bu gülümseme insanların içini her zaman eritirdi.

“Ama sonra...” Babamın gülümsemesi bir anda silindi. Viski şişesini masadan kaptığı gibi büyük bir yudum içti.

Vay canına. Bu, onu durdurmak için iyi bir zaman olabilirdi ama konuşmaya devam etmesini istiyordum.

“Sonra?” dedim fısıltıyla.

“Sonra o çıkageldi. Hayatlarımıza giriverdi. Ve her şey tepaklak oldu,” dedi babam öfkeyle.

“Kim?”

Babam nahoş bir ses çıkararak kıkırdadı ve büyük bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi masaya gürültüyle bıraktı. Kafası hafifçe sallandı.

“Arkamdan düzüştüğü herif,” dedi.

Ağzım açık kaldı.

Babam sarhoşlara özgü bir boş vermişlikle omuz silkti. “Üzgünüm, ufaklık. Yetenekli annenle ilgili gerçekleri öğrenecek kadar büyüdün,” dedi zehirli bir tıslamayla.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama babamın gözleri kapanıyordu. Sanırım sızmak üzereydi. Biraz sonra başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapadı.

Odadan sessizce çıktım.

En azından artık bir şeyi kesin olarak biliyordum. Annemle babamın bir çoksatan romana daha yetecek kadar fazla sırrı vardı.

12

Altı yılı aşkın bir süredir, hanemizde bana en yakın insan hizmetçimiz Minna'ydı. Üzücü değil mi?

Sabah ben kahvaltı kokusu eşliğinde aşağı inerken, saat dokuza yaklaşıyordu.

Minna beni sempatik bir gülümsemeyle karşıladı. “Nasılsınız, Bayan Mackenzie?”

“İyiyim.”

Minna koridora tedirgin bir bakış atınca, annemin ofisinin kapısının hâlâ açık olduğunu gördüm.

“Babam orada mı?” diye sordum.

Başını hayır der gibi salladı. “Sabah geldiğimde orada uyuyordu. Uyandırmak ve üst kata çıkmasına yardım etmek zorunda kaldım.”

“Teşekkürler, Minna.”

“Biraz temizlik yaptım. Bayağı kötü durumdaydı. Umarım sakıncası yoktur. Bayan Casper asla...”

Düşünmeden “Annem artık yok,” deyiverdim.

Minna bir özür daha mırıldandıktan sonra bana gülümsedi. “Kahvaltı hazır, küçükhanım. En sevdiğiniz.”

Burada kaldığı süre boyunca büyükannem defalarca yemek yapmıştı. Büyükannemin yemeklerine hayran değildim. Minna’nın aşçılığı çok daha iyiydi ama büyükannem eski usul sihirli tariflerin sırrına vakıfmış gibi davranırdı. Hiç kimse ona, aşçılığının da tıpkı tavırları kadar berbat olduğunu söylemeye cesaret edemezdi.

Ev telefonu çalmaya başlayınca, Minna açmak için oturma odasına yürüdü

“Kendisini kaybettik. Hayır... Evet... Bay Casper şu anda müsait değil.”

Telefonu kapattı ve başını sallayarak yanıma döndü. “Durmadan, durmadan arıyorlar. Avukatlar, yabancı insanlar! Herkes!”

“Telefonun fişini çekmelisin.”

Minna güldü. “Şaka yaptığımı düşünebilirsiniz ama büyükanne her telefonu mutlaka cevaplamam için talimat verdi.”

Annemin ofisine doğru bir bakış daha attım ve ilk fırsatta içeriye göz atmaya karar verdim. İlginç şeyler bulacağımdan emindim. Ama babam uyanmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

“Kahvaltıyı beklet,” dedim Minna’ya. “Hemen döneceğim.”

Ofise gittim ve yedek anahtarın hâlâ kilidin üstünde olduğunu gördüm. Anahtarı aldım, çantamı kaptım ve eşofmanlarımla arabama atlayıp sekiz kilometre uzaktaki nalburun yolunu tuttum. Ofis anahtarının bir kopyasıyla geri döndüm.

Evin önüne park ederken EJ aradı.

“Cehennemin onuncu halkası nasıl?” diye sorarak bana kahkaha attırdı.

“Fena değil.” Kapıya doğru yürürken az kalsın bir çiçek aranjmanına takılıp düşüyordum. Kapı açıktı ve şimdi dışarıda daha fazla çiçek vardı.

“Bugün dersin var mı?”

“Pazartesiye kadar yok.”

“Büyükkannenler gitti mi?”

“Evet, dün gittiler.”

“Ev artık huzurludur.”

“Ne demezsin.” İçeri girdim ve koridor ile Minna’nın kocaman bir zambak aranjmanını kucakladığı oturma odası arasında duraksadım. “Babamın bugün avukatlarla görüşmesi vardı. Dün gece sarhoş oldu ve delice şeyler söyledi.”

“Annen hakkında mı?”

“O da var, sonra anlatırım. Ama asıl... annemin ofisinde sigara ve içki içiyordu.”

Minna’ya baktım, bir an kucağında çiçeklerle kasılıp kaldı ama bana telaşlı bir bakış attıktan sonra girişe doğru yürümeye başladı.

“Ahhhh... kahretsin!” EJ gülüyordu. “Baba Casper gevşemeye başladı desene.”

EJ ailemi, işin kontrolden çıktığını bilecek kadar iyi tanırdı.

Sırıttım. Aslında komik gelmemeliydi. Yaşadığımız şey, son hızla tepetaklak gittikten sonra nihayet trajediye dönüşen bir kara komediye benziyordu. Ama ailem gülünçtü ve ben diplomatik davranma ve kendime yalan söyleme noktasını çoktan aşmıştım.

“Söyleyeceğim şeydu... Annemin ofisinin yedek anahtarını yaptırdım.” Sözlerime kulak kesileceğini bildiğim için Minna’ya baktım. “Babam dün gece annemin çalışma masasının çekmecelerine dalmış.”

“Hassiktir, Kenz!”

Minna başını öne eğerek yanımdan geçti. Her zaman benden yana olmuştu, bu yüzden bunları onun önünde söylemek konusunda paranoya yapmıyordum.

“Evet. Ve sanırım bir şey arıyordu. Ama konumuz bu değil. Babam çıkınca gelip annemin evraklarını gözden geçirmeme yardım etmeye ne dersin?”

“Orada olacağım. Evet. Bana bir saat ver, sonra yola çıkarım.”

Annemin ofisinde bir takım sırlar sakladığını düşünüyordum. Babam bir şey arıyor olabilirdi. Ama ben aradığı şeyi ondan önce bulmayı kafaya koymuştum. En azından annemin geçmişine dair herhangi bir şeyi.

Hızlı adımlarla annemin ofisine gittim, babamın anahtarını kilide taktıktan sonra oturma odasına geçtim.

Çiçeklerin çoğunun gittiğini o zaman fark ettim.

“Neler oluyor?” dedim Minna’ya.

“Bay Casper hâlâ yatağında ama kahve istedi ve çiçeklerden kurtulmamı söyledi. Cenaze evinde gibi hissetmek istemiyormuş.”

“İyi,” dedim rahat bir nefes alarak.

Minna kocaman egzotik bir aranjmanın karşısında duraksadı. Suni yöntemlerle renklendirilmiş, siyah ve turuncu renklerde muhteşem güllerdi. Altın işlemelerle süslü siyah mermer vazounun içine yerleştirilmiş bukette yaklaşık elli tane gül vardı.

Minna elini göğsüne bastırarak başım salladı. “Ah, bunlar çok güzel.”

Vazonun yanına gittim ve çiçeklerin arasına yerleştirilmiş siyah kartın üstüne altın rengi harflerle yazılmış cümleyi okudum.

Tanıdığım en kaliteli kadına.

Hah. Yine çılgın bir hayran olmalıydı. Ya da?

Arkamdan düzüştüğü herif.

Babamın sözleri kulaklarımda cınladı. Ama aynı fikirdeydim, buket çok gösterişli ve güzeldi. Babamın dikkatini çekecek miydi acaba?

“Bu kalsın,” dedim Minna’ya. “Geri kalanı gidebilir.”

Minna bana tedirgin bir bakış attı. “Bazılarını... eve götürmemin sakıncası var mı?” Başıyla koridordaki çiçek yığınına işaret etti.

Ona gülümsedim. “Hepsini götürebilirsin. Arkadaşlarına falan ver. Çöpe atmaya gerek yok. Küçük bir servet tuttuklarından eminim.” Sonra aklıma bir fikir geldi. “Senden tek bir şey isteyeceğim. Buketlerin kartlarını çıkarıp benim için saklar mısın, lütfen?”

Kartları daha sonra inceleyecektim. Neyin şüphe uyandırabileceğini asla bilemezsiniz. Bana o mektupları kimin gönderdiğini hâlâ bilmiyordum.

Ev telefonu tekrar çaldı. Minna telaşlı adımlarla telefona gitti, ahizeyi kaldırdı ve altına sıkıştırılmış listeye bir şeyler karaladı. Şimdiden düzinelerce mesaj birikmişti. Oldum olası her şeyle annem ilgilenirdi, faturalar dahil. Babama gelince. Huzurunu bozmamak için cep telefonunu sessize almıştı ve bunun için onu suçlayamazdım. Ev telefonlarına da elini sürmüyordu.

Hemen arkamda Minna’yla mutfığa girdim. Hiç duraksamadan bir tabak çıkardı ve sahanda yumurta, jambon ve avokadolu kızarmış ekmekten oluşan kahvaltımı önüme koydu.

Ada tezgâhın başındaki bar taburelerinden birine çöktüm. Yemeklerimi dev yemek masası yerine burada yemeyi tercih ediyordum. Burada yaşadığım dönemde, öğünler bir tören havasında geçerdi. Kahvaltılar çok sayıda çatal bıçak, peçeteler, sürahiler ve hiç kimsenin el sürmemesine rağmen hiçbir

zaman önceki günden kalmış gibi bile görünmeyen çörekler ve taze sebze sepetlerinin eksik olmadığı detaylı sofralarda edilirdi.

Bense basit şeyleri severdim. Ayrıca Minna'nın kendi kendine şarkı mırıldanmasını ve bana aile dramalarını anlatmasını, annemle babamın yanındayken genelde yaptığı gibi yapay bir gülümseme ve buz gibi gözlerle ortalıkta dolaşmasına yeğlerdim.

Minna büyükannemin ona patronluk taslamasından ve hizmetkâr muamelesi yapmasından kurtulduğu için mutluydu. Evet, hizmetçi ve hizmetkâr arasında fark vardı ve Minna size o farkı büyükannem gittikten sonra uzun uzun anlatabilirdi.

“Size bir sürü posta geldi, küçükhanım,” dedi ben kahvaltımı ederken. “Ama bir zarf var. Önemli görünüyor. Bu sabah posta kutusunda buldum. İade adresi ya da pulu yok.”

Zarfi yanıma bıraktı.

Yazıcıdan çıkmış çıkartmada *Mackenzie Casper* 'a diyordu.

Ağzımdaki jambonu çiğneyerek zarfı yırttım. İçinden daha küçük bir zarf çıktı.

Bu ikinci zarf beni afallattı. Tanıdık sözcüklere bakarken az kalsın jambon nefes boruma kaçıyordu.

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

Mektup #3

Şangirtısını duymadan camın kırıldığını anlamazsınız. Kırıldığını gözlerinizle görseniz bile beyniniz tam olarak idrak etmez. Ama sonra üstüne bastığınızda, ah, işte o zaman hissedersiniz. Hakikat ânı o andır. Hissetmek, gerçekliğin kendini duyurma şeklidir. Acı en büyük belirtidir.

Tonya gittiğim her yerdeydi. Cam kırıklarını görmek gibiydi ama uzaktan.

Bir gün onu ana kampüsün önünde Ben'le konuşurken görene kadar Old Bow'a benim için geldiğini anlamadım.

Onları uzaktan izledim. Ben gülüyordu, o güneşli Eylül gününde kahkahası o kadar gürültülü ve neşeliydi ki içim sızladı. Tıpkı hüznü bir filmi tekrar seyrederken, yakında olacakları, trajedinin hayatlarını allak bullak edeceğini bilmedikleri için – oysa siz biliyorsunuzdur– mutluluk sarhoşu olan ana karakterleri gördüğünüz zaman içinizin sızladığı gibi.

Ne istediğini ya da neden bir anda ortaya çıktığını bilmiyordum. Belki sadece bir tesadüftü.

Belki önemli bir şey değildi.

Daha sonra Ben'e onu nereden tanıdığını sordum.

“Tonya’yı mı? Ah çocuklarla birlikte bir gece barda rastladık. Havalı bir kız. Şehir dışından bir yerden yeni taşınmış. Neden sordun?”

“Seni onunla konuşurken gördüm. Bir yerden gözüm ısırıyormuş gibi geldi,” diye yalan söyledim.

Tonya’nın Ben’i gözüne kestirdiğini o zaman anladım. Yakışıklı bir adam olduğu için değil. Onlardan çok vardı. Benim olduğu için.

Ben’in arkadaşlarıyla takılmasını hiç kıskanmazdım. Ben, gürültülü yerleri ve kalabalığı severdi. Hiç bana göre şeyler değildi. Ama bir anda Tonya’nın benim olmadığım bir yerde onunla olmasını kıskandım. Ait olmadığım bir yerde. Üstelik elimden hiçbir şey gelmezdi.

Ben’i seviyordum, anlıyorsun ya. Yoksuldum ve bir şekilde idare etsem de zaman zaman bir şeylerin parasını o ödüyordu. Yalnız bir insandım ve öyle olmasını tercih ediyordum. O ise partilerin neşeli yüzüydü ve bana yazacak malzemeler veriyordu. Hiçbir zaman parlak ve mutlu bir hayat hayal etmemiştim. Ama Ben, kitaplarım sayesinde ünlü ve zengin olduğumuz zaman onun para anası olacağımla ilgili sık sık espriler yapıyordu. Bu onu çok güldürüyordu. Ama ben bir anda onunla bir gelecek görmeye başlamıştım. O güne dek aklımdan bile geçmeyecek kadar parlak bir gelecek.

Çoğu zaman yazdığım yeni bölümleri okumasına izin veriyordum.

Beni sürekli övüyordu. “Tanrım, Lizzy, çok yeteneklisin. O küçük güzel kafan bu çılgınca şeyleri nereden bulup çıkarıyor?”

Ve her hafta arkadaşlarıyla kutlamalar yapıyordu. Bayramlar. Doğum günleri. Bir mahalle partisi. Bir Cuma akşamı. Her zaman kutlanacak bir şey vardı. Bense evde kalıyor ve yazıyordum.

Tonya’yla karşılaşmamdan iki hafta sonra, kendimi Ben’le dışarı çıkmaya davet ettim.

“İnsanların arasına karışmak iyi gelecek,” dedim, onunla birlikte dışarıda olma isteğiyle.

Tonya o gece oradaydı. Biz herkesin buluştuğu bardan içeri girerken, Ben'in arkadaşlarından birinin kız arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu.

Çoğu öğrencilerden oluşan düzinelerce insanın arasında göze çarpıyordu. O kadar mutlu, kendinden emin ve uyumlu görünüyordu ki içim gıptayla doldu.

"Hey, Tonya, seni Lizzy'yle tanıştırayım," dedi Ben. Sevgilisi değil. Kız arkadaşı değil. Sadece Lizzy.

Tonya gülümseyerek el salladı. "Merhaba, Lizzy. Tanıdık geliyorsun sanki. Daha önce karşılaştık mı?"

Yok olmayı dileyerek "Sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Bana okuldan bir kızı hatırlatıyorsun. On beş yaşlarında falan olduğum dönemden. Ateşle oynamaya bayılırdı. İyi dinleyin, millet, o kız var ya..."

Tonya bir ambar yangınının hikâyesini anlatmaya başlayınca, başıma hücum eden kan yüzünden kulaklarım zonklamaya başladı. Magazin gazetelerinden bir dedikodu anlatır gibi son derece rahat bir tavırla konuşuyordu.

"Hadi canım!"

"Siktir!"

Benim kanım fokurdarken, oğlanlar onu gülerek dinliyordu.

"Çılgınca, değil mi?" Ben gözlerini Tonya'dan bir an ayırmadan, beni dirseğiyle dürttü.

Elbette hikâyeyi biliyordum. Benim hikâyemi. Bahsettiği oğlanları tanıyor, yangını izleyen soruşturmayı iyi biliyordum.

İşte o zaman geçmişin acısını gerçekten hissettim. Kırık bir cama basmışım gibi hassas etime gömülen cam kırıklarının acısını.

İçimden bir ses bunun bir kâbusun başlangıcı olduğunu söylüyordu.

Barda gözlerimi ondan kaçırarak, orada, varlığımın farkında bile değilmiş gibi davranan Ben'le birlikte olmaktan utanç duyarak, bir saat falan –dayanabildiğim kadar– kaldım.

Herkese eve gideceğimi söyleyip tuvalete gittim. Çıkarken Tonya karşıma çıkıp yolumu kesti.

Beni tek lokmada yutarak geçmişin içine, yurttaki yıllarıma, o üç oğlana ve Tonya'nın o zaman söylediği sözlere çeken birkaç saniye boyunca birbirimize bakarak, kıpırdamadan durduk. "Brandon'dan uzak dur. Anlaşıldı mı, küçük fare?"

Bu söylediği bir anda gözümü döndürdü; öfkeden titriyordum.

Cevabı duymaktan korkmama rağmen, açıkça "Benden ne istiyorsun, Tonya?" diye sordum.

Tonya elini kaldırdı ve işaretparmağını yüzümün yan tarafına düşen saçımın üstünden aşağı kaydırды. Bunu acımasız gözlerle yüzümü süzerek ve bir âşık gibi ağır ağır yaptı. "Ne yaptığını biliyorum, tatlı Lizzy. Yanına kalacağını mı sanmıştın?"

Dudakları uğursuz bir gülümsemeyle büküldü.

Sözleri beni irkiltti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ah, öyle bir biliyorsun ki. Kanıtlarım var. Ve polise gidebilirim." Bana doğru eğilince parfümünün ve naneli losyonunun belli belirsiz kokusunu duydum. Dudaklarını saçlarıma bastırarak kulağıma fısıldadı. "Bunu her an yapabilirim, Lizzy. Dikkatli ol."

Sözleri beni telaşlandırsa da belli etmedim.

Ona, oğlanları sadece korkutmak istediğimi söylemek istedim. Bana yaptıkları şey için pişman olmalarını istediğimi. Ama ona sonucun böyle olmasından ne kadar memnun olduğumu asla söyleyemezdim. Üçünün birden ölmesinden.

13

EJ geldiğinde oldukça gergindim ve odamda volta atıyordum.

İçeri girerken “Baban hâlâ burada,” dedi. “Bir adam evdeki çiçekleri boşaltıyor.”

Her zamanki kot pantolonunu, kapüşonlu siyah sweatshirt’ünü ve Converse ayakkabılarını giymişti. Dağınık saçları hafif ıslaktı. Dışarıda yağmur yağıyor olmalıydı.

Zarfı ona uzattım.

Dudaklarını “Uuu,” der gibi büzerek zarfı elimden aldı. “Bir tane daha mı geldi?”

EJ son gelen mektubu okumak için karyolamın kenarına otururken, ben ise tepkisini ölçmek için gözlerimi yüzünden bir an ayırmadan ve sweatshirt’ümün kapüşon iplerini çekiştirerek önünde volta atıyordum.

Okuması bitince, sayfalarını tutan ellerini kucağına indirdi ve gözlerini benimkilere çevirdi. Bakışları bir saat önce mektubu okuduğum zaman benim de aklımdan geçen düşünceleri yansıtıyordu.

“Pekâlâ...” dedi.

“Pekâlâ,” diye tekrarladım.

“İşte bu,” dedi.

“Bence de.”

İtiraf. Annemin mektupta yazdığı şeyi tanımlayacak başka bir sözcük yoktu.

“Kahretsin,” diye fısıldadı.

“O dosyayı bulmalıyız, EJ,” dedim. “Soruşturma dosyasını. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturacağından eminim. En azından bize biraz daha detay vereceğinden.”

“Şey, arkadaşım bir şey bulur bulmaz bana dönecek.”

EJ tuvalete giderken ben mektubu özenle katlayıp geldiği zarfın içine koydum.

Bu noktada acaba bu mektuplara dokunurken eldiven mi kullansam diye düşünmeye başlamıştım. Elbette annemin geçmişte yaptığı bir şeyi gammazlayacak değildim, tabii eğer... Hayır, o düşünceyi sil kafandan. “Eğer”i falan yok. Yine de o mektup bir kanıttı. Bu mektubu her kim yazdıysa, delinin teki olmadığını ve benim peşime düşmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Şimdilik kesin olan tek bir şey vardı: İzleniyordum.

Zarfı, plastik bir dosyanın içinde duran ilk iki zarfın yanına koyup çantama kaldırdım.

Banyo kapısı açıldı, EJ eşikte belirdi. Elinde tuttuğu sarı renkli reçeteli ilaç şişesini sallarken bana endişeyle bakıyordu. “Bunları sen mi içiyorsun?”

Gözlerimi devirdim. “Arada bir.”

“Arada bir mi?”

“Evet, her neyse. Ölmüyorum sonuçta. Yani umarım.”

EJ yerinden kıpırdamadı. “Hadi ama Kenz.”

İnsanların bana acımasmdan nefret ederdim. Son günlerde her yer acımayla dolup taşıyordu.

Ona gülümsedim. “Ölürsem beni özler misin?”

Başını hayır der gibi salladı.

“Sana musallat olurum, EJ. Sıradaki siber kraliçenle harika vakit geçirirken, evindeki eşyaları yerlerinden oynatıp ödünü patlatırım.”

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Canlı hâlini yeğlerim. Siber kraliçelerle işim olmaz.”

“Artık diyorsun?”

İlaç şişesini ait olduğu yere bırakmak için banyoya geri döndü.

“Ne zamandan beri?” dedim sesimi yükselterek.

Sitemkâr bakışlarını bana dikerek geri çıktı.

“Tipinin onlar olduğunu sanıyordum,” diye takıldım.

“Ah, öyle mi? Başımıza uzman mı kesildin, Huysuz?”

Yine Huysuz’a geçmişti işte. Kenz ciddi anlar içindi. Bana tam adımla hitap ediyorsa, ortada ciddi bir sorun var demekti.

Telefonum ana kapı bildirimiyle çınladı.

Bildirimleri annem öldükten sonra geçici olarak eve geri taşındığım zaman açmıştım. Mülkümüzün her yerinde çok sayıda kameraya ek olarak ev alarmı ve ön kapıda bir sensör vardı. Annenizin çılgın hayranları olduğu zaman temkin olmaktan zarar gelmezdi. Yıllardır gerçekliğimiz buydu. Annemin hayranları tarafından takip edildiği zamanlarda güvenlik önlemleri defalarca işe yaramıştı.

Kamera görüntüsüne baktım ve babamın arabasıyla evden ayrılmak üzere olduğunu gördüm.

“Gidelim,” dedim EJ’in heyecanlı gözlerine bakarak. “E.V. Renge’in sırlarını öğrenmenin zamanı geldi.”

14

Aşağı indiğimizde ön kapı açıldı ve kareli gömlekli genç bir adam, tek seferde birkaç tanesini birden kucakladığı çiçek aranjmanlarını evden dışarı taşıyordu.

“Hey, Mackenzie!” diye seslendi.

“Hey, Nick!”

“Annene çok üzıldüm.”

Bu Minna’nın yeğeniydi. Açık kapıdan girişe geri geri yanaştırdığı, kasasının yarısı çiçeklerle dolu pikap kamyoneti görünüyordu.

Minna da ona yardım ediyordu. “Sorun değil ya?” dedi Minna çiçekleri işaret ederek, emin olmak için.

“Kesinlikle değil. Hepsini alın. Hey.” Minna’ya yanıma gelmesini işaret ettim. “Annemin ofisine giriyoruz. Babama tek kelime etmek yok, anlaştık mı?”

“Elbette,” dedi iş birlikçi gülümsemesiyle.

Ofis kapısını kilitli bulunca şaşırmadım. Haklı olduğumu kendime ispatlamak için kabile maskesinin yanına gidip elimi gür yelelerinin arasına uzattım ama yedek anahtarı her zamanki yerinde yoktu.

Biliyordum.

Gururla “Bakalım, oyunda kim bir adım önde?” diye mırıldanarak, o sabah yaptırdığım yedek anahtarı sweatshirt’ümün cebinden çıkardım ve kapıyı açtım.

Annemin ofisi karanlıktı. Bordo renkli koyu perdeler kapalıydı.

EJ’e “Kapıyı kapat ve kilitle,” diye buyurarak pencereye yürüdüm ve perdeleri iki yana açarak ışığın içeriye girmesini sağladım.

“Vay canına,” dedi EJ etrafını süzerek.

Günüşiğinde oda neredeyse normal görünüyordu. Verdiği gotik hisse rağmen, iş yeri havası olduğu bile söylenebilirdi.

EJ bu odaya daha önce hiç girmediği için şaşkınlıktan büyümüş gözlerle etrafı dolaşmasına izin verdim.

Annemin ofisi bir tür mihraba benziyordu. Abajurlar, gotik tablolar, detaylı oymalarla süslenmiş ahşap lambriler, kitaplarının tanıtım organizasyonlarından kalma posterleri ve ödülleri.

Odanın bir duvarı boydan boya, yerden tavana kadar yükselen, sayısız rafı ve çekmecesini olan, küllü siyah renkte ahşap bir dolapla kaplıydı. Raflara biblolar ve eski kitaplar yerleştirilmişti. Dolabın tam ortasında devasa bir şömine vardı.

Deri oturma takımının önüne kabarık tüylü bir halı serilmişti. Annemin eskitme çalışma masası, takımın sağ tarafında, pencere sol tarafında kalıyordu.

“Bunların hepsi özel baskılar falan mı?” dedi EJ, parmaklarını annemin üç çoksatan kitabının düzinelerce farklı baskısının durduğu raflarda dolaştırarak.

“Evet. Koca bir dolabın tamamını onlarla dolu. Çoğu profesyonel baskılar. Birkaçı da hayranlarının hediye gönderdiği özel olarak ciltlenmiş baskılar.”

“Çok havalı,” dedi EJ.

Annemin kişiliğinin en büyük hayranlarından olmayabilirdim ama yazarlığı muhteşemdi. Onunla kıyaslanmaktan hoşlanmıyordum ama dürüst olmam gerekirse, insanlar kim olduğumu öğrendiği zaman göğsümün kabardığı sayısız an yaşamıştım. Hepsi çok eskide kalmıştı.

Annemin ofisinde olmak modern bir dokunuşla oynanmış eski bir şatoda olmak gibiydi. Kalm halı. Siyah ahşap ve çelik. Öfke, nefret, arzu –kitaplarında hep bunları konu ederdi– en karanlık insani duygular harmanlanarak, bu odanın detaylarına sinen görsel bir kokteyle dönüştürülmüştü sanki.

“Küçük bir tur ister misin?” diye sordum.

“Hem de nasıl!”

Onu devasa şifonyer-seyahat sandığı karışımı şeyin yanına götürdüm. Annem bu sandığı yaklaşık on yıl önce satın aldığı zaman, üç kişi güç bela taşıyabilmişti. Şimdi sandık ağzına kadar doluydu.

“Bu...” dedi EJ ve cümlesini tamamlamadan durdu.

“Aynen öyle,” dedim ve sahte kilidi açıp kapağı kaldırdım.

Damarlarıma hücum eden adrenalin yüzünden ellerim titriyordu. Daha önce ofisinde hiçbir şeye dokunmama izin verilmezdi.

Sandığın üst bölmesi, kimi basit, kimi süslü kâğıtlara basılmış, özenle paketlenmiş zarflarla ve mektuplarla doluydu. Hepsi hayran mektuplarıydı.

Bir kolu itince üst bölme kayarak açıldı ve yine annemin hayranlarından gelen türlü ıvır zıvırla dolu ikinci bölme açığa çıktı.

“Tanrım.” Heyecanlanan EJ yere çömeldi. Sandıktaki şeyleri çıkarıp bakabilmek için ben de yanma çöktüm.

“Meşhur idrar kavanozu?” dedi EJ içinde küçük bir şişe olan kilitli şeffaf poşeti işaret ederek.

“Evet. Annemin onu neden sakladığı konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Belki kanıt olarak saklamıştır.” EJ omuz silkti. “Dedektifler bunlara bakmak istedi mi?”

Ona düşünceli bir ifadeyle baktım. “Burada çok fazla şey var. Ayrıca...”

“Ayrıca ellerinde olayın kaza olmadığına dair yeterli kanıt yok.”

“Aynen.”

İşin ilginç tarafı, dedektiflerin hiçbiri benimle annem hakkında konuşmaya gelmemiştir. Büyükanнем birini evin kapısından geri çevirdiğinden beri gelen olmamıştır.

EJ ve ben sonraki yarım saati, üzerlerine notlar ilâştirilmiş küçük şeffaf poşetler içindeki saç tutamlarına, tuhaf oyuncaklara, anneme benzetilmeye çalışılmış ve uzun iğneler batırılmış bez bebeklere bakarak geçirdik. Bir hayranı Namibya’dan kızıl toprak göndermişti. Bir diğerinden İzlanda’daki bir yanardağa ait taşlar gelmişti. Antika bir iskambil destesi. Bir giysi parçası. Antika bir hançer.

“Vay canına,” dedi EJ ayağa kalkarken. Etrafına bir kez daha baktıktan sonra bana döndü. “Pekâlâ. Ne yapıyoruz?”

Hayran hediyeleri heyecan verici olabilirdi ama EJ’in araştırmaya başlamak için sabırsızlandığını biliyordum. Ben de aynı durumdaydım.

Nereden başlayacağımızı bilmiyordum ama bir şeyden emindim: Başkasının görmesini istemediğiniz bir şey saklamıyorsanız, bir odayı kilitli tutmazdınız. Dahası annemin birçok sırrının olduğundan adım gibi emindim.

15

EJ bütün duvarı kaplayan devasa dolabın yanına gitti ve çekmeceleri tek tek çekmeye başladı. Açılmayan bir çekmeceyi daha sert çekerek zorladı ama kilitliydi.

“Sende bu çekmecenin anahtarı var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Buralarda bir yerde olmalı.”

“Annem çekmece anahtarlarını muhtemelen başka bir yerde saklıyordu.”

“Hayır,” dedi EJ ve girintilere ve oyuklara tek tek basarak dolabın önünde adım adım ilerlemeye başladı. “Bu çekmece-
lere anahtarları başka bir yerde bıraktığı zaman bile ulaşabil-
meyi istemiştir. Bu çekmece üstünde çalışacağım. Kilitli olan
her şey önemlidir.”

Onu kendi hâline bıraktım ve dev masanın etrafından do-
laşıp annemin koltuğuna yerleştim.

Bir an için anıların içimi kederle doldurmasını bekledim
ama hayır, öyle bir şeyin olacağı yoktu. Ama bu gerçeküs-
tü bir histi ve ağlamak yerine kendimi gülümserken buldum.

Burası annemin işinin büyük kısmını yaptığı yerdı. Bu kumndan ofisine onun gözleriyle bakabiliyordum.

Annem burada çalışırken kendini gerilim türünün kraliçesi gibi hissediyor muydu acaba?

Elimi masanın kenarında dolaştırırken, kalbim nihayet annemin özel eşyalarına dokunmanın heyecanıyla hızla çarpıyordu.

Şimdilik bilgisayarına girmeme gerek yoktu. Şifreyle korunduğundan emindim. Onu daha sonra dert ederdik. Çekmeceler ise bambaşka bir hikâyeydi.

Masanın üstü her zamanki şeylerle doluydu: çerçeveletilmiş ilk el yazısı kitap sayfası, annemle babamın ve benim lise mezuniyetimde çekilmiş bir fotoğrafımız; bir de annemin kendisi gibi çoksatan üç yazarla çekilmiş bir fotoğrafı.

Babamın önceki gece yaptığı aramanın ardından Minna'nın ortalığı toparlaması sayesinde kâğıtlar ve evraklar düzenli bir şekilde üst üste yığılmıştı. Ofise belli belirsiz bir puro kokusu sinmişti. Annemin ruhu daha şimdiden tütsülenerek ofisten kovulmuştu sanki ama bir anda içeri girmesini ve beni masasında otururken görünce, gazabını üstüme boca etmesini bekler gibi nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Daha önemlisi son mektuptan hatırladıklarım yüzünden huzursuzdum. Annem hiçbir zaman melek olmamıştı ama korkunç suçlar işlemiş ve kanıtlarını buralarda bir yere gömmüş olması ihtimali odaya ürkütücü bir hava veriyordu.

EJ kilitli çekmecelerin etrafındaki girinti çıkıntıları kurcalamaya devam ediyordu. Bu arada ben de masanın üstündeki kâğıt yığınlarını karıştırmaya başladım.

Sıkıcı şeylerdi; çoğu faturalar, makbuzlar, banka hesap dökmeleri ve hukuki sözleşmelerden oluşuyordu. Onları hızlı bir şekilde elden geçirdikten sonra büyük bir sabırsızlıkla masanın sağ tarafındaki en üst çekmeceye eğildim. Kilidi elbette

kırılmıştı ama çekmece boştu. Masadaki evraklar oradan gelmiş olmalıydı.

Bir sonraki çekmecenin kilidi de kırıktı. Orada da kâğıtlar ve siyah bir kutu vardı. Kutuyu açtığım zaman, bir tabanca ve şarjörle karşı karşıya geldim.

“Vay canına. Annem neden bir silaha ihtiyaç duymuş olabilir ki?” dedim yüksek sesle.

“Bugünlerde herkesin bir silahı var,” dedi EJ durduğu yerden.

Doğruydu ama artık annemle ilgili her şey bende şüphe uyandırıyordu.

Kâğıtlara göz attım. Yine sözleşmelerdi. Tam bir kenara bırakmaya hazırlanırken gözüme bir isim takıldı.

Evelyn Casper.

“Büyükanneimin adının annemin kitapları için yapılmış bir sözleşmede ne işi olabilir?” dedim.

EJ omzunun üstünden bana baktı. “Belki de annen büyükanneini bir iş için tutmuştur?”

Hah.

Telefonumla sözleşmelerin ve gizlilik anlaşmalarının fotoğraflarını çektikten sonra üçüncü çekmeceye yöneldim.

Orada içinde banka işlem makbuzları olan bir dosya vardı. Makbuzlardaki hesaplardan birinin annemin iş hesabı olduğu açıktı. Diğerinde isim yoktu, sadece numara vardı. İşlemlerin tamamı hesaptan çıkmıştı. Altı ayda bir, düzenli olarak. İlk makbuz yedi yıl öncesine aitti.

“Sanırım biri anneme şantaj yapıyormuş,” dedim kâğıtları incelerken.

“Bir dakika. Bunu çözmüş olabilirim,” dedi EJ sıkıntılı bir sesle, benim söylediklerime pek aldırmadan ve elini raflardan birinin dibine doğru uzatarak.

İşlem makbuzlarını incelemeye devam ederken rakamların her yıl arttığını ve son işlemin daha bu yaz yapıldığını fark

ettim. Yığının en altında bir kâğıt parçası vardı. Elle yazılmış kelimeleri okuyunca kanımın buz kestiğini hissettim.

Geçmişinden kaçış yok, E-li-za-beth.

Yanına bir gülen surat çizilmişti.

“Evet,” diye mırıldanarak o kâğıdın da fotoğrafını çektim.

“Kesinlikle şantaj bu.”

EJ aniden “Bingo!” diye haykırınca, o tarafa baktım.

Şimdi açık duran çekmecenin yanında, parmaklarını bir sihirbaz gibi kıpırdatarak sırtıyordu.

16

Kâğıtları bırakıp EJ'in yanına gittim.

“Çekmece gizli bir kolla açılıyor.” Kollarını zafer kazanmış gibi iki yana açtı. “İşte!

Karşımda içinde birkaç büyük siyah kutu olan derin bir çekmece duruyordu.

Bir süre hiç konuşmadan kutulara baktık, sonra EJ çene-
siyle “Açsana,” der gibi bir işaret yaptı.

Çekmecede üç ağır kutu ve bir evrak dosyası vardı. Hep-
sini alıp masaya taşıdım ve bulmak üzere olduğumuz şeyin
tedirginliğiyle dudaklarımı ıslattım.

“Hadi.” Sabırsızlanan EJ beni dirseğiyle dürttü.

İlk kutunun kapağını kaldırdım. İçinde pelür kâğıtlar var-
dı, nadir bulunan bir şey mi bulduk acaba diye merak ederek
özenle açtım. Son katı da kaldırıncaya sırt kısmında çiçekler ve
en altta daha geniş bir yazma alanı olan birbirinin eşi iki def-
ter açığa çıktı.

İlk defteri elime alıp açtım.

Üst köşede düzgün bir el yazısıyla *Elizabeth Dunn* yazılıy-
dı. *Brimmville, Nebraska, 10 Ocak.*

Nefesim kesilir gibi oldu. “Bu annemin defteri. Yurt döneminden.”

Notlar, alıntılar, sözcükler ve cümlelerle dolu sararmaya yüz tutmuş sayfaları çevirdim.

“Diğerinde ne var?” dedi EJ sabırsızlıkla, iki elini masaya bastırarak.

Diğer defteri aldım.

İlk sayfada büyük harflerle, *Hak Etmişlerdi* yazılıydı. *Yazan Elizabeth Dunn*.

Nefesimi tutarak bir sonraki sayfaya geçtim. Sayfa koparılmıştı ve bir sonraki sayfa yakın zamanda tekrar okuduğum tanıdık sözcüklerle başlıyordu. Sayfada mürekkeple yazılmış düzeltmeler, üstü çizilmiş sözcükler ve bazı sözcüklerin üstünü kapatan minik mürekkep lekeleri vardı.

“Bu, annemin zaman zaman kullandığı gerçek mürekkep ve tüylü kalemle yazılmış,” dedim gururla. “Bekle, bekle, bekle,” diye mırıldanarak defteri elimden bıraktım ve masanın üstünde duran, annemin ilk çöksatan romanının ilk sayfasının olduğu çerçeveyi aldım. Defterin yanına koyduğum zaman, inkâr edilemeyecek kadar bariz gerçeğe karşı karşıya kaldım: Aynı el yazısı, aynı kâğıt.

“Aynı defter,” dedi EJ.

“Öyle,” dedim büyülenmiş gibi. “Bu annemin ilk taslağı olsa gerek.”

“Bir sonrakine bak,” dedi EJ.

Daha büyük olan defteri aldım. İlk sayfasında, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*, *Yazan E.V. Renge* yazılıydı.

“Resmî taslak,” dedi EJ, onu başımı sallayarak onayladım. “Sonraki,” diye buyurdu sabırsızlıkla.

Orada ne bulacağımı tahmin ediyordum ve haklı çıktım. Aynı ambalaj kâğıdı, bu kez deri ciltli, şık bir defteri korumak

için özenle katlanmıştı. Defterin ilk sayfasında annemin ikinci çoksatan romanının adı vardı: *Kurt Islığı*.

“EJ,” diye fısıldayarak bir sonraki sayfayı açtım ve parmaklarımı kâğıdın üstündeki harflerde dolaştırdım. Bu defterde birçok düzeltme ve üstü karalanmış sözcükler vardı. İlk taslak olmalıydı.

“Siktir,” diye mırıldandı EJ. “Sen de görüyor musun?”

“Neyi?”

“Bu defterin kâğıdı isimsiz hayrandan gelen sayfalarla aynı.”

Öyle miydi?

Gelen mektuplar üst kattaki odamdaydı ama onları defterle daha sonra karşılaştıracaktım.

Üçüncü kutuyu açtım.

Bu kutuda farklı tip ve ölçülerde, farklı kaynaklardan sayfalar vardı. Kâğıtlara karalanan şeyler dağınık, düzensiz, telaşla karalanmış ve üst üste yazılmışlardı.

“Karmakarışık,” dedi EJ. “Sence annen bunu kafası güzelken yazmış olabilir mi?”

Onu dirseğimle şaka yollu dürtünce kıkırdadı. Gerçi şaşır-mazdım. Annem zaman zaman karanlık ruh hâllerine bürünür, uzun süre öyle kalırdı. Öyle zamanlarda kendini günlerce ofise kilitlerdi.

Bakar bakmaz bir sayfa dikkatimi çekti. “Bunlar *Melekler ve Kötü Adamlar*’ın notları. Annemin esrarengiz masallar derlemesinin.”

“Besbelli bunu yazarken çok farklı bir ruh hâlindeymiş,” dedi EJ.

“Hadi canım.”

Babam da ben de son dönemde annemin ruh hâlinin gittikçe kötüleştiğinin farkındaydık. Tahmin etmeliydim. Annemin o hâlini ergenlik yıllarımda fark etmiştim. *Melekler ve Kötü*

Adamlar beş yıl önce yayımlanmıştı. Annemin daha önceki kitaplarından çok farklı bir türdü ama kendine has şiddet içeriği ve ahlaki açıdan gri karakterleri bu kitapta da eksik değildi. Kitap çok büyük bir başarı kazanmıştı.

İşin ilginç tarafı, bu kutuda taslağın tam hâli yoktu.

“Belki de şu sonuncudadır,” dedi EJ başıyla plastik dosyayı işaret ederek. Sabırsız bir tavırla uzanıp eline aldı.

Dosyanın içinde bir tomar kâğıt vardı. Sayfalar muhtemelen herhangi bir mağazadan alabileceğiniz türden sade bir defterden koparılmıştı. Yazı yine düzgün sayılırdı ama pek bir anlam ifade etmiyordu.

İki aynı sözcük, bir sayfaya dua gibi tekrar tekrar yazılmıştı.

*Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler.
Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler.
Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler.
Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler. Sivri dişler.
Öldür onları.*

Sayfanın üstündeki koyu bordo rengi lekeleri fark edince, hafifçe fısıldayarak “Kan mı şu?” dedim.

EJ’e döndüm ve onun bakışlarında da tüylerimi diken diken eden aynı huzursuzluğu gördüm.

“Bu ne demek ki böyle?” dedi.

“Emin değilim ama annemin Laima’yla konuştuğu sıradaki romanı var ya? Üstünde çalışılan isim *Sivri Dişler*’di.”

Telefonum ön kapının sensör bildirimiyle titreşti.

Telefonu telaşla cebimden çıkarınca, evin bahçe kapısından bir arabanın girdiğini gördüm.

“Kahretsin. Babam geldi,” dedim. “Hadi, bunları alıp gidelim.”

Defterleri ve taslakları kutulara doldurmaya başladım.

“Yani bunları yanımıza mı alacağız?” EJ bana heyecanla karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Evet. Yoksa bir başkası onları ele geçirir.”

Kutuları kucaklayıp kapıya doğru hızla ilerlerken, duvardaki bir imza gününün fotoğrafı gözüme takıldı. O fotoğrafa daha önce pek dikkat etmemiştim ama şimdi gözlerim daha önce gördüğümünden emin olduğum birini seçmişti.

Fotoğrafa bakarken ayaklarım yere çivilendi.

“Kenz, hadi!” dedi EJ, telaşla kapıyı geçmem için açık tutarak.

Fotoğrafta üç sıra hâlinde dizilmiş onlarca insan vardı. Annem göğüslerinde yaka kartları olan ve gülümseyen insanların arasında en önde duruyordu. Her birinin elinde masal derlemesinin bir nüshası vardı. Babam da oradaydı. Laima Rorth da. Halkla İlişkiler ekibinden bir sürü simayı tanıyordum.

Fotoğrafın sol ucunda, diğerlerinin arkasından başını uzatmış bir adam duruyordu. Babamın anma töreninde kavga ettiği adamın ta kendisi.

Belki de hiçbir anlamı yoktu. Ama adam önemsiz biriye, sadece özel davetlilerin katılabildiği bir ulusal kitap ödülü töreninde ne işi vardı?

17

Hafta sonunun geri kalanını ailemin evinde geçirdim. Bir sonraki haftadan itibaren kasabadaki daireme dönmeye karar vermiştim.

Sabit hattın aralıksız çalması dışında ev çoğunlukla sessizdi. Minna son zamanlarda bir sekretere dönüşmüştü. Sürekli telefona bakıyor ve mesajları not ediyordu.

Dışarıda yağmur yağıyordu, sonbahar artık kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Havanın kapalı olmasını sevdim. Kasvetli hava annemin mektuplarının ruh hâline çok yakışıyordu.

Mektupların annem tarafından yazıldığından emindim. İkinci taslağın olduğu deri kaplı defteri alıp sayfalarını bana gelen mektuplarla karşılaştırdım. Kâğıt bire bir aynıydı.

Pazar gününü, annemin gizemli masallar derlemesini tekrar okuyup üçüncü kutudaki karalamalarla ve notlarla karşılaştırarak ve birbirinin eşi cümlelerin altını çizerek geçirdim. Bazı hikâyeler beni hayli tedirgin etti.

Annemin kafasının içinde yaşananlar hakkında biraz fikir sahibi olan tek bir insan vardı ve ben öğrenmeyi kafaya koymuştum.

Annemin holde duran, bir şekilde ihtiyacı olan ya da temas hâlinde olduğu bütün profesyonellerin kartvizitlerini sakladığı bir telefon rehberi vardı. İhtiyacım olan numarayı buldum. Terapistinin numarası. Ofisini aradım, kimse açmadı. Tabii ya, çünkü pazar günüydü. Acil durum numarasını çevirdim ve telefonun ikinci çalışından sonra Dr. Pecora'nın tanıdık sesini duydum.

“Bay Pecora, merhaba, adım Mackenzie Casper. Elizabeth...”

“Merhaba, Mackenzie. Ne oldu?”

Sesi endişeli ya da belki de şaşkımdı. Söylemek üzere olduğum şeyin onu daha da şaşırtacağını biliyordum ama bir cevaba ihtiyacım vardı.

“Sanırım her şey yolunda. Belki. Bilmiyorum. Yardımınıza ihtiyacım var,” dedim aciliyet hissi yaratmak için en trajik sesimle. Dr. Pecora anneme tapardı. Yardım edeceğini umuyordum. “Bir sorum var ve çok önemli. Annem sizinle ilk kez ne zaman temas kurdu?”

“Ne zaman mı temas kurdu?”

“Yani sizinle seanslara ne zaman başladı?”

“Emin değilim, Mackenzie. Neler oluyor?”

“Çok önemli. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum ve... bilmeliyim.”

“Yaklaşık on sekiz yıl oldu sanırım. Kayıtlarıma bakmam gerekecek. İlk kitabının dünya çapında çoksatan listelerine girdiği zamanlardı.”

“O zaman... Sorunları mı vardı?”

“Sorunları derken?”

“Ruhsal sorunları mesela?”

Dr. Pecora inlemeyle homurtu arası bir ses çıkardı. “Bunları seninle ya da bir başkasıyla konuşamam, biliyorsun.”

“Doğru.” Büyük bir hayal kırıklığıyla iç geçirdim. “Sadece genel bir soru o zaman. Annemin arkadaşısınız. Sizce... Şöhret onu değiştirdi mi?”

Anlık bir sessizliğin ardından bir iç çekiş duyuldu. “Şöhret herkesi değiştirir. Anneninki bir çığ gibiydi. Ama... Tekrar ediyorum, annenin özel durumu hakkında konuşamam ama sana, yaratıcı insanlarda şifanın büyük kısmının terapistlerden değil, sanattan geldiğini rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Sanattan mı?”

“Evet, annen gibi insanlar ya da genel olarak yaratıcı insanlar, bütün cevaplarını ve şifalarını yaratıcı aktivitelerde bulurlar.”

Devam etmesini bekledim.

“Gerçi bu bazen iki kenarı keskin bir kılıçtır.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Aynı yetenek onları mahveder.”

Bunu uzun bir sessizlik izledi.

“Korkarım sana daha fazlasını söyleyemem,” dedi özür diler gibi. “Benimle bir seans planlamak ister misin?”

Kendimi gülmemek için zor tuttum. Elbette yeni bir müşteri kapmaya çalışacaktı.

Onu rahatsız ettiğim için özür dileyip telefonu kapattım.

Elde var sıfır.

Üçüncü taslak kesinlikle delilik ürünüydü. Annemin karanlığı sadece hayal gücünün ürünü olmayabilir miydi acaba? Belki de o karanlık annemin kendisiydi. Hayranlarının ona bu kadar yakın hissetmesinin nedeni buydu belki. Karanlık ve arızalı zihinleri annemin eserlerinde normal insanların hastalıklı bir hayal gücü olarak gördüğü şeyi buluyordu.

Taslakları kutulara kaldırıp banyo dolabına, havluların ve bezlerin arkasına sakladığımda akşam olmuştu. Bir gün bu taslaklar bir servet edecekti, muhtemelen daha şimdiden ediyorlardı ama bir başkasının onları bulmasını istemiyordum. Hepsini kasabadaki daireme götürüp orada güvende tutacaktım. Kahrolası Laima Roth'un onları ele geçirmek için can attığından emindim.

Odamdan çıktığımda ev loş ve ürkütücü derecede sessizdi. Babam dışarı çıkmıştı.

Minna mutfakta tavuk kızartıyordu.

“Bay Casper akşam yemeğine döneceğini söyledi,” dedi. “En sevdiği yemeği hazırlıyorum.”

“Yemeğe döneceğinden şüpheliyim. Her zamanki gibi sıvı akşam yemeğini tercih edeceğinden eminim.”

Minna bana sitemkâr bir bakış atarak başını salladı.

Posta sepeti ağzına kadar doluydu. Postayla her zaman annem ilgilenirdi. Anlaşılan sorumluluğu üstlenmek babamın içinden gelmiyordu.

Sırf meraktan posta sepetindeki şeyleri karıştırdım. Üstünde benim adımın yazılı olduğu seçmen bilgi kâğıdı vardı. Benim banka hesabımın dökümü gelmişti, gerçi hesapta çok fazla param olduğu söylenemezdi. Annemle babama ve bana hitaben gönderilmiş bir tıbbi fatura vardı. Zarfı açınca içinde ilaçlarımın reçete makbuzunu buldum. Makbuzu küçük parçalara ayırıp çöp kutusuna attım, sonra bulduğum diğer iki makbuza da aynısını yaptım.

Midem tatsız bir hisle buruldu. Babamın sağlık durumumu sorması ne kadar sürerdi acaba? Bu çok fazla parası olan ama en temel şeylerle ilgilenmeye vakti olmayan bir ünlünün ailesinde büyümenin yan etkilerinden biriymi. Muhtemelen cesedimi kendi odamda saklayabilirdim ve bütün koridoru kokutmaya başladığı zaman bile kimsenin umurunda olmazdı.

Minna dışında. Gerçi odamı o temizlemiyordu, o işi kendim hallediyordum.

Ocağın başında duran Minna kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra kilere gitti.

Ev telefonu –mutfakta yanımda olan– beni yerimden sıçratacak kadar güçlü bir zil sesiyle çalmaya başladı. Kilerden bir patırtı yükseldi ve Minna bana “Ah, rica etsem telefonu sen açabilir misin?” diye seslendi.

Hiç hoşuma gitmese de ahizeyi kaldırdım. “Casper’ların evi.”

Sabit hatların modası çoktan geçmişti. Ama görünüşe bakılırsa birçok şirket hâlâ eski teknolojiyle çalışıyordu.

“Merhaba. Vadesi geçen bir fatura için arıyorum. Ödemeyi yapacak kişiyi bulmaya çalışıyoruz.”

“Emin değilim ama isterseniz mesajımızı alabilir ve iletebilirim.” Telefonun yanında duran not defterini ve kalemi aldım. Defterin bir sürü sayfası şimdiden dolmuştu. Boşa zaman kaybından başka bir şey değildi. Babam asla bu mesajlarla uğraşmazdı.

“Huckleberry Erzak. Size iki aylık bir ek süre tanımiştık ve sizi, o tarihin üstünden de iki hafta geçtiğini hatırlatmak için arıyoruz.”

İsmi duyunca kıkırdadım. “Huckleberry mi?” diye tekrarladım ve gülümseyerek kâğıda not ettim. Arkasına Finn’i de eklerse kendimi tutamayıp alay edeceğim kesindi.

“Doğru. Huckleberry Erzak.”

“Mesajı ileteceğim.”

Telefonu kapattım ve Minna’ya “Hallettim! Ödemesi gecikmiş bir fatura için arıyorlardı!” diye seslendim.

Minna kilerden “Teşekkürler!” diye karşılık verdi.

Telefon tekrar çalmaya başladı.

Ninova

Gülümseyerek açtım. “Huckleberry Finn?” dedim gülmemek için kendimi zor tutarak.

Cevap veren olmadı.

Boğazımı temizledim ve sesime de yansıyan ciddi bir ifade takındım. “Casper’ların evi,” dedim resmî bir tavırla.

Yine cevap yoktu ama hattın diğer ucunda birinin nefes aldığım duyabiliyordum.

“Alo?” dedim sesimi biraz alçaltarak. Kalbim bir an tekler gibi oldu ama sonra hızlanarak göğsümün içinden fırlayacak gibi atmaya başladı. “Alo?”

Yine cevap alamadım ama bu kez bir erkeğe ait olduğundan emin olduğum, yumuşak ve uğursuz bir kıkırtı duydum.

Ahizeyi çarparak kapattım ve tekrar çalmasını bekleyerek bir süre telefona baktım.

Ama sabit hat yerine, bu kez cep telefonumun mesaj bildirimi sesi çınladı.

Ellerim titreyerek telefonu cebimden çıkardım.

İsimsiz: Posta kutusuna bak.

Pazar akşamıydı. Posta gelmezdi ki. Bunu her kim yapıyorsa, hiç hoşlanmayacağım kadar yakınımızda olduğunu böylece anladım.

Ama kendimi tutamadım.

Minna’ya “İki dakikaya dönerim!” diye seslendim.

Evden dışarı fırladığımda yağmur çiseliyordu. Bu yüzden yürümek yerine arabama atladım ve bahçe kapısından geçip posta kutusunun olduğu yola çıktım. Bu beni yağmurda ıslanacağım beş dakikadan kurtaracaktı.

Görünürde hiç koruma yoktu.

Kahretsın.

Kalbim hızla çarparken arabadan inmeden önce son anda durdum.

Bu birinin aptalca oyunu olabilirdi. Ya da belki de biri anemin eski sırlarını ortaya dökmek istiyordu.

Bir olasılık daha vardı, bu kişi –artık her kimse– deli olabilirdi. Bu mektupları yem olarak kullanıyordu belki de. Ben de aptallık ederek hastalıklı bir tuzığa düşüyor olabilirdim. Belki de amaç bana zarar vermektir.

Ama merakım üstün geldi.

Arabamı far ışıkları posta kutusunu aydınlatacak şekilde çevirdim, karanlık yolu gözlerimle taradım ve herhangi bir şey göremeyince arabadan dışarı fırladım.

Kutuda ne varsa almam, arabama geri koşmam ve kapıyı çarparak kapatmam sadece birkaç saniye sürdü.

Muzaffer bir tavırla, nefes nefese “Aldım seni,” dedim.

Kutudan aldığım şeye bakınca, içim buz kesti.

Sadece bir mektup vardı.

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

Mektup #4

Bazen erkek arkadaşımı öldürmenin nasıl bir his olacağını merak ederdim.

Hızlı bir şekilde değil, kitaplarımda yaptığım gibi öncesinde onu aylarca sürecektir kasti zorbalığa maruz bırakarak ve yavaş yavaş delirmesini izleyerek.

Bir gece Ben'in yatağıma yayılarak uyumasını izledim. Saatlerce yanında oturdum ve her nefes alıp verişinde dudaklarının hafifçe kıpırdamasını izledim. Rüya görürken göz kapaklarının kırışmasını seyrettim. Çıplak göğsünün üstünde huzurla dinlenen parmaklarının zaman zaman minik spazmlarla seğirmesini. Göğsünün, derin nefesleri eşliğinde bir inip bir kalkmasını. Nabızı boynunun yan tarafında, kalın teninin altındaki o damarda atıyordu. Minicik, narin bir şey. Canını ekstra bir baskıya da hızlı bir kesikle almak ne kolay olurdu.

Onu ağır ağır zehirleyerek hasta edebilir miydim acaba? O kadına gitmek yerine burada, benimle ve bana bağımlı kalması için içkisine biraz sakinleştirici karıştırabilir miydim?

Belki de ikisini birden zehirleyebilirdim. Polis arabalarının, her nerede yaşıyorsa, o kadının evine, bilmediğimi sanarak

kaçtıkları o sefil yere gittiğini hayal ettim. Huzurlu bir gece ve polis memurları evin içinde ikisinin çoktan soğumuş cesetlerinin hareketsiz yattığı yatağın başında dururken, karanlığın içinde çakan ve evin pencerelerinden geri yansıyan mavi-kırmızı polis arabası ışıkları.

Ben'in beni aldattığını ilk kez, gömleğinin etek ucunun hemen üstündeki kırmızı ruj izini gördüğümde fark ettim. Ben'i asla rujluyken öpmezdim. En azından orasından. Ayrıca bu benim kırmızım değildi. Bana yirmi dolara patlayan Chanel değildi. Başka bir şeydi. Başka birinindi. Ucuz bir şey. Diğer kızın ruju.

Ben'le hemen yüzleşmedim. Yatağımda, yüzünde öyle mamsu bir ifadeyle uyuyordu ki her şeyi benim uydurduğumu düşündüm.

Yazdım. Yazdım. Yazdım. İlk kitabımı yayımlattıktan sonra bütün dünyanın ayaklarımın altına serileceğini umuyordum. Maddi imkânım olacaktı. Doğu Yakası'na taşınacak ve senin hayatının benimki gibi olmaması için ne gerekiyorsa yapacaktım, güzel kız. Sen benim yaşadıklarımı asla yaşamak zorunda kalmayacaktın.

Ben, beni ikinci kez ektiği zaman, eskiden arkadaşlarıyla takıldığı bara gittim. Tavernanın önünde durdum ve acaba sevgililerini gizli gizli takip eden şu zavallı kızlara dönüşüyor olabilir miyim diye düşündüm.

Ama işin en çılgın tarafı buydu. Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca "kız arkadaş" ya da "erkek arkadaş" sözcüklerini hiç kullanmamıştık. Ben'le nadiren insan içine çıkıyordum. Arkadaşları beni tanıyor, derslerde karşılaşınca bana selam veriyor ama konuşmaya tenezzül etmiyorlardı. Ben sadece Ben'in takıldığı şu kızdım.

Bu beni hiç mi hiç rahatsız etmiyordu.

Ama ya başka bir kız fikri? İşte o rahatsız ediciydi.

Böylece o karanlık ve ılık Eylül gecesinde barın karşı kaldırımında durdum. Yazlık panjurlar açıktı. İçeriden müzik ve

kahkahalar geliyordu. Kaldırıma taşan kalabalığın arasında benim gülen, sigara tüttüren ve bira içen Ben'im de vardı.

Tenimi karıncalandıran küçük bir ek detayla. Yanı başında bir kız vardı. Herhangi bir kız değil. O, Tonya.

O küçük detay her şeyi bozdu. O sinsi yılan bir şekilde Ben'in yanına sokulmanın yolunu bulmuştu.

Oradan gitmeliydim, Ben'le konuşmalıyım, ona geçmişimle ilgili her şeyi anlatmalıyım, Tonya'nın geçmişini de. Belki de Ben anlardı. Belki de bu sonrasında yaşananları değiştirirdi. Belki Ben beni terk ederdi ve bir sürü çirkinlikten kaçınılabilirdi.

Ama o gece dut ağaçlarının gölgesinde durup izledim, izledim, izledim. Tonya'yı. Güllüşündeki ve diğerleriyle şakalaşmasındaki rahatlığı. Ona bana hiç bakmadıkları gibi bakmalarını, onu aralarına kabul etmelerini, bira ısmarlamalarını.

Ve Ben'i izledim. Bakışlarının Tonya'nın üzerinde bir arkadaşça göre fazla uzun süre oyalanmasını. Herkes onun söylediği bir şeye gülerken rahat bir tavırla kolunu Tonya'nın omzuna sarmasını. Tonya'mn ona, bunu daha önce defalarca yapmış gibi rahat ve kusursuz bir uyumla sokulmasını.

O gece yazıyor olmam gerekiyordu ama saatlerce gölgelerin arasından onları izledim. Sonra Tonya gidecek gibi oldu, Ben de peşinden gitmeye çalıştı sanki ama Tonya onu durdurdu. Köşenin diğer tarafında konuştular. Tonya saatine bakarak güldü, Ben her zamanki şaklabanlığıyla başını öne eğdi. Tonya yine güldü ve kollarım Ben'in boynuna dolayıp onu öptü.

Benim Ben'im başka bir kızı öpmezdi. Benim Ben'im bana o gece ders çalışacağı yalanını söylemezdi.

Gerçek şuydu ki –ve benim bununla yüzleşmem biraz zaman aldı– Ben artık benim değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Bunu anlamak acı vericiydi.

Ama benim peşinde olduğum Ben değildi, benimle aynı yerden gelen ve şimdi sevdiğim bir şeyi elimden alan kızdı.

Ayrıldıkları zaman, eve gitmedim, hayır. Tonya'yı takip ettim.

Beş dakika sonra, loş bir sokak arasına sapınca ben de aynı-sını yaptım ama onu gözden kaybettim. Öfke içinde burnumdan soluyarak sokak lambasının altında durdum.

“Seni burada görmek ne hoş,” dedi Tonya arkamdan. Hızla o tarafa döndüm.

Tonya kollarını göğsünde kavuşturarak sokağın ortasında dururken bana sinsî bir gülümsemeyle bakıyordu. “Casusluk yapıyoruz demek.”

“Ne istiyorsun?” deyiverdim.

Tonya keyifle kıkırdadı. “Ben mi? Beni takip eden sensin.”

“Benden ve Ben’den ne istiyorsun?”

“Öyle bir şey var mı ki? Sen ve Ben diye yani. Bilmiyordum. Arkadaşlarına sorsak mı?”

Tonya beni nasıl sinirlendireceğini biliyordu. Zorbalar büyüdükçe bu beceride ustalaşırlar.

“Ben’le birbirimize âşığız ve bunu sen de biliyorsun,” dedim çıkışır gibi.

“Hı-hı.” Sakinliğinden nefret ediyordum. “Ben’in sana âşık olduğundan haberi var mı?” Bunu alaycı bir kıkırtı izledi. Tonya tek kaşını kaldırdı. “Geçmişinden haberdar mı?”

Bunu bekliyordum.

“Katil olduğunu öğrendiği zaman, senden yine de hoşlanacağına sanıyor musun?”

“Sana inanmaz.”

“Kanıtlarım var.”

Kalbim önce durdu, sonra deli gibi atmaya başladı. Olamazdı. Benim suçum yoktu ki. Bir kaza olmuştu.

Ama Tonya gibi kızların olayı budur zaten: Bir insanın hayatını parmaklarını şaklatarak nasıl mahvedeceklerini iyi bilirler. Bunu öğrenerek büyürler. Bir iş gibi pratiğini yaparlar. Ve seneler geçtikçe uğraşlarını kusursuz hâle getirirler.

Gerçek kötülük öğretilmez, diye yazdım bir romanımda. Gerçek kötülük doğuştan gelen doğal bir yetenektir.

Tonya kötü olmayabilirdi ama akıllı ve kindardı.

"Beni rahat bırak. Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"Brandon benim ilkimdi. Ama sen bunu zaten biliyor olmalısın. Keller Yetiştirme Yurdu'ndaki herkes bilirdi."

Tanrım. Bu isimleri duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bir daha hiç duymamayı ummuştum. Ama karşımda geçmişimi bilen bir kız vardı çünkü o da benimkiyle birbirine dolanmış bir geçmişten geliyordu.

"O benim ilk aşkımdı," dedi bana ağır adımlarla yaklaşırken.

"İlk arkadaşımdı. Her şeyin ilkiydi. Ve sen onu öldürdün."

Bunu söylerken sözlerinin üstümde bıraktığı etkiden keyif alır gibi gülümsedi.

"Bana ne yaptıklarını biliyorsun," dedim, öfkenin içimde kabardığını hissederek. "Hepsinin. O ambarda."

Bana sadece birkaç santim kala durdu ve gözlerini kısarak "Belki de o kadar züppe bir sürtük olmasaydın sana aldırılmazlardı bile. Her zaman fazla iffetliydin, değil mi?" dedi.

"Sen her zaman oğlanların kullanıp atmak istediği bir şeydin."

"Ah, öyle mi? Sen değil miydin? Ambarda işler nasıl gitti peki?"

Tonya'nın başı yana doğru savrulana ve elimin, yanağına çarpmanın acısıyla yanmaya başlayana kadar hareket ettiğimi bile anlamadım. Öfkemi yatıştıramıyor, gözlerindeki şoktan büyük bir zevk duyuyordum.

"Bizi rahat bırak," diye tısladım ve sert adımlarla oradan uzaklaştım.

Bununla bitebilirdi. Doğruca eve gitseydim. Ana Caddé'de bir banka oturup olanlara içerlenmeye karar vermeseydim.

Aradan on dakika bile geçmeden, Ben'in başı öne eğik bir hâlde hızlı adımlarla yaklaştığını gördüm. Ama ne kendi evine ne de benimkine yürüyordu. Benim az önce geldiğim tarafa gidiyordu.

Onu takip ettim. Elbette. Dokuz blok boyunca, pencerelerinden loş bir ışık dökülen eski tuğla binaya kadar.

Kapı zilini çaldı.

Bir kez daha, sokağın karşısında durdum ve aynı utanç verici ihanet duygusunun içinde boğularak kapının açılmasını ve onun –Tonya’nın– Ben’in karşısına dikilmesini izledim. Ben bir şeyler söyledi. Tonya cevap olarak güldü. Sonra Ben onu kucakladı. Ben onu öperek içeri taşıırken Tonya bacaklarını beline sarmıştı bile. Kapı çarpılarak kapanırken, ben o evi ateşe verme isteğiyle yanıp tutuşarak karanlıkta tek başıma kalakaldım.

Hemen eve gitmedim, oysa gitmeliydim. Ondan intikamımı alabilirdim. Ona işkence eder, merhamet etmem için yalvartır ve muhtemelen sonunda öldürürdüm de. En azından kâğıt üstünde.

Ama öyle yapmadım.

O gece 7/24 açık olan bir dükkâna uğradım, bir şişe içki aldım ve Poplar Sokağı’na gidip John’un kapısını çaldım.

Kapıyı açınca şaşkınlıktan kaşları saç diplerine kadar kalktı. John’un evine sadece bir kez, kasabadaki ilk yılımda verdiği küçük bir parti için gitmiştim.

“Erkekler neden onun gibi kızlardan hoşlanır?” dedim lafı dolandırmadan.

“Kimden bahsediyorsun?”

“Şu Tonya denen kız. Bana erkeklerin onda ne bulduğunu söylesene. Senin. Ben’in. Diğer herkesin.”

John kıkırdadı. “Sen iyi misin, Lizzy?”

“Değilim. Cevabını duymak istiyorum. Hemen. Öt.”

John bakışları kısa bir an elimdeki şişede duraksayarak beni baştan ayağa süzdü, sonra gözlerimin içine baktı. “Sanırım havalı biri. Ve eğlenceli. Neden? Ne oldu?”

“Ah, öyle demek. Eğlenceliymiş! Onu eğlenceli mi buluyorsun? Çok komik,” dedim iğneleyici bir tonlamayla.

“Lizzy, çok tuhaf davranıyorsun.”

“Öfkeliyim, John. Asıl tuhaf olan erkek arkadaşımın şu anda onunla aynı yatakta olması,” derken gözlerim yaşlarla doldu.

John’un âdemelmasının inip kalktığını gördüm. Gözlerinde o acımayı hiç görmemiş olmayı isterdim. O gece ihtiyacım olan

şey acıma değildi. Bir açıklama istiyordum. En azından unutmak istiyordum.

“Senin benim tarafımda olduğunu sanıyordum,” dedim.

Yüzü asıldı. “Lizzy...”

Böylesi daha iyiydi. Bir özrü, acımaya yeğlerdim.

Şişeyi tutan elimi kaldırıp salladım. Bir kez olsun, insanların ne kadar can acıtabildiğini unutmaya ihtiyacım vardı. Bir dosta ihtiyacım vardı. Ve sonunda beni anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Beni, onu ve geçmişimizi.

John bir süre gözlerime baktıktan sonra kenara çekildi. “İçeri gelsene.”

Kalp kırıklığının en iyi tarafı çoğu zaman gerçeği bütün çirkin renkleriyle görmenize yardım etmesidir. Canınızı yakar ama size bir ders verir.

Kalp kırıklığının en kötü yanı ise bazen size ağza alınamayacak şeyler yaptırmasıdır.

Çok yakında bunu öğrenecektim.

18

Dâhinin, yoldan sapmayla ve suçla ayrılmaz bir ikili olduğu söylenir. Görünüşe bakılırsa annem geçmişte korkunç bir şey yapmış olabilirdi.

Annem bir katil. Annem bir katil. Annem bir katil.

Bu korkunç düşünce kafamın içinde cirit atıyordu ve ondan bir türlü kurtulamıyordum. Karanlık düşüncelere ilk kez teslim olmuyordum. Annemin gizemli masallar için el yazısıyla aldığı notları düşündüm, artık bir şey çok açıktı: Ben annemin kızıydım ve deliliğinden bir parça almış olabilirdim.

Odamda karyolamın üstünde oturuyordum. Dört mektubu da etrafıma sermiştim. Sayfalar arkalı önlü doldurulmuştu. Aynı defterden geldiklerine en ufak bir şüphe yoktu.

Dışarıda gök gürlüyor, yağmur pencereleri dövercesine yağıyordu. *Kurt Islığı* 'nın kopyasını elime aldım ve kitap ayraçlarından birinin durduğu sayfayı açtım.

*O kötülüğün diğer adı.
Ondan nefret ediyorum.
Onu ortadan kaldıracam.*

Kitabı çarparcasına kapattım ve gözlerimi yumdum.

Kendime, bu bir kurgu dedim. Biri diğerinin erkek arkadaşını çalan, diğeri ise yıllarca sürecektir ustalıklı bir intikam için kolları sıvayan iki kız hakkında kurmaca bir hikâyeydi. Sonu kanla ve intikamla bitiyordu ve gerçeğe ne kadar yakın olduğunu merak etmemek elimde değildi.

Kitaba baktım ve sadece bende olduğu için bile kendimi kirli hissettim.

Eleştirmenler bu kitap için “*Ham, fütursuz ve sürükleyici,*” diyordu.

Piyasadaki hastalıklı kurgu hikâyelerin kaçısı gerçek olaylardan türetilmişti acaba? Okurlar dünyadan bihaberken, kaçısı bir terapi yöntemi olarak yazılmış gizli itiraflardı?

EJ’i aradım. “Öncelikle, bir mektup daha aldım.”

“Ve?”

“Bekle. İkincisi, babam annemi aldatmış, hem de çok kötü şekilde.”

“Vay canına. Dökül!”

“Daha sonra. Bir şey yapmam gerek. Bahçe kapısının güvenlik sensörünün telefonuma bağlı olduğunu biliyorsun değil mi? Babam bunu bana seneler önce, annemin sapık takipçisiyle yaşanan olaydan sonra yaptırmıştı.”

“Eee?”

“Bütün ev kameralarını telefondan izleyebildiğin bir sunucuları olduğunu biliyorum, Wi-Fi tarzı bir şey.”

“Ve?”

“Onları telefonuma bağlamak istiyorum.”

“Tamam?”

“Böylece o kameralardaki herkesin kayıtlarını izleyebilirim. Yani geriye de gidebilirim, değil mi? Eskiye gidip eve kim girmiş, etrafı karıştıran olmuş mu, görebilirim?”

“Şey, telefonuna bağlatmadan olmaz. Ek bir hesapsan sadece aktive edildikten sonra depolanan kayıtlara ulaşabilirsin.”

“Kahretsın.”

EJ’in öksürdüğünü duydum. Sarma sigara içiyor olmalıydı. “Paylaşmaya ne dersin?”

“Sigara içmiyorum, Huysuz. Hasta oldum.”

“Ah? Grip falan mı? Virüs mü kaptın?”

“Bilmiyorum. Ama bok gibi hissettiğim kesin.”

“Sıcak çorba getirmemi ister misin? Minna şipşak bir şeyler ayarlayabilir.”

“Hayır, endişelenme. İdare ederim. Sana da bulaşsın istemem.”

“Bana bir şey bulaşmaz. Yaklaşmam bile zaten. Odanın karşı ucunda otururum.”

Güldü ve tekrar öksürmeye başladı. “O iş öyle yürümüyor, Huysuz. Virüs söz konusu olduğunda yani.”

Bozulmamalıydım ama doğrusu hayal kırıklığına uğramıştım. “Tamam. Mektubu yarın konuşuruz.”

“Elbette.”

“Doktorun olmama izin vermen şartıyla.”

Kendini tutamayıp güldü. “Yoksa benimle niyeti bozuyor musun, Huysuz?”

“Hadi, oradan, EJ.” Yüzümün kızardığını görememesine sevindim. “Seni yarın ders çıkışı ararım.”

Ertesi günü iple çekiyordum.

O gece yatağında dönüp durdum. Odam ikinci katta olmasına rağmen ikide bir, biri penceremi tıklatıyor gibi geldi. Annemin bir ambarı ateşe verdiğini, alevlerin ve gölgelerin yansımasının dans ettiği güzel yüzünün uğursuz bir ifadeyle

çarpıldığını hayal ettim. Rüyamda *Kurt Islığı* 'ndaki baş kadın kahramanının bir yandan bir bıçak bileyerek doğmamış çocuğuna bir ninni mırıldandığını ama sonra ninninin bir çocuk tekerlemesine –ürkütücü bir tekerlemeye– dönüştüğünü, bıçağın birinin etine saplandığını, peş peşe düşen kan damlalarının sele dönüştüğünü gördüm ve sıçrayarak nefes nefese, ensemde ter akararak uyandım.

Dışarıda hava aydınlıktı. Yağmur dinmişti. Ensemdeki teri silip telefonuma uzanırken kalbim hızla çarpıyordu.

Saat dokuz olmuştu.

Kahretsin. İlk dersime geç kalacaktım.

Yataktan fırlayıp banyoya koştum. On dakika sonra bir kot pantolon, sweatshirt ve spor ayakkabılar içinde koşar adımlarla evden çıkıyordum.

Dışarıda hava çok serindi, arabama titreyerek yürüdüm. Bir buçuk saat sonra üniversitenin park alanına girdim. Geç kaldığım için dersi kırmaya karar verdim.

Telaşsız adımlarla kampüse yürüdüm.

İlk gördüğüm şey annemin suratının süslediği dev bir afiş oldu.

E.V. Renge'in hayatını kutluyoruz.

Etrafta batı kanadında bulunan ve tadilatı yakın zamanda tamamlanan Pearl Amfisi'nin adının, yazarın anısına E.V. Renge olarak değiştirileceğini duyuran birkaç ayaklı afiş vardı.

Harika.

İkinci kattaki kafede bilgisayarımdan e-postalarımı bakarak bir saat geçirdim.

E-postalardan biri, iki hafta sonra gerçekleşecek E.V. Renge organizasyonunu duyuran afişlerin bir kopyasıydı.

**Yazarın eşi Ben Casper'ın da aralarında olduğu
muhteşem konuşmacıların katılımıyla.**

Onca insan dururken babam ım?

Dişlerimi sıktım. Neden kimse bana bundan bahsetmemişti? Muhtemelen Laima Roth'un ya da annemin Halkla İlişkiler müdürlerinden birinin fikriydi. Katılmamak için bir bahane bulmalıyım.

İkinci dersim, nahoş bir şekilde çoğunlukla benimle aynı dersleri alan Alex'in annem hakkında laf sokması dışında heyecansız geçti. Annemin kitaplarını daha dikkatli okusaydım belki de ondan kurtulmak için birkaç fikir edinebilirdim çünkü bu sömestrde sinirlerime çok fazla dokunmaya başlamıştı.

Bu ani ve iğrenç espri midemin bir anda dönmesine neden oldu. Annem gibi olmak istemiyordum. Ve bu tür düşünceler aklımdan geçmezdi. *O güne kadar.* Annemin günlüğünün sayfalarını okumaya başlayana kadar.

Dersten çıkar çıkmaz hemen EJ'i aradım.

"Köpek gibi hastayım," dedi tatsız bir sesle.

"Sana geliyorum."

"Sana da bulaşır."

"Bulaşmaz. Ama mektupları getireceğim ve sen internette daha fazla bilgi aramama yardım edeceksin."

"Hiç iyi bir dinleyici değilsin, öyle değil mi, Huysuz?" Kırdadı ama sesinde öfkeden ya da sitemden eser yoktu.

"Çünkü haklı olduğumu biliyorum."

"Madem o kadar çok şey biliyorsun, gelmeden önce reçeteli ilacından iç, olur mu? Çünkü muhtemelen kim bilir kaç gündür ihmal ediyorsun."

Gülümsedim. Sağlığım için endişelenen tek kişi EJ'di.

Bir saat sonra elimde büyük bir market torbasıyla EJ'in dairesinin merdivenlerini tırmanıyordum. Gereken her şeyi

almıştım. Şehriyeli tavuk çorbası, yerel kafeden EJ'in en sevdiği kızarmış mantı, grip ilaçları, öksürük pastilleri, çay –EJ'in evde bu tür şeyler bulundurmadığından emindim– ve bir bakkaldan aldığım limonlar.

EJ kapıyı açıp beni içeri alırken sefil suratına ve kırmızı burnuna şöyle bir baktıktan sonra elimdeki torbayı mutfığa taşıdım. EJ peşimden geldi ve torbayı boşaltmamı keyifle izledi.

“Hah şöyle, akça pakça olmuşsun,” dedi.

“Sana bir yumruk yapıştırırım, görürsün,” diye uyardım.

Yüzümü kastediyordu. Sabah hiç vaktim olmadığı için makyajı tamamen es geçmiştim. Annemden alıntı yapmıştı, annemin diğer zamanlarda pis görünüyormuşum gibi “Hah şöyle, böyle akça pakça ne iyi oldun,” demesinden nefret ederdim.

Ben aldıklarımı boşaltmaya devam ederken EJ burnunu çekerek “Mektup nerede?” diye sordu.

“Önce bir şeyler ye, mektubu sonra gösteririm.”

“Tamam, anne,” dedi söylenir gibi ama çorbayı mikrodalgada ısıtıp bir kâseye boşaltınca itaatkâr bir tavırla mutfak tezgâhına yerleşti ve hiç itiraz etmeden höpürdeterek içti.

Hiç şaşırmamıştım. Buzdolabında sadece önceki günden kalma pizza, kola, bira ve spor içecekleri vardı.

Çay demlediğimi görünce bana şaşkın gözlerle baktı.

“Ne?” dedim. “Yanımda ölüp gitme diye uğraşıyorum. Varlığından memnunum.”

“Öyle mi?” dedi sırtarak.

“Öyle.”

“İşe mi yarıyorum?”

“Kesinlikle, evet.”

“Sana bir şey göstereceğim.”

“Neymiş o?”

Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Arkadaşım dosyayı gönderdi.”

“Ne dosyası?”

“Ambar yangınıyla ilgili soruşturma.”

Taş kesildim. “Ne zaman? Neden bana söylemedin?”

“Sana göndermemi istersin diye düşündüm ve birlikte okuyalım istedim.”

Ona gözlerimi kısarak baktım, içimi eriten gülümsemesinin dudaklarına yayılması çok sürmedi. EJ, sen yok musun?

“Nerede?” diye sordum.

“Sakin ol, sakın ol.” Beni yapmacık bir ciddiyetle susturdu. “Önce yemeğimi yiyeyim, değil mi ama? Sonra mektubu okurum, ardından da birlikte dosyayı çözeriz.”

Onu boğmak istedim.

Yemeği bitince ona verdiğim ilacı içti ve yaptığım sıcak çaydan bir yudum aldı. Şimdiden daha iyi görünüyordu. Ya da kendimle gurur duyarken bana öyle geldi.

“Teşekkürler, Doktor Casper,” dedi alaycı bir tavırla.

Nihayet son gelen mektubu çantamdan çıkardım.

EJ mektubu çok fazla duygu sergilemeden okudu. Yüzü bir anda ciddileşmiş, elindeki kâğıtlara konsantre olmuştu. Okuması bitince eliyle saçlarını karıştırdı ve bana acıyarak baktı.

Bana acınmasından nefret ederdim.

Ama “Kenz, bence annenle baban ciddi anlamda hasarlı tiplermiş,” deyince bakışın benim için olmadığını anladım.

19

“Pekâlâ, John denen şu herif kim?” Sorduğum ilk soru bu oldu.

“Annenle aynı üniversiteye giden biri?” dedi, o bilgisayar koltuğuna ben de yine kendisinininkinin yanına çektiği koltuğa yerleşirken.

“Üniversiteye gittiğiyle ilgili bir bilgi yok. John bir kahvecide çalışıyormuş. Arayıp sorabilir miyiz sence?”

“Kafayı mı yedin? Yirmi sene önceki birini mi soracağız? Bu tür şeyleri kim hatırlar ki? Dükkân hâlâ aynı insanlara ait olsa bile. Ve John orada yasal bir şekilde çalışmış olsa bile. Üstelik soyadını da bilmeden? Çok düşük ihtimal, Huysuz. Üzgünüm.”

“Haklısın.” Bir an kendimi aptal gibi hissettim. “Babama onu sorabilirim.”

EJ kişnemeye benzer bir ses çıkararak güldü. “Bir, sorulacak bir şey yok. Demek istediğim, henüz o mektuplarda hiçbir şey olmadı. Belki de hiçbir şey olmayacak. İki, baban da pek örnek erkek arkadaş benzemiyor.”

“Ne demezsin.”

“Kim bilir başka neler yaptı? Demek istediğim, annen ondan intikamını almış gibi görünüyor. Babanın sana sarhoşken bahsettiği herifi kastediyorum.”

“Evet.”

“Hem zaten ne soracaksın ki? Annenin arkadaş olduğu rasgele bir herifi mi? Ya da dur. ‘Hey, baba, üniversitedeyken annemi aldattığın şu hatun kimdi? En azından annemin çıktığı hatun?’”

Dudağımı ısırdım. Başka birinden duyunca kulağa çok daha kötü geliyordu.

“Özür dilerim, Kenz. Ben sadece... Evet, gerçekten ağır hasarlılar.”

Mantıklı düşünmeye çalıştım. “O zaman Tonya kim?”

“Evet. İyi bir soru. Soruşturma dosyasında bir sürü belge var. Onun bilgileri de dahil çünkü talep ettim.”

Sıkkin bir tavırla ofladım. “Neden beni oyalıyorsun?”

“Oyalamıyorum. Adım adım gidiyoruz. Evet, dosya demişken...”

EJ bilgisayara döndü ve bir belge açtı.

“Tonya Shaffer. Yurttan annenle aynı yıl ayrılmış. Hatta onunla aynı zamanda Genel Eğitim Geliştirme sınavına girmiş. Bu arada yurttan ayrıldığında hamileymiş.”

“Ne?”

“Evet. Öyle olmalı. Tıbbi kayıtlar kliniğe ilk kez geldiğinde altı aylık hamile olduğunu söylüyor.”

“Bebek nerede?”

“Evlatlık verilmiş.”

“Tanrım.”

“Yurttan çıktıktan sonra hakkında pek fazla bilgi yok. Banka hesabı yok. Vergi kaydı da. Hiçbir şey yok. Old Bow’a bir saat mesafede onun adına kayıtlı bir mülk var.”

“Mektuplar kasabanın içinde bir yerde yaşadığı izlenimini veriyor.”

EJ omuz silkti. “Belki kiralıktır. Hiçbir yerde bir kaydı yok. Ama o mülk, bir göl kulübesi, Bayan Cavendish adında birine aitmiş ve öldüğü zaman vasiyeti gereği Tonya’ya kalmış. Herhangi bir bağlantı bulamadım. Belki uzak bir akrabadır.”

“Hâlâ orada mı yaşıyor?”

“Hayır, sorun bu zaten. Ev Tonya’ya kalmasından iki sene sonra Etched Gayrimenkulleri diye bir şirket tarafından satın alınmış. Yüklü bir paraya. Görünüşe göre evi hemen geri satıp kâr etmek için almamışlar.”

“Hah.”

“Hâlâ aynı şirkete ait. Ama Tonya Shaffer sırta kadem basmış.”

“Sırta kadem basmış da ne demek?”

“Ne demekse o. Tonya’ya dair hiçbir kanıt yok. Hiçbir hareket. Sosyal medya. Koca bir hiç. Sanki yer yarılmış ve içine girmiş.”

“Old Bow’da ya da başka bir yerde üniversiteye gitmemiş mi yani?”

“Hayır.”

“İşe de girmemiş?”

“Resmî olarak, hayır.”

“Tamam. Ambar yangını dosyasından ne haber?”

“Offf.” EJ ekranda başka bir dosyaya tıkladı ve birkaç belge açtı. “Şimdi... Dosyada yaklaşık elli sayfa var.”

“Okumalıyız.”

“Sana zaman kazandırmak için dün gece okudum.” EJ bana döndü ve göz kırptı. Geldiğimden beri daha neşeli görüldüğü kesindi. O tavuk çorbası sihrini konuşturmuştu. “Evet, öyle yaptım. Canım sıkılmıştı ve uyuyamıyordum. Arkadaşımın e-postası gece saat ikide geldi.”

“Sinsi,” dedim şaka yollu.

“Pekâlâ. Ambar yangınına gelirsek. Sana her şeyi tane tane anlatacağım.”

“Lütfen. Beynimi kullanmama ne gerek var ki?”

Bana bakmadan gülümsedi ve ekrandaki belgeleri sayfa sayfa kaydırırken anlatmaya başladı.

“Pekâlâ. İlk olarak, yangın gece saat on birle on iki arası bir saatte, Keller Yetiştirme Yurdu’nun sekiz yüz metre kadar gerisinde kalan mülkte başlamış. İtfaiye müfettişleri yangının kapıda yanık hâlde bulunan bidonlardaki benzinden çıktığını belirlemişler. Etrafa benzin döküldüğünü düşündüren herhangi bir iz olmadığı için başlangıçtaki yangın sınırlı bir alanda kalmış. Kundaklama olasılığı netleştirilememiş. Sanki...” Açıklamak için bana döndü. “Bidon devrilmiş, benzin doğal olarak dökülmüş ve kazayla alev almış gibi.”

“Kazayla mı? Alevleri ne tutuşturmuş, ateşböcekleri mi?” dedim alaycı bir tavırla.

“Her neyse. Kim bilir? Belki de biri çıkarken bir kibrit attı.”

“Ona kundaklama denir.”

“Haklısın. Belki de oğlanlar kestane fişekleriyle falan oynuyordu. Müfettişler orada kurbanlardan başka birilerinin olduğunu kanıtlayamamış.”

“Anlaşıldı.”

“Kurbanlardan ikisinin cesetleri kapının yanında, biri biraz uzakta, ambarın dip tarafında bulunmuş. Raporla göre dışarı çıkmaya mı çalışmışlar yoksa daha önce sızıp kaldıkları için mi oradalarmış, net değil. Cesetler tamamen yanmadığı için otopsi yapılmış.”

“Tanrım.”

“Evet. Her üçünün de kanında yüksek miktarda alkol bulunmuş. Ve bir ilaç. Sıradışı miktarda. Genellikle kafa yapmak için kullanılan reçeteli bir ilaç.”

“Yani ilaç üstüne içki mi içmişler?”

“Ya da uyuşturulmuşlar. Şüpheli olan kısım bu. Müfettişler binanın yan tarafında kısmen yanmış bir sopa bulmuş.”

Anlamayarak kaşlarımı çattım. “Ve?”

“Sopa kısmen yanıkmiş. Bunda şüphe uyandıran bir şey yok. Ama o sopanın üstünde, yanıkların geri kalanıyla örtüşmeyen bir iz varmış. Bir adli tıp uzmanına göre sopanın geri kalanına uymayan kısım, bir şeye bastırıldığı için o kadar hızlı yanmamış. Ve üstündeki iz, ambarın kapı kollarıyla örtüşüyormuş. Adli tıp uzmanı birinin sopayı kapıyı dışarıdan kilitlemek için kullanmasının ve sonra yangın yatışınca, sopayı kapıdan çekip atmasının yüksek ihtimal olabileceğini belirtmiş.”

Midemde huzursuz bir yanma hissettim. “Yani sonuçta bir kundaklamaymış, öyle mi?”

“Şöyle, ilk soruşturma kesin bir sonuca ulaşamamış. Kısmen ortada görgü tanığı olmadığı ve üç oğlanı tanıyan herkesin o saatlerde başka bir yerde olduğunu kanıtlayabildiği için. Şey dahil...” EJ bana dönü. “Tonya Shaffer.”

“Tonya mı?”

“Evet. Bizim Tonya.”

“Peki ya annem?”

“Elizabeth Dunn sorgulanmamış bile. Adı soruşturmanın yakınından bile geçmiyor. Neden geçsin ki? Daha önce uğradığı saldırıyla ilgili bir kayıt yok. Onun dışında kurbanlarla hiçbir bağlantısı yok.”

“Ya Tonya?”

“Tonya’nın bağlantısı varmış. Kurbanlardan biriyle, Brandon’la çıkıyormuş. Raporda, iki sorgusunda da güçlkle teskin edildiğinden bahsediliyor. Üçüne de çok yakınmış ama yanlarında değilmiş. O gece nerede olduğu, aynı yurttan iki kız tarafından teyit edilmiş.”

EJ bana döndü ve kollarını iki yana açarak “Bu kadar,” dedi. “Soruşturma üç oğlanın pislik olduğu ve bunu hak ettikleri kanaatiyle kapatılmış.”

Ayıplar gibi başımı yana yatırdım.

EJ omuz silkti. “Dosyada bazı tanıkların ifadelerini okudum. Bilirsin işte, öğretmenler, sosyal hizmet görevlileri. Kısaca, oğlanların adı çıkmış ve yurttaki diğer çocuklar tarafından defalarca şikâyet edilmişler. Hatta birinin ıslahevi kaydı bile var. Yokluklarını kimse hissetmemiş. Arkalarından Tonya Shaffer dışında kimse üzülmemiş.”

“Dinle,” diyecek oldum ama EJ parmağını “sus” der gibi kaldırdı.

“Sorgu sırasında annenden bir kez bile bahsetmemiş.”

“Hah. Tuhaf.”

“Değil mi? İma bile etmemiş. Madem Brandon’a o kadar âşıktı ve yangını kimin çıkardığını biliyordu, anneni neden otobüsün altına atmadı?”

“Haklısın.”

Son mektubu elime alıp tekrar okudum.

Kalp kırıklığının en kötü yanı ise bazen size ağza alınamayacak şeyler yaptırmasıdır.

“Şuna baksana,” dedim cümleyi işaret ederek. “Sence ne demek?”

EJ saçlarını karıştırdı. “Bilmiyorum, Kenz. Kulağa... pek hoş gelmiyor.”

Doğru, hiç hoş gelmiyordu. Hatta bu doğru bir ifade bile değildi. Eşek şakası ya da korkutma amacıyla olsa bile o ambarı ateşe verenin annem olduğu çok açıktı. Teknik olarak bir katildi.

Bir kez can alan bir insan bunu yine yapabiliirdi.

Tonya anneme şantaj yapmış, annem de onu tehdit etmişti.

Bunu yüksek sesle söylemedim ama EJ de ben de aynı şeyi düşünüyorduk.

Annem korkunç bir şey yapmıştı. Bir kez daha.

Mektup #5

Kötü insanlar giysilerinize yapışan ve sizi kaşındıran pıtraklar gibidir. Bazen de çekip almaya çalıştığınız zaman giysilerinizi mahvederler.

Tonya'ya bir kez daha rastladım.

"Bizi rahat bırak, yoksa pişman olursun," dedim ve ciddi-dim de.

"Ahh, demek pişman olacağım." Elinde bir kahve bardağıyla John'un çalıştığı dükkânın önünde dururken gözleri yapmacık bir korkuyla büyüdü. "Ne gibi? Yoksa beni de bir ambara kilit-leyip ateşe mi vereceksin?"

Onu yine tokatlamak istedim ama her zamanki terapime başvurdum. Her zaman öyle yapardım. Duygularımı uzun uzun kâğıda dökerdim.

Bu defa, sapık takipçimi yazdım. Tonya'dan ilham alan yeni bir romandı. Görüyorsunuz ya? Bazen kötü insanlar bile büyü-memize yardım edebilir.

Yeni hikâyem, kurgudaki beklenmedik ters köşeleri, ihanet ve kalp kırıklığıyla oldukça karanlık ve kanlıydı. Takıntılı bir hâlde yazıyordum. Sonraki iki ay hayal meyal geçti. Günlerce

yazdım. Doğru dürüst yemek yemiyordum. Derslere gidiyor, sonra kendimi dünyaya kapatıp tekrar yazmaya oturuyordum.

Üniversitedeki son yılımdı. Mezuniyet sonrası için potansiyel iş fikirlerim vardı ama bir kitap anlaşması yapmayı umuyordum. Ajanımla e-posta yoluyla haberleşiyorduk. Yazdıklarımı elden geçirmemi ve sabırlı olmamı istiyordu çünkü “Bu tür şeyler, doğru yayınevini bulmak gibi çok çabuk olan şeyler değil. Üstelik senin kitabın için şimdiden teklif savaşı var. Sabırlı ol, Elizabeth. Söz veriyorum bir anlaşma yaptığımız zaman hayatın değişecek.”

Evet, öyleydi.

Ama sabır kaotik olabiliyordu. Benimkisi ise oldukça çalkantılıydı.

Sonunda Ben’le Tonya konusunda yüzleştim. Elbette, her şeyi inkâr etti.

“Başka biriyle mi olmak istiyorsun? Seni tutacak değilim,” dedim sözlerimin onu şoke edeceğini umarak. “Yapacak işlerim var. Yazacak bir kitabım daha. Çok yakında, kitabın yayımlanması vesaire, işlerim oldukça yoğunlaşacak ve seni hayatta istediğin şeyin peşinden gitmekten alıkoymak istemem.”

Gerçekten şoke oldu. Bunun onu değiştirdiğini söylemek isterim.

Ona zaman verdim. Hiç aramadım. Okulda yanına hiç gitmedim. Derslerde elimden geleni yaptım, sonra eve geldim ve yazmaya devam ettim. Gece, gündüz.

Bu kez intikamımın rengi siyahtı. Yeni kitapta, sapık takipçi kızın hayatını ve sevdiği her şeyi mahvedince, kız intikamını alıyordu ve bu seferki intikam ilk romanımdakinden çok daha kötüydü.

Bir akşam geç vakitte eve geldiğimde, Ben çalışma masamda oturuyordu. Elinde yanan bir sigara vardı. Dikkatli bakışlarını bana dikti.

Evimde nadiren, genellikle sarhoşken sigara içerdi.

“Nedir bu?” dedi ben marketten aldıklarımı buzdolabına yerleştirirken.

"Ne ne?" dedim arkamı dönmeden.

Kısa bir sessizliğin ardından ona dönünce, yeni kitabımın taslağını elinde tuttuğunu gördüm.

Bir an kan beynime sıçradı. "Onu okumana kim izin verdi?"

"Okumama her zaman izin verirsin."

"Bu sefer değil." Öfkeli adımlarla yanına gittim ve taslağı elinden sertçe çekerek aldım.

"Nedir bu, Lizzy?" dedi paniğini yansıtan gözlerini bana dikerek.

Elbette, çılgınca bir hikâyeydi. Bakışlarındaki paniğin nede-nini biliyordum. Taslağın başlangıç kısmı bizimle ilgiliydi. Ya geri kalanı? Geri kalanı insanın tüylerini diken diken edecek cinstendi.

"Düşündüğün gibi değil," dedim. Oysa ne düşündüğü umu-rumda değildi.

Aslında, okuması iyi olmuştu. Belki de bu ona, Tonya ve yoluma çıkan olursa neler yapabileceğim konusunda ipuçları verirdi. Teoride elbette.

"Lizzy..." Korkmuş görünüyordu. "O güzel kafan nasıl oluyor da... Tanrım, bu fikirleri nereden buluyorsun? Bu hastalıklı bir hikâye..."

Bütün hüsrانımı ona akıtma arzusuyla gözlerimi gözleri-ne diktim. "Herkes korkunç şeyler yapabilir. Hepsi sadece bir günün ne kadar kötü gittiğiyle alakalı. En azından benimkiler sadece burada kalıyor," dedim parmağımla şakağıma vurarak.

Sigarasını söndürdü ve iki eliyle yüzünü ovalayarak iç ge-çirdi.

Onu geri istiyordum. Önemsemesini istiyordum. Bana eskisi gibi, Tonya'dan öncesi gibi hayranlık duysun istiyordum. Ve öf-keliydim. Hem de çok.

Sanırım sen bunu değiştirdin, çiçeğim. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

"Bu yeni bir kitap," dedim sakın bir sesle. "Bir roman daha yazıyorum. Harika olacak."

Bakışları benimkilerle buluştu ve yüzüne yansıyan duygunun panikten hayranlığa dönüştüğünü görür gibi oldum. Ellerini kalçalarımın koyup beni kucağına çekti.

“Harika olan sensin,” dedi burnunu boynumun girintisine sokarak. Gerçi bu övgü yerli yersiz, diline pelesenk olmaya başlamıştı. “Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim. Seni seviyorum.”

Sanırım bu sözcükleri ilk söyleyişiydi ve gözlerimin yaşardığını hissettim.

Masamdaki neredeyse dibini bulmuş bira şişesinin içinde süzülen izmarite baktım.

“Benim yanımdayken sigara içmekten vazgeçmelisin,” dedim.

İç geçirdi ve güzel gözlerini benimkilere çevirdi. “Sen nasıl istersen.”

Söylemek üzere olduğum şeyin onu panikleteceğini biliyordum.

“Hamileyim.”

Düzenleme

Ny.ozlem

20

İki gün olmuştu ve dairemde hiç çıkmamıştım.

Önceki sabah uyanınca yeni mektubu kapımın yanında, yerde bulmuştum.

Sapık takipçi nerede yaşadığımı, gece nerede kaldığımı, nerede okuduğumu, arabayla nerelere gittiğimi biliyordu. Niyetinin ne olabileceğini düşünürken kafayı yiyecektim. Ve bulduğum her mektupla biraz daha karanlığa gömülüyordum.

Annemde olan şeylerin hiçbirini istemiyordum; ne yeteneğini ne çarpık hayal gücünü ne de hastalığını.

Ve bu *bilgileri* de asla istemiyordum. Bilginin güç olduğunu söylerler. Ama insanları yok etmek konusunda ne kadar güçlü olduğundan kimse bahsetmez.

Babamı görmek istemediğim, ona bakmak ve anneme yaptıklarını bilmek istemediğim için şehirde kalıyordum. Annemi düşünmek ve ne kadar harika olduğunu düşünmek yerine, sürekli olarak aldatıldığını, aşağılandığını ve kötü muamele gördüğünü hatırlamak da istemiyordum. En çok da korkunç şeyler yaptığımı.

Artık yeni mektup almaya korkuyordum. Midem bulanıyordu ama bir bağımlı gibi bir sonraki dozu sabırsızlıkla bekliyordum. Hikâyenin tamamını öğrenmeliydim.

Kanepeye kıvrıldım ve son mektubu ellerimin arasında burarak bir süre yattım.

Okumak, o kelimeyi görmek sinir bozucuydu: “Hamileyim.” Bir film izler gibiydim ve bir noktada ben de resme dahil olacaktım. Yine de artık annemle babamın benden önce neler yaşadığını biliyordum.

Mektubu tekrar okudum ve EJ’e mesaj gönderdim. Cevap vermeyince aradım ama doğrudan sesli mesaja bağlandı.

Ama EJ’e öfkelenmedim. Kendine ait bir hayatı vardı sonuçta. Kendime öfkeliydim. Hayatımda bu mektuplardan haberi olan bir kişi, tek bir kişi vardı. Ayrıca böyle bir konuda güvenilebileceğim tek insan da oydu.

EJ gece geç saatte aradı. Arka planda gürültülü bir müzik vardı. “Nasılsın?”

Mektupları, soruşturmayı kastediyordu.

“Sanırım iyiyim.”

Değildim. Kafamda bir sürü soru vardı ama boktan bir yap-bozmuş gibi, EJ’in annemle babamın geçmişinin hikâyesini yavaş yavaş şekillendiren belgeleri internetten toplamaya yardım eden arkadaşları dışında cevap alabileceğim kimsem yoktu.

EJ’e kısaca son mektuptan bahsettim.

“Fotoğraflarını çek ve bana gönder,” dedi.

“O zaman gizlilik anlaşması imzalaman gerekir,” dedim şaka yollu.

“Haklısın,” dedi.

Annem ölmüş olabilirdi ama hikâyesi hâlâ bir sır ve sadece bana emanet ettiği bir şeydi.

“Her neyse, nasıl bir partideysen benim saçma sapan mektuplarımdan daha eğlenceli olduğundan eminim.”

“Okul için fazla havalı olduklarını düşünen ama şirketlerini kurmak için bir yatırımcı kapma umuduyla herkese sülük gibi yapışan bir avuç kasıntının olduğu bir çevre edinme davetindeyim.”

“En azından içki ve müzik vardır.”

“Sen içki sevmezsin ki.”

“Doğru.”

“Ayrıca berbat bir dansçısın.”

“Ah, kapa çeneni.”

EJ güldü. “Yine de keşke burada olsaydın,” dedi yumuşak bir sesle. Ondan böyle şeyler duymaya o kadar hazırlıksızdım ki içim titredi. “Bir dahaki sefere benimle gelip nasıl bir şey olduğunu kendi gözlerinle görmelisin.”

Öyle havalı bir gruba uyum sağlayabileceğimden şüpheliydim.

“Keşke asıl sen burada olsaydın,” dedim olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışarak. “Sana mektubu okurdum.”

EJ tekrar güldü.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordum.

“Üç gün sonra.”

Bir anda bu süre bana sonsuzmuş gibi göründü. Daha dün gelmiş olmasına rağmen son mektubun üstünden de bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Dediğim gibi, bağımlılık işte.

Yaratıcı bir insanın, araştırmacı gazetecilerin yapacağı şeyi yaptım. Annemin ikinci çoksatan romanı *Kurt Islığı*’nı alıp tekrar okudum.

Bu kez ağır ağır okuyordum. Baş kadın kahramandan bahsettiği yerde durdum ve kitaptaki imgeyi, mektuplarında verdiği küçük detaylara dikkat ederek anneminkiyle karşılaştırdım. Başkahraman okulda azılı rakibiyle konuşurken, gözümde Tonya’yı canlandırdım. Sonra çalıntı erkek arkadaş

kısmını okurken, onun adına utanarak babamı düşündüm. Baş kahramanın yıllar sonra hayatını mahvetmek için rakibine yaptıklarını okurken, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir süre gözlerimi kaçırma ihtiyacı duydum. Çünkü annemi onları yaparken hayal etmek istemedim.

İntikamı konu alan ilk romanıyla annemin hayatı arasında nasıl birtakım paralellikler varsa, ikincisinde de aynı durum geçerliydi. Annem bunu mektuplarında itiraf etmişti. Kahramanı berbat şeyler yapıyordu. Ancak bu sadece annemin gerçek hayatta, kitaptakinden daha az korkunç olmakla birlikte benzer şeyler yaptığı anlamına geliyordu.

Ceza beyazdır. İntikam ise kırmızı. Benimkiyse kanlı bir siyahtı.

İsimsiz göndericiden yeni bir mesaj gelmesi ihtimaline karşı bir gözüm sürekli telefonumdaydı.

Posta kutumu kontrol ediyor ve oradan her geçişimde, kapının altından atılmış bir mektup bulma beklentisiyle antreyi kontrol ediyordum.

Ev telefonunu aradım.

Minna açtı.

“Bana hiç posta geldi mi?” diye sordum.

Minna sabırla bütün zarfları tek tek okudu ama hiçbirini beklediğim şey değildi.

Bu iş bir takıntıya dönüşmüştü, biliyordum. Ama başka mektupların da olduğundan emindim. Annemin hikâyesi bitmemişti. Kitaplarından devam edecek olursak, masal derlemesiyle alakalı bir hikâye daha vardı ama olayın nasıl gelişeceğinden emin değildim. Hayranları annemin o hikâyelerini masal olarak adlandırmıştı. Daha önceki kitaplarına yabancı olan okurlar ise o derlemeyi “bir psikopatın

çılgın ve tedirgin edici başyapıtları” olarak tanımlayacaklardı.

Her iki görüşe de katılıyordum.

Annem Laima’yla birlikte *Sivri Dişler* adında gizli bir proje üstünde çalışıyordu ama onun ne tür bir kitap olacağı konusunda en ufak bir ipucu yoktu. Elimden yalnızca, ilham bulmak için kimsenin hayatını mahvetmediğini ummak geliyordu.

Kim bilir mektupları kaçınıcı kez tekrar okudum.

Parmaklarımı son mektuptaki “çiçeğim” kelimesinde dolaştırırken gözlerimin yaşardığını hissettim.

Annemin mektuplarında o iki kelimeye her denk gelişimde, kendi kendime “Güzel kız,” diye tekrarlıyordum.

Annemin akıl sağlığının yavaş yavaş bozulduğu anlaşılıyordu. Bunun için babamı ve Tonya denen şu kadını suçluyordum.

Dışarıda hava kararınca pencerenin yanına bir mum yak-tım, ışıkları söndürdüm ve mum ışığında yazmaya karar verdim. Bilgisayarım yerine, çekmecedен hiç kullanılmamış bir defter ve bir tükenmez kalem aldım ve yanan mumun yanma oturdum.

Ne yazacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama ilk kez, annemle konuşmak ve ona ne hissettiğimi anlatmak istiyordum. En azından kâğıt üstünde. Hep yaptığımız o iğneleyici konuşmalar yerine.

Saat ilerlemişti ve dairem karanlık ve sessizdi. Titreşen mum ışığı önümdeki beyaz boş sayfada gölgelerin dans etmesine neden oluyordu.

Çok saçmaydı, biliyordum ama bir tür terapi olacaktı.

İlk satırı yazarken gülümsedim.

Anneciğim,

Bir sürü şey söylemek, hissettiklerimi anlatmak ve o dönemde neler hissettiğini sormak istiyordum. Sesini duymak. Yazarların olayı budur, onlar kâğıt üstünde konuşurlar.

Ama annem bana cevap veremezdi. İmkânsızdı. Artık.

Bu düşünce bir anda o kadar ezici geldi ki demir bir yumruğun göğsümü sıkıldığını hissettim.

Gülümsemem silindi. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Gözlerim yanmaya başladı.

Önce acaba haplarımı içsem mi diye düşündüm. Ama hayır, bunun hastalığımla bir ilgisi yoktu. Nöbet geçirmiyordum. Sadece annemi gerçekten çok özlemiştim.

Gözlerime dolan yaşlara daha fazla direnemedim ve yanaklarımdan aşağı süzüldüklerini hissettim. İlk hıçkırık göğsümden koparak ayrıldı.

Anne, seni çok özledim.

Yirmi bir yıl birlikte yaşamamıza rağmen annemin değerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Birkaç mektup, sonunda kedere teslim olmama yetmişti.

Mektup #6

Hamileliğin, hayatımın güzel bir dönemi olduğunu söyleyebilmek isterdim. Ama bu yalnızca kitaplarda öyle oluyor.

Gerçekte ise bir kâbustan farksızdı.

İlk taslağımı sağlamlaştırmak için altı ayım vardı.

Kitabımda, kahramanım büyüyüp kendinden emin bir genç kadına dönüşüyor ve ustalıkla uygulanan beş yıllık çarpık bir intikam turuna çıkarak saldırganlarının hayatlarını mahvediyor, sevdikleri ne varsa yok ediyor ve sonunda hepsini öldürüyor. Bu benim geçmişime saygı duruşumdu ve Laima muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Onun tarafından seçilmem büyük şanstı. John'un sayesinde. Birinci sınıftayken beni kısa hikâyemi ulusal bir yarışmaya göndermeye ikna etmişti. Sonra Laima Roth'tan, paylaşacak elle tutulur bir şeylerimin olup olmadığını soran bir e-posta almıştım. İlk romanımı ona, New York'a göndermiştim.

Laima bir dâhi olduğumu söylemişti. "Bu nasıl bir hayal gücü!" Oysa bir bilseydi.

Beni zengin edeceğini söyledi. Tek yapmamız gereken bir anlaşma imzalamaktı ama daha Laima'yı şahsen görmemiştim bile.

Bana bir avans vaat edildi.

Ve şimdi Ben'le ilişkiyi sonlandırmayı düşünüyordum.

Zor bir karardı. Bir ailem yoktu. En kötüsü olursa, Ben'in benimle tanışıp tanışmadıklarına aldırmayan ebeveynleri bebek konusunda yardımcı olabilirlerdi. Kız torunlarına yardım ederlerdi, değil mi?

Evet, bir kızımız olacaktı.

"Bir kız," diye tekrarlamıştı Ben haberi alınca.

Sanırım şoktaydı. Ben de şoktaydım. Kısa bir süre sonra senin bu dünyada benimle olacağını bilmek beni hem ürkütüyor hem de izah edilemez bir şekilde mutlu ediyordu.

Ta ki kaçınılmaz bir şey günüümü mahvedene kadar.

Tuhaf şeyler olmaya başlamıştı.

Bir gün eve gelince mutfığa girdim ve korkunç manzara karşısında avazım çıktığı kadar haykırdım. Hatta o kadar yüksek sesle çığlık attım ki biri kapıyı çaldı.

Gelen bina sorumlusu Grunger'dı.

"Ne oldu?" dedi dilini dudağındaki piercing'in üstünde dolaştırarak.

Mutfığı işaret ettim.

İkimiz birlikte yerde yatan ölü sıçana bakarken Grunger "Vay canına," dedi. Ağzımda safra tadı hissettim. Bütün vücudum titremeye başladı. Lavaboya son anda ulaşip çılgın gibi öğürmeye başlarken dizlerimin bağı kesilmişti.

Hormonlar yüzünden olsa gerekti. Ya da tansiyonum yüzünden. Ya da bazen beni tam bir gün boyunca baygın düşüren şiddetli migren.

Doktor "Kolay bir doğum olmalı," demişti. "Tansiyon ve migren? Komplikasyondan kaçınmak için gözlem altında tutmalıyız."

"Bu binada hiç sıçan olmaz," dedi Grunger sıçanı ortadan kaldırmama yardım ederken. "Hiç olmadı. Üzgünüm, Liz."

O görüntü günlerce gözümün önünden gitmedi. Başka görüntülerle birlikte.

Zihnim son zamanlarda puslanmaya başlamıştı. Tuhaf şeyler yapıyor ve yaptığımı bile hatırlamıyordum.

Bir hafta sonra eve geldim, kapıda durdum ve odanın ortasındaki yeni halıya bakakaldım.

Ben halıyı değiştirmek istiyor muyum diye hiç sormamıştı. Ama sonra eve geldiği zaman, onun gözleri de halıya takıldı. “Güzel halı. Nereden aldın?”

“Benimle kafa mı buluyorsun?” diye çıkışarak ona dik dik baktım.

Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı sanki. “Ne demek istiyorsun?”

Ben hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı. Bunu onun almadığını anlamıştım. Ama ben de almamıştım, öyle değil mi? Emin bile değildim.

Çılgın gibi gebelik multivitaminleri içiyordum. Uyku sorunu yaşamıyordum. Aksine komaya girmiş gibi uyuyordum. Ama bu, gün boyu sersem kalmama neden oluyordu. Sık sık bir şeyleri hatırlamıyor ya da aslında orada olmayan şeyler görüyordum.

Bu şikâyetlerimi dile getirince doktor “Bir şey içiyor musun?” diye sordu.

“Hayır, sadece sizin tavsiye ettiğiniz vitamin suyundan içiyorum.”

Ama tuhaf şeyler olmaya devam etti.

Aynı gün, doktordan döndüğüm zaman, rahat ev giysilerimi giymek için dolabımı açtığım zaman donakaldım. Dolabımdaki her şeyin yeri değişmişti. Giysilerin hepsi yanlış yerlerdeydi.

İnsanlara hamile olduğunuzu söylediğiniz zaman, hep “Ah, ne hoş,” derler. Kimse size ne kadar zor olacağını söylemez. Hayatınızın bir anda ne kadar yorucu bir hâl alacağını. Kendinizden ne çok şeyi feda edeceğinizi ve atlatmak için kendinizi ne çok zorlamanız gerekeceğini.

Aklımı kaçıırıyordum.

Son ayların anıları aklıma gelerek gözlerimin dolmasına, Ben’in bana yaşattıklarına mutlu olmama, üzülmememe ve öfkelenmememe neden oluyordu. Bazen iş, öfkeden gözümün

kararmasına kadar gidiyordu. En karanlık bölümlerimi o zamanlar yazıyordum.

Sonra sen tekme atmaya başlıyordun, çiçeğim. Ve heyecandan kalbim duracak gibi oluyordu. Kendime bunları ikimiz için yaptığımı söylüyordum. Ve belki Ben için. Belki...

Yer yarılmış, içine girmiş gibi Tonya'dan hiç ses soluk yoktu. Ben dile getirmiyordu ama bir gün akşam uğradığı zaman, kollarını bana sardı ve "Her şey yoluna girecek, Lizzy. Böyle iyiyiz. Çok iyiyiz," dedi.

Söylemesine gerek yoktu ama ben anlıyordum, arkamdan çevirdiği iş -her neyse- bitmişti. Sakinliğimi zayıflık sanma, Ben'i affetmemiştim. Henüz değil. Ama ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

John'la tekrar konuşmaya başladım. Hamileliğimin son aylarında onu doğru dürüst görmedim bile. Evde daha fazla zaman geçirir olmuştum. Ders çalışıyor, yazmaya devam ediyordum.

Hamile olduğumu öğrenince şaşırdı.

"Neden onunlasın anlamıyorum," derken üzgün görünüyordu.

Omuz silktim. Olaylar böyle geliştiği, artık kimseyle olmak istemediğim ve hâlâ âşık olduğum ama bana istediğim ilgiyi göstermeyen birini sevmekten utandığım için ne diyebilirdim ki?

Ona bunların hiçbirini söylemedim. Ama günün birinde Ben, anne ve babasını ziyaret etmeye gitti ve çok iyi haberlerle geri döndü.

"Onlarla konuştum, Lizzy."

"Ne hakkında?"

"Seninle tanışmak istiyorlar."

"Ne hoş," dedim yuvarlak karnımı okşayarak.

"Annem geçen gün torunumuz diye bahsetti," dedi Ben sırtarak.

Sanırım başka seçenekleri yoktu.

"Sanırım annemin bunu kabullenmesi biraz zaman aldı," diye ekledi Ben. "Ona yakında bir kitap anlaşması imzalayacağını söyledim. Bizim adımıza çok sevindi."

Ah, ona bir şeyler fırlatmak istiyordum. Bende ya da ilişkimizde kitap anlaşmam dışında sevmeye değer bir şey yokmuş gibiydi. Anne ve babasının iyi niyeti, bir şeyin karşılığıydı sanki.

Bir yetenekle dünyaya gelmek, bir lanete dönüşebiliyor. Ama benimki, diğer her şeyin beni yüzüstü bıraktığı anlarda sığınabileceğim bir şeydi.

Yine öyle yaptım. Yeni bir projeye başladım. Nicelerinin izleyeceği bir masal yazıyordum. Hayatımda ilk kez kendimi arındırmak için yazmıyor, hatta yazdıklarımı dünyaya ya da okurlara –olacaklarını var sayarak– sunmayı düşünmüyordum bile.

Kafamda o masalların tek bir okuru vardı. Sen, benim güzel kızım.

21

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak gözlerimi kapadım.

Hâlâ, dairemin altındaki boşluktan itilmiş yeni bir mektup daha bulduğum kapısının yanında duruyordum. Üç gün içinde gelen ikinci mektuptu. En uzunuydu ve henüz sadece ilk kısmını okumuştum.

Her sözcüğü büyük bir açlıkla yuttum. Can acıtıcıydılar. Kelimeler iyileştirebilir de ama en büyük güçleri acı vermektir.

Büyüme çağında annemde bu farklı yumuşaklığı o kadar az görmüştüm ki. Bana bir ay önce, annem hayattayken sorarsanız, buruk bir tavırla “Asla,” derdim. “Annem hiçbir zaman nazik olmadı.”

Ancak bana bunları söyleten yıllarca süren bir isyandan doğan öfkem olurdu.

Annem nazik olabilirdi. Sayısız kez olmuştu da.

Gizli bir erkek arkadaşımın olduğunu öğrendiği on altıncı doğum günümü hatırlıyordum. Çok öfkelenmişti.

“Bacaklarını kapalı tutmaya dikkat et,” demişti.

Ancak aynı akşamın ilerleyen saatlerinde yatak odamın kapısını tıkladım, ben onu görmezden gelmeye çalışırken karyolamın kenarına ilişip beni çok şaşırtan bir şey söylemişti.

“Bazen hayattaki en küçük, varlıklarını bile anlamayacağımız kadar ufacık şeyler, bizi derinden değiştirebilir.”

Annem yazdığı gibi konuşmuştu. Beni uyarır gibi hüzünlü ve karanlık bir ses tonuyla.

Normalde gün boyu hiç eksik olmayan makyajından arınmış yüzü daha yaşlı görünüyordu. Hatta bana bakarken gözlerinde hüzün vardı. Bir partiden yeni döndükleri için şarap kokuyordu. Gülümsedi ama bu seferki ne neşeli bir gülümsemeydi ne de sık sık takındığı o soğuk gülümseme.

“Çok güzelsin, biliyorsun, değil mi?” dedi. “Ve çok akıllı, Mackenzie. Bu çok tehlikeli bir karışımdır. Bu karışımı nasıl kullanacağını öğren, yoksa bir gün seni mahvedebilir.”

İşte yine başlıyorduk.

Ses tonunda her zaman dünyanın sonu yaklaşıyormuş gibi bir uyarı olurdu.

Ama o gece, tekrar gülümsedi, yüzümü ellerinin arasına alıp yanağımı öptü. Hemen geri çekilmek yerine, yanağı yanağımda bir süre durdu ve sonra “Güzellik ve yetenek bir armağan olabileceği kadar lanet de olabilir. Armut dibine düşer,” dedi.

O akşamı hatırlayınca, gözlerimden yaşların aktığını hissettim. Ne demek istediğini, ilk kez anlıyordum.

Ama bir şey kafamı kurcalıyordu. O ilk masalı benim için yazdığını söylemişti. Ama masal derlemesini okusanız, o masalların bir çocuk için yazılmadığını anlardınız. Korkunçtular. Karanlıktılar. Vahşiydiler. Annemin hayatında masallarını korku hikâyelerine çeviren bir şey mi olmuştu acaba?

Mektubun bir sonraki kısmını okumaya devam ettim. En azından neşeli bir ifadeyle başlıyordu.

Çiçeğim, büyükannen sürtüğün tekidir.

Ninova

Mektup #6

2. Kısım

Evelyn Casper yani Ben'in annesi, ne benim ne Ben'in mezuniyetine geldi. Babası da öyle. Uzun zaman önce Keys'e bir gezi planladıklarını söyledi. Ona bizim mezun olmayı dört yıl önce planladığımızı söylemek istedim. Ama ona neye öncelik vermesi gerektiğini söylemek bana mı düşerdi?

Ben'in mezuniyeti gurur duyulacak bir şey değildi. Kıl payı mezun olmuştu. Benim üç iş teklifime karşılık, ne staj yapmış, ne iş teklifi almıştı.

Evelyn nezaket icabı telefonla aradı. "Çok iyi, hayatım. Seninle gurur duyuyorum. Ben sana sahip olduğu için çok şanslı."

Doğru söz diye buna denirdi.

Ve evet, konuşuyoruz. İki kez konuştuk. Büyükannen gidip onlarla Doğu Yakası'nda kalır mıyım ve hatta belki de oraya taşınmayı düşünür müyüm diye sordu. Elbette kitap anlaşmasını sordu ve konuşmayı "Birbirinize iyi bakın," diyerek bitirdi.

Oysa Ben'e göz kulak olduğumdan çok emindim. Mezuniyet sonrası dairesinin kira kontratı bitince benim yanıma taşındı. Öncesinde de vaktinin o kadar büyük kısmını benim evimde geçiriyordu ki sanki en başından beri orada yaşıyormuş gibi

geliyordu. Tek fark o zaman, şimdi yanında getirdiği dağınıklığın olmamasıydı.

Her ay annesiyle babasının yanına uçmaya mezuniyetten önce başlamıştı. Sanırım bu iyi bir şeydi. Gerçi bana annesinin pek iyi hissetmediğini söylüyordu.

Mezuniyetten sonra onsuz geçirdiğim, kendimle baş başa kaldığım hafta sonlarından hiçbir şikâyetim yoktu. Onu arabasıyla havaalanına bırakıyor, birkaç gün sonra da geri alıyordum ve beni gördüğüne çok mutlu gibi görünüyordu. Bambaşka bir adam gibi.

Suyum gelmek üzereydi. İlk romanımın editi yapılmıştı ve yayımlanmaya hazırdı. Ben de bir sapık takipçiyi konu alan ikinci gerilim romanımı tamamlamak üzereydim. Fırtına gibi esmeye hazırdım.

Bir hafta sonu, Ben arkadaşlarıyla birlikte dışarıdayken annesi aradı.

“Belki bebek doğunca ve kitabın çıkınca, daha fazla boş vaktin olunca, hep birlikte Yunanistan’a gideriz,” diyerek içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Nihayet, en nihayet benim de bir ailem olacaktı.

“Daha yeni döndük. O kadar güzel ki.”

“Ne zaman?” diye sordum şaşkınlıkla. Ben daha iki hafta önce onları ziyaret etmişti. Bana Yunanistan’dan hiç bahsetmemişti.

“Daha geçen hafta döndük.”

“Peki ya Ben...”

“Ne olmuş Ben’e?”

“Ben bundan hiç bahsetmedi.”

“Evet, bunu onunla konuşmalısın. İkiniz yakında buraya gelmelisiniz. Onu kıştan beri görmedik.”

Kalbim duracak gibi oldu.

“Kıştan beri mi?” diye tekrarladım.

“Evet. Neredeyse yarım yıl oldu.”

Başım hızla dönmeye, kulaklarım zonklamaya başladı.

Ben aylardır bana yalan söylüyor, başka bir yerde zaman geçiriyordu.

"Tatlım, kapatmalıyım," dedi Evelyn ve telefonu kapattı.

Elimde ahizeyle boşluğa bakarak kalakaldım. İçimde o izah edilemez öfkenin kabarmaya başladığını hissediyordum.

Ben'le eve döndüğü zaman yüzleşmek istedim ama o akşam eve geldiğinde, bana bakışlarında bir tuhaflık vardı. Ağır adımlarla koltuğa yürüdü ve oturdu. Bir süre, yanağını çiğneyerek haliya baktıktan sonra, nihayet başını kaldırdı.

"Yurtta sen ve üç oğlan arasında ne geçti?"

Tonya'nın döndüğünü o zaman anladım. Hatta aslında hiç gitmediğini yavaş yavaş idrak ediyordum. Başka kim Ben'e bilmemesi gereken bu hikâyeyi anlatırdı ki? Ben, anne ve baba-sıyla olduğunu söylediği hafta sonlarını başka nerede geçirmiş olabilirdi ki?

"Saldırıya uğradım," dedim Ben'e. "Romanımı okudun. Biliyorsun, Ben."

"Ya sonra?"

O sürtüğün kötülük büyüsunü devreye soktuğu yer burasıydı.

"Ve yanlarına kaldı," dedim açıkça, gözlerimi Ben'inkilerden ayırmadan. "Ben de hikâyenin kendi versiyonumu yazdım."

Ona annesiyle konuşmamdan ya da hafta sonlarını başka bir yerde geçirdiğini bildiğimden bahsetmedim. Emin olmalıydım. Kanıtı ihtiyacım vardı.

Çünkü Ben'in bir sonraki cümlesi beni az kalsın güldürecek-ti. "Önümüzdeki hafta sonu annemleri görmeye gideceğim."

"Doğuma iki haftam kaldı," dedim pis pis gülererek.

"Biliyorum. O zamana dönmüş olurum. Elbette. Ama annem gerçekten hiç iyi hissetmiyor."

Yunanistan iyi gelmemiş diye eklemek istedim ama zehrimi yuttum.

O gece ona bakamadım bile. Günlüğümü koyduğum çantamı alıp evden çıktım.

Başka ne yapabilirdim ki? Cesaretimi toplamalı ve bir süredir kaçtığım ama yapılması gereken şeyi sonunda yapmalıydım. Meseleyi bizzat halledecektim ve pek hoş olmayacak gibiydi.

Tonya dönmüştü. Her zamanki gibi en kötü yanlarımı açığa çıkarıyordu.

Son taslağım şöyle bir şeye benziyordu.

O kötü biri. O kötü biri. O kötü biri. O kötü biri.

O kötü biri. O kötü biri. O kötü biri. O kötü biri.

Ondan nefret ediyorum.

Onu ortadan kaldıracağım.

Bazen, sadece bazen, kurgu gerçek olabiliyor.

22

“Çarpıcı.” EJ mektubu bana geri uzatıp bilgisayar koltuğunda arkasına yaslandı.

Dört gündür yoktu ve yokluğu benim için hayli eziyetli olmuştu. Gerçi bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu.

Ayaklarımı altına toplayıp bilgisayar masasının yanındaki koltuğa iyice yerleştim. “Sence deliriyor muydu? Annem yani.”

“Dürüst olmamı ister misin?”

Cevap vermedim, sadece gözlerimi ona dikip bekledim.

“Romanları karanlık. Bayağı karanlık.” EJ sözlerini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı. “Kadın kahramanlarının yaptıkları? Yani hepsi bayağı sert şeyler. Bayan Casper... Bana sanki biraz...” Boğazını temizledi. “Dostum, lütfen sinirlenme ama zaman zaman, *deneyimli* biri gibi görüldüğünü söylemek zorundayım. Bilmem anlatabildim mi?”

İşte, arkadaşlarımin ve ailemin asla itiraf etmediği o gerçek karşımdaydı. Annemin sık sık tuhaf görüldüğü gerçeği. Tedirgin edici bir tuhaflığının olduğu.

“Acaba...” Öyle ani bir uyanış yaşadım ki bunu nasıl oldu da daha önce akıl edemediğim diye şaşırıırken az kalsın gülecektim. “Acaba annem bipolar falan mıydı?”

EJ kaşlarını kaldırdı.

“Sence de akla yatkın değil mi?”

Başını ağır ağır sallayarak bana baktı. “Aslına bakarsan, öyle. Kesinlikle.”

“Belki de kişilik bozukluğu vardı. Ya da çoklu kişilik bozukluğu.”

“Vay canına.” EJ’in gözleri büyüdü.

Mektupları düşündüm. “Sence hepsini uydurmuş olabilir mi? Mektuplarda yazdıklarını?”

“Hayır.”

“Ya uydurduysa?”

EJ bana şaşkın gözlerle bakmaya devam etti.

Dudaklarımı şişirerek uzun bir nefes bıraktım.

İyi bir yazar olarak emsalsiz bir zekâyla istediği her şeyi uydurabileceği hiç aklıma gelmemişti. Hele bir zihinsel bozukluğu varsa, ihtimal daha yüksekti. Ancak onun ya da babamın ağzından hiç böyle bir şey duymamıştım.

“Sanırım sadece kafayı yedim ve... Çılgınca şeyler uyduruyorum.”

Ama EJ’e baktığımda, bana hiç de delirmişim gibi bakmadığını gördüm. Bana sadece korkunç bir gerçeği keşfetmiş biri gibi bakıyordu.

“O mektupları bana neden daha önce vermedi?” diye sordum.

EJ başını koltuğunun arkasına yasladı ve tavana baktı. “Belki de verecekti ama sonra... o kaza gerçekleşti?”

“Mektupları tamamlamamış olabileceğini mi söylüyorsunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Ya hikâyenin nasıl bittiğini hiç öğrenemezsek?”

“Belki de hikâyeyi tamamladı ve birinden, başına bir şey gelmesi durumunda mektupları sana vermesini istedi.”

İçim ürperdi. “Bir dakika...” Yeni bir ihtimalin kafama dank etmesiyle afalladım. “Yani başına bir şeyin gelebileceğini biliyor muydu? Ve bunları bana bilerek mi yazdı?”

Yaşadığım şoka karşı, EJ oldukça sakin görünüyordu. “Belki?”

“O zaman... Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ. Bu mektupları her kim gönderiyorsa, neden tek seferde göndermedi? Neden ipuçları olarak gönderiyor?”

“Belki de gerçeği yavaş yavaş açığa çıkarman ve biraz kurcalaman içindir. Demek istediğim, biri yanma gelip sana, ‘Dinle, annen bir yurttan üç kişiyi öldürdü, sonra da babanın onu aldattığı bir hatunu ortadan kaldırdı ve bütün bunları büyük bir ustalıkla romanlarında yazdı,’ dese inanır mıydın? Hayır.” EJ düşüncelerime âdeta ayna tutmuştu. “Ama şimdi biraz araştırma yaptığın için bazı hikâyelerin gerçek olduğunun farkındasm.”

“Hah. Tamam.”

Bir süre hiç konuşmadan oturduk.

“Sanırım annemi yurttan tanıyan biriyle konuşmalıyım,” dedim sonunda. “Belki de *hem* annemi *hem* Tonya’yı tanıyan biriyle.”

“O insanları bulabilirsen.”

“Doğru. Sanırım Keller Yetiştirme Yurdu’na gitmeliyim.”

Bilet alacak kadar birikimim yoktu ama babamdan biraz para isteyebilirdim. Artık annem olmadığı için babam parayı kolayca verirdi ve neye harcayacağımı açıklamam da gerekmezdi.

Gözlerimi EJ’e çevirince muzip bakışlarıyla ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle karşılaştım.

“Ne?” dedim omuz silkerek. “Olanları birinci elden, ilk kaynak olarak bilen birini bulmalıyım. Böyle şeyleri kimse telefonda konuşmaz. Ayrıca bir noktada Old Bow’a da gidebilirim.”

“Old Bow’da bir şey bulacağını sanmam.”

“Babamın orada arkadaşları var. İsimlerini alırım, hâlâ orada yaşayan var mı diye bakarım. Arkadaşlarının çoğu Tonya’yı tanıyormuş. Onlarla da zaman geçirmiş sonuçta, öyle değil mi?”

“Dostum, yirmi yıl önce, evet. Kafalarının sürekli güzel olduğu bir zamanda sadece birkaç ay onlarla takılmış rasgele bir hatunu kim hatırlar?”

“Özel dedektifler böyle çalışır. Böyle ipuçlarından hareketle, adım adım ilerleyerek sonuca ulaşırlar.”

“Sen Özel Dedektif değilsin, Huysuz.”

“Hah. Biliyorum. Keşke bir özel dedektif tutacak param olsaydı.”

“Benim var.”

Ona ters ters baktım. “Ah, siktir git, EJ. Paranı istemiyorum. Ben bir yolunu bulurum.”

“Bir şey söyleyeceğim ama sakın sinirlenme, olur mu?”

Ona yan gözle şüpheli bir bakış attım.

“Söz mü?” dedi baştan çıkarıcı gülümsemesiyle.

Gözlerimi devirdim. “Söz.”

“Brimmville’e seninle geleceğim.”

Nabzım bir anda hızlandı. “Gerçekten mi?”

“Ama sadece biletlerimizin parasını ve seyahat masraflarını ödememe izin verirsen.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Bildiğini okumaya çalışıyordu.

Gerçek şuydu ki EJ’in çok parası vardı. Benim o kadar param yoktu. Ama doğrusu beni cılız birikimime başvurmaktan ya da babamdan istemek zorunda kalmaktan kurtaran teklifi içime su serpmiştii.

“Tamam,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Teşekkürler.”

EJ “İşte bu!” diyerek havaya bir yumruk attı ve sonra, “Tamam, ne zaman gidiyoruz?” dedi. “Yarın?”

Çılgınca fikrine gergin bir gülüşle karşılık verdim ama kalbim, heyecandan bir savaş davulu gibi çarpmaya başlamıştı bile.

23

Ertesi gün derslerim biter bitmez doğruca EJ'in evinin yolunu tuttum.

İçeri girer girmez, EJ "Buna bozulacaksın," dedi.

Omuz çantamı kapının yanına bıraktım, buzdolabından gazlı bir içecek alıp her zamanki koltuğuma yerleştim.

EJ bilgisayar koltuğunda bir sağa, bir sola dönüyordu. "Ya da belki de bozulmazsın. Duruma bağlı."

"Dökül," dedim. Her tür yeni bilgi ihtimali beni heyecanlandırıyordu.

EJ bilgisayarına döndü. "Biliyorsun, bugünlerde saklanmak imkânsız." Parmakları klavyenin üstünde uçuşarak, ekranda çok sayıda tarayıcı ve belge dosyası açtı. "Yaptığın her şey geride kâğıttan bir iz bırakıyor. Çevrimiçi olmasan bile mutlaka kaydı tutuluyor."

"Tabii ölmediysen."

EJ boğazını temizledi. "Yurt on beş yıl önce kapatılmış. Annenin hiç arkadaşı olmadığı ve ona yakın olan hiç kimseden bahsetmediği için mezuniyet yılından diğer çocukların

izini sürerek zaman kaybetmenin boşuna olacağını düşündüm. Kayıtları indirip birkaç isim denedim. Telefon rehberlerinde, ülkenin farklı yerlerinde aynı isim ve yaşta düzinelerce insanla karşılaştım. Boşa zaman kaybı olacağı benziyordu. Ambar yangını vakasına en yakın çalışanlara bakmak daha akıllıca bir yol gibi geldi.”

“Bunu nasıl çözdün?”

“Polis dosyasıyla. Öğretmenler, sosyal hizmet görevlileri ve terapistler var. Hem de çok sayıda. Yangınla ilgili soruşturma için alman ifadelerde bazılarının adları geçiyor ama sadece üç kişi bir kereden çok sorgulanmış. İlki tesisin terapistiymiş ama kadın iki sene önce ölmüş.”

“Peh.”

“Yurttan bir ortaokul matematik öğretmeni var ama o da yurt kapandıktan kısa bir süre sonra sizlere ömür.”

“Harika,” dedim söylenir gibi. “Ya üçüncü kişi?”

“Üçüncü kişi yurdun temizlikçisi Dianne Jacobson. İlginç bir şekilde, soruşturma boyunca defalarca sorgulanmış. O gece yurttan gece vardiyasında çalışıyormuş.” EJ bana anlamlı bir bakış attı. “Vakanın başındaki dedektife göre yurttan kalan çocuklar ona “vaftiz anne” diye hitap ediyormuş.”

“Sana ilginç bir şey söyleyeyim mi? Annemin *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* kitabının tek iyi karakteri, baş kadın kahramanının başı sıkışınca kapısını çaldığı bir temizlik görevlisi.”

“Al işte.”

“Tamam, dökül bakalım. Kadın şimdi nerede?”

“Kapanana kadar o yurttan çalışmış, sonra da emekliye ayrılmış. Şimdi yetmiş üç yaşında. Kayıtlara göre Keller Yetiştirme Yurdu’na iki saat uzakta bir mülkü var. Numarasını –sabit hat– defalarca aradım ama açan olmadı. Adına kayıtlı bir cep telefonu numarası yok.”

“Bugünlerde telefonu olmayan kaldı mı?”

“Bilsen şaşırırdın. Faturasız hat falan kullanıyor da olabilir. Motorlu Araçlar Dairesi kayıtlarına baktım. Jacobson’ın aynı adrese kayıtlı bir aracı var. Aile üyesi yok. En azından ben bulamadım.”

“Sence orada mı yaşıyor?”

EJ arkasına yaslandı ve koltuğu bana çevirdi. “Bilmiyorum. Ama telefonunu açmadığına göre öğrenmenin bir yolu yok. Tabii eğer...”

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. “Tabii eğer ne?”

“Onu ziyarete gitmezsek.”

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm.

“Yani.” EJ parmaklarını koltuğunun kolçağına vurdu. “Bugünün cuma olduğunu ve önümüzdeki birkaç gün dersinin olmadığını düşünürsek, sanırım Nebraska’ya uçabiliriz.”

EJ’le birlikte eyalet dışına çıkma fikrinin yarattığı heyecanı korkutup kaçırmamak için bir süre kendimi tuttum.

“Ama sadece...” dedi işaretparmağını bir tabanca gibi bana doğrultarak, “masrafları ben ödersem.”

Aptalca bir espri yumurtlamama ve EJ’in benim için masrafa girmesinden biraz utanmama rağmen nankör gibi görünmeme çabasıyla nefesimi tuttum. “Tamam. Yapalım bunu.”

“Harika.”

“Sana borcum olsun.”

“Hayır, olmasın.”

Tekrar bilgisayarına döndü ve klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Çok geçmeden ertesi sabah için Nebraska’ya iki gidiş dönüş uçak bileti almış ve bir gecelik otel rezervasyonu yapmıştı bile.

“Aynı odada kalmamızın sakıncası olmaz değil mi, Huysuz?”

Yutkundum. Biraz tuhaf olabilirdi ama sonuçta EJ’in kanepesinde uyuyup kaldığım gecelerin sayısı az değildi. “Evet. İki yataklı, değil mi?”

Bana muzip bir sırıtışla baktı. “Elbette.”

O kadar heyecanlı ve gergindim ki neyi, nasıl ve ne zaman yapacağımızın lojistiğini konuşurken EJ’in ısmarladığı pizzayı doğru dürüst yiyemedim bile.

Sonunda evime döndüğümde saat hayli geç olmuştu. Ama uyuyamadım. Bütün gece, yolculuğun nasıl geçeceğini merak ederek yatakta bir sağa bir sola dönüp durdum.

Sonuç başarısızlık olabilirdi ve hiçbir şey bulamayabilirdik.

Ama belki de annemi tanıyan birini bulabilirdik. Ünlü olmadan önceki hâlini tanıyan birini. Bağımsız ve zengin olmadan önceki hâlini. Onu hayatını değiştiren korkunç şeyi yaşadığı o dönemden tanıyan birini.

24

EJ beni sabah yedide aldı.

Ben arabaya binince “Bambaşka biri olmuşsun,” dedi.

Gözlerimi devirdim. *Her neyse.*

Bu kez doğru dürüst makyaj yapmamıştım. Her şeyden önce havaalanındaki insanların bana dik dik bakmasını istemiyordum. İkincisi, annemi tanıyan biriyle konuşacak olursak, yaklaşılabılır biri gibi görünmek istiyordum. Gotik bir dış görünüş insanlara, özellikle yaşlılara pek sevecen gelmezdi. Kapüşonlu bir sweatshirt yerine uzun kollu bir gömlek, hırka ve kot pantolon giymiştim. Her ihtimale karşı sırt çantama kısa bir mont tıkmıştım.

Planımız oldukça basitti.

Keller Yetiştirme Yurdu ineceğimiz şehrin yarım saat kadar dışında kalıyordu. Havaalanından bir araba kiralayacak, ilk iş tesise ya da tesisten geriye ne kaldıysa oraya gidecektik, sonra batıya doğru iki saatlik bir yolculukla bakımevinin temizlikçisinin evine ulaşacak, aynı akşam şehre dönüp geceyi otelde geçirecek ve ertesi sabah uçakla geri dönecektik.

Biz havaalanına giderken hava hâlâ alacakaranlıktı ve ekim ortasına göre fazla ılıktı. Depoyu doldurmak için uğradığımız benzincide atıştırmalıklar almak için dükkâna girdik. Havaalanı şehrin dışındaydı ve oraya gitmek için bol bol zamanımız vardı. Bu yüzden oyun makinelerinin olduğu kısımda on dakika takıldık. EJ eski tarz atari oyunlarının sıkı hayranıydı. Oynamak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Dışarı çıktığımızda benzincinin otoparkı arabalarla doluydu. Deposunu dolduranlar, köpeğini dolaştıran bir adam. Beş kişilik bir aile, EJ'in arabasının yanında duran tıka basa dolu cip tarzı arabalarını düzene sokmaya çalışıyordu.

Macera hissiyle içim içime sığmıyordu. Annem kitap turları için çok sık seyahat etmesine rağmen beni nadiren yanında götürürdü. Ülke dışına hiç çıkmamıştım ve arada bir annemlerle ve büyükannem ve büyükbabamla Keys'e yaptığımız yolculuklar dışında pek seyahat etmiş sayılmazdım. Keys yolculuklarının eğlence anlayışına uyduğu söylene-
mezdi.

Bu yüzden bu yolculuk heyecan vericiydi.

Arabamızın diğer tarafına park edilmiş araçtaki yaşlı bir çift, EJ'e gülümsedi ve hatırlamızı sordu. Bizi birlikte mi sanmışlardı acaba? Bir an, keşke olsaydık diye düşündüm ama sonra kendimden utanarak bu fikri kafamdan hızla uzaklaştırdım.

"Bir dakika," dedi EJ ben yolcu kapısını açıp binmeye hazırlanırken.

Ona bakınca gözlerinin arabanın içindeki bir şeye sabitlendiğini gördüm.

"Ne oldu?" Bakışlarını takip edince, ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı.

Orada, koltuğumda bir zarf duruyordu.

Ninova

Bizi izleyen kimse var mı diye çılgın gibi etrafa baktım. Ama SUV tarzı araçlarına, her nasılsa sığdırdıkları bir ev dolusu eşyayı düzenlemeye çalışan aile dışında yakınlarda hiç kimse yoktu.

EJ'in endişeli gözlerine baktım. "Arabayı kilitlemiş miydin?" diye sordum.

Sessizliği bana muhtemelen unuttuğunu ve biz benzin istasyonundayken arabanın açık kaldığını söylüyordu.

Eğilip zarfı alırken üstünde ne yazdığını tahmin etmek için medyum olmama hiç gerek yoktu.

1 numaralı hayranından. Öpücükler.

Mektup #7

Seni kollarıma almama iki hafta kaldı, çiçeğim.

John'un evinde oturuyorum. Göbeğim artık karpuz büyüklüğünde. Doktor mükemmel bir anne olduğumu söyledi. Bırak mükemmeli, bir gün anne olacağıma bile ihtimal vermezdim. Doğumun kolay olacağını düşündüğünü söyledi. Asıl zor olan, sonrasında yapmak zorunda kalacağım şey.

Bugün bardağı taşıran son damla oldu. Ben ve John arasındaki kavga yani.

Ben'in John'un evinde ne aradığını bile bilmiyorum ama uğramaya karar verdim ve ikisini kapının önünde kavga ederken gördüm.

"Hiçbirini hak etmiyorsun," diye tısladı John, Ben'e.

Ben güldü ve -benim etkileyici ve eğlenceli Ben'im- John'un üstüne atıldı. Elbette sarhoştı.

Çıglık attım. İkiisi birlikte yere devrilirken durmaları için haykırdım. Nasıl oldu bilmiyorum ama Ben'in elinde kırık bir şişe vardı ve onunla John'a saldırdı.

Kan aktı. Çok fazla kan. John ön kolunu tutarak yerde oturuyor, parmaklarının arasından kanlar akarken ben onu teselli etmeye çalışıyordum.

Ben ise John'un karşısına oturdu ve ambulans gelene kadar peş peşe küfürler ve özürler mırıldanıp durdu.

John çok kan kaybetti. Kolunun iç tarafındaki damar zarar görmüştü. Acil Servis sonrası evine geldim.

İşte şimdi buradayız.

Ben'in asla değişmeyeceğini artık anladım. Ama senin için her şeyi değiştireceğim, güzel kızım. İkimizi bambaşka bir yolculuğa çıkaracağım.

Güzel, çok güzel bir kız olacaksın. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Kahverengi, yumuşacık kirpikler, rüzgârla havalandıran kabarık saçlar ve gözlerinde parlayan güneş. Güneş ışığını anımsatan gülüşün. Hepsini zihnimde canlandırabiliyorum.

Her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme.

Ben gibi bir baba isteyebilirsin. Sanırım ondan iyi bir baba olur. Ama ben onun gibi bir koca istemiyorum. Hele Tonya etrafımızdayken.

John bile artık bu hikâyenin bir parçası oldu. Doktor, Ben'le kavgasından bir yara izinin kalacağını söyledi. Ön kolunda, yıldız şeklinde bir çarpı. John o ize gülümseyerek şanssızlık yıldızım diyor. O gün Ben, bana rujum için o sözleri söylemese, John ve ben çok farklı bir yerde olabilirdik.

Şu anda ben bunları yazarken John bize akşam yemeği hazırlıyor. Bana tuhaf bakışlar atıyor. Kafasında bir sürü sorular olduğunu biliyorum ama henüz cevaplamaya hazır değilim. Ona planlarımdan bahsetmeyeceğim. Şimdilik.

Bu bir ikilem. Ya Ben ya Tonya. İşin bu noktaya nasıl geldiğini bilmiyorum ama Tonya beni ve Ben'i mahvetti.

Bu beni korkunç bir karar almak zorunda bırakıyor.

Dışarısı karanlık ama düşüncelerim daha da karanlık. Son zamanlarda sık sık olduğu gibi eve gitmek istemiyorum. Burada, John'un evinde yazmak istiyorum. Değişiklik istiyorum.

Dahası, eğer eve gidersem, kendimi tutamayacağımdan korkuyorum.

Ben bana bir yalan daha söylerse patlayabilirim.

Ya Tonya gidecek ya da Ben. Ben'in bu seçimi kendisinin yapması gerekecek. Ama...

25

“Ama ne?”

Cümlenin geri kalanını bulmak için ellerimdeki sayfayı çılgın gibi çevirdim ama orada yoktu. Yoktu işte! “Ahhh!”

EJ mektubu elimden çekti. “Bir de ben bakayım.”

Beynim dönüyordu.

Biri bizi sürekli izliyordu ve bu, en hafif ifadeyle, ürkütücüydü. En önemlisi annem kötü bir şey planlıyordu. Ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum ama bu sayfaları gönderen sadist hayran her kimse, beni nasıl gereceğini iyi biliyordu.

Bir şey nihayet kafama dank etti. Muhtemelen en önemli şey.

“Bu mektup diğerlerinin aksine şimdiki zamanla yazılmış,” dedi EJ kafasını sayfadan kaldırıp kâğıdı bana geri uzatırken.

“Doğru. Yani annem bu mektupları hamileyken yazmış.”

Bu tek başma önemliydi. Mektuplar beni doğurmadan önce yazılmıştı. Babam ve annem kötü bir şey yapmadan önce. Ama o kötü şeyin ne olduğundan emin değildim. Üstelik üstünden yirmi bir yıl geçmişti.

“Kahretsin,” dedi EJ nefesini bırakarak ve şüpheli gözlerle otoparkı tarayarak.

“Değil mi ama? Ve bu en sonuncusu değil çünkü...”

“*Ama,*” dedi EJ.

“Evet, cümlelerin ortasında bitiyor. Ne olduğunu henüz öğrenemedik.”

“Tamam. Geri döndüğümüz zaman öğreniriz.”

EJ arabayı otoparktan çıkarıp havaalanı yönüne saptı.

Güzel sonbahar renklerine baktım ama ruh hâlim bulutlanmıştı. Annemin büyüme çağında canını yakmış bir yere gitme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ama başka seçeneğimiz yoktu. Bazen şimdiki zamanınızı anlamak için geçmişe bakmanız gerekir.

Ve içimden bir ses, annemin geçmişinin bir zamanlar tahmin bile edemeyeceğim kadar çirkin olduğunu söylüyordu.

26

“Bacağını sallamayı bırak,” dedi EJ dizime bakarak.

“Sallamıyorum.”

Başını salladı, emniyet kemerini çözdü ve uçak kapıya doğru ilerlerken cep telefonunu açtı.

Evet, bacağını sallıyordum ve elimde değildi. Keller Yetiştirme Yurdu on beş yıl önce kapanmıştı ve orayı görmenin bana annemin orada büyümesinin nasıl bir şey olduğu konusunda fikir vereceğinden şüpheliydim. Yine de gergin ve heyecanlıydim.

EJ’le birlikte havaalanının içinde yürürken “Nebraska’ya Hoş Geldiniz” diyen bir tabelanın önünden geçtik

Kasvetli bir gerilim filminin bir parçası gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Annem yurttaki yılları hakkında konuşmazdı.

“Anlatılacak bir şey yok,” derdi. “Baban ve ben, senin benim büyürken hissettiklerimizi hissetmemen için çok şey yaptık.” Bu sözleri her zaman manidar bir bakış izlerdi. “Gerçekten çok şey.”

Hepsi şimdi anlam kazanmıştı. Oldum olası, bana annemle babam birlikte olmak istemiyormuş, hatta pek anlaşılmıyormuş gibi gelirdi ama onları bir şey bir arada tutuyormuş gibi aralarından su sızmazdı.

Nedenini yeni yeni anlıyordum. Annemin günlüğünün sayfalarındaki anonim mektuplardan sonra, geçmişte ettiği her söz bir şekilde uğursuz bir anlama bürünmüştü.

“Hey, gevşe biraz,” dedi EJ beni kolumdan tutup az kalsın kaçıracağım bagaj alma çıkışına doğru çekerken.

EJ ne hissettiğimi, gizlemeye çalıştığım zamanlarda bile mutlaka anlardı. Bir noktada ona son zamanlarda benim için yaptıklarının ne kadar çok şey ifade ettiğini söylemeliydim. Ama zaten biliyordu. Ben de onun için aynısını yapardım. Mesela ciddi gıda zehirlenmesi geçirdiği zaman kim üç gününü hastane yatağının başında geçirmişti? Hayır, şu eski kız arkadaşı siber kraliçe ya da bilgisayar korsanı arkadaşları değil. Ben. Her zamanki gibi. Ama zaten hiçbiri EJ’i benim kadar iyi tanımıyordu. Düşününce, beni de kimse EJ kadar iyi tanımıyordu. Annem ve babam bile.

“Her şey yoluna girecek,” dedi yürürken kolunu omzuma atarak ve bu kez onu geri itmedim.

Bu fazla sevecen jestine karşı, çok tekrarlanmış yapmacık bir sinirle söylenir gibi “Evet,” dedim.

Oysa son zamanlarda bana iyi geliyordu. Arkadaşlar böyle yapmaz mıydı zaten? Zor zamanlarda birbirlerine yardım ederlerdi. Bu sadece... arkadaşça bir jestti, o kadar.

Bu kez aklıma bir düşünce süzüldü. Karşılık olarak kolumu beline sarsam nasıl tepki verirdi acaba? Çok mu fazla olurdu? Evet. Muhtemelen.

Yarım saat sonra, kiralık bir Honda’yla havaalanından çıkıp yurdun olduğu Brimmville’in yolunu tutmuştuk. Araba yolculuklarında her zaman hüzünlü bir çalma listesi açardım.

Ama bu kez kontrol EJ'deydi ve Matchbox Twenty açmasına sevindim. Arkama yaslanıp yolcu penceresinden dışarıyı izlerken neşeli müzik moralimi yükseltiyordu.

Taşranın dolambaçlı yollarında ilerlerken iki yanımızdan grileşmeye yüz tutmuş sonbahar renkleri akıyordu. Nebraska'da hava daha soğuktu. Sonbahar son aşamasına ulaşmıştı. Yağmur yağmamasına rağmen gökyüzü fare grisine bürünmüştü. Yapraklar da öyle. Her şey çürümeye terk edilmiş gibiydi. Yaprakların neredeyse tamamının döküldüğü ve her şeyin moral bozucu, rengi solmuş bir tablo gibi görüldüğü bu dönemden, sonbaharın son günlerinden kışa geçişinden nefret ederdim.

Arabanın içi sıcak olmasa rağmen hırkama daha sıkı sarındım. EJ müziğe yarı gönüllü mırıldandığı sözlerle eşlik ediyordu. Burada, annemin büyüdüğü bu yerde yaşamının nasıl bir his olduğunu çözmeye çalıştığımı fark etmiş gibiydi ama sohbet etmeye yeltenmiyordu.

Bir saat sonra küçük bir kasabaya girdik ve giriş kısmı öne doğru uzanan, lacivert kapılı, iki katlı uzun bir çayır evi tarzındaki kahverengi binayı çevreleyen basit tel örgü çitin önüne park ettik. Girişin üstündeki tabelaya, siyah püskürtme boyayla büyük harflerle **CEHENNEM** kelimesi yazılmıştı.

“Ne hoş,” dedi EJ binaya arabanın camından bakarak. Sonra bana döndü. “İnmek istiyor musun?”

Omuz silktim, sonra kendi kayıtlarım için bu bok çukuru-
nun en azından bir fotoğrafını çekmemin iyi olacağına karar verdim. Arka koltuktan montumu alıp soğuk havaya çıktım.

“Çok moral bozucu,” dedi, birlikte tel örgüye yaklaşıp bakımsız ve çöplerle kaplı grileşmiş otlara ve yurdun ön cephesini boydan boya kaplayan karmaşık grafitilere bakarken. Pencereelerde, fırlatılan taşlardan kalma gibi görünen delikler vardı; bu da manzaraya daha da rahatsız edi-

ci bir hava katıyordu. Bir de annemin bu ev, oğlanlar ve yaptıklarıyla ilgili anlattığı detaylar ile ambar hakkındaki haberleri düşününce, mekân düpedüz tiksindirici görünüyordu.

“Biraz yalnız kalmak ister misin?” dedi EJ.

Gözlerimi devirdim. “Neden? Belki duvarlara dokunup annemle anlamlı bir bağlantı kurarım falan diye mi? Hayır, sağ ol. Buradan hiç hoşlanmadım.”

Montumun cebinden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Annem gibi ben de buraya bir daha asla gelmemek niyetindeydim.

“Gidelim,” dedim EJ’e ve onu beklemeden dönüp arabaya yürüdüm. Bina, ona yaklaştıkça hüznün ve talihsizlik bulaştıracakmış hissi veriyor; bir mikrop yuvası gibi tiksinti uyandırıyor. Arabaya binince kendimi daha güvende hissettim ve gerginliğimden silkindim.

EJ de hemen arkamdan arabaya bindi. “Ambarı görmek ister misin?”

“Sanırım yeterince şey gördüm,” dedim emniyet kemerimi takarken.

Ambar, tesisin en fazla sekiz yüz metre kadar arkasında olmalıydı. Ancak oraya ulaşmak için ormanın içinden geçmek gerekiyordu ve bırakın yetimlerin hastalıklı uğraşlarla eğlendiği yeri görmeyi, burada biraz daha fazla zaman geçirmeyi bile istemiyordum.

Ön cama küçük yağmur damlaları düşmeye başladı ve içim oradan bir an önce uzaklaşma arzusuyla doldu.

“Temizlikçi kadının adresini GPS’e girer misin?” dedi EJ.

Adresi girdim ve telefonu yuvasına yerleştirip sesi açma düğmesine bastım. Matchbox Twenty yeniden çalmaya başlarken EJ arabayı yola çıkarınca, gevşediğimi hissederek kendimi koltuğuma bıraktım.

Yan aynadan son bir kez daha baktım ve terk edilmiş bina-
nın biz uzaklaştıkça küçülmesini izledim.

CEHENNEM.

Sözcük zihnimde yankılanıyordu. Böyle bir yerde büyü-
menin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ama hiç bahsetme-
diği için annemi suçlayamazdım. Burada yaşananları düşü-
nüncü, onun yerinde olsam ben de her şeyi unutmak isterdim.

Burada yaşananlar konusunda cevap alabileceğim tek kişi
tesisin temizlikçisi Dianne Jacobson'dı. Tek umudum onun
da annemi tanıyan herkes gibi sırra kadem basmamış olma-
sıydı.

27

Kasabadan çıkarken benzin istasyonunda durduk ve sosisli sandviç yedikten sonra yola devam ettik.

Adres bizi, çok fazla kullanılmadığı her hâllerinden belli olan yollardan geçirerek taşranın derinliklerine götürdü. Karşılaştığımız son aracı yani arkasında bir at römorku takılı olan pikap kamyoneti görmemizin üstünden yarım saat geçmişti.

Orman taşra yolunun her iki tarafından yükseliyordu. Gökyüzünün rengi birkaç ton daha koyulaşmıştı ve henüz öğleden sonranın erken saatleri olmasına rağmen hava karar-maya başlamıştı. Ayrıca yağmur çiseliyordu ve kasvet yerini hayli depresif bir ruh hâline bırakmıştı.

“Buradan gitmek istiyorum,” dedim EJ’e.

“Nasıl yani, hemen şimdi mi?”

“Hayır! Demek istediğim, o adreste kimseyi bulabilecek miyiz bakalım. Kastettiğim şey...” Cümlemi yarım bırakarak derin bir iç çektim.

İşin aslı, annem ve babamın geçmişi hakkında öğrendiğim her yeni detay beni geri dönebileceğimden emin olmadığım bir şeye biraz daha yaklaştırıyordu.

EJ bana soran gözlerle bakmaya devam ediyordu.

“Hava yüzünden mi bilmem ama burası... çok tedirgin edici,” dedim nihayet doğru sözcüğü bularak.

EJ kıkırdadı. “Sen boktan havalara bayılırsın, Kenz. Oldum olası bayılırdın. Böyle havalar sana ilham veriyor, unuttun mu?”

Haklıydı. “Evet, kapalı mekânlardayken, öyle. Ama bu farklı.”

“Dinle, stres yapma.”

“Stres falan yapmıyorum.”

“Şu anda yapıyorsun,” dedi sakın bir sesle.

Hah, sanki aklımdan geçenleri okuyordu.

“Tamam, stres yaptım,” dedim ve bir süre bana takılmasını bekleyerek sessiz kaldım. Ama EJ bir şey söylemedi. Bunun üzerine ben devam ettim. “Ben sanki... Nasıl desem? Ya annemle babam hakkında bazı şeyleri öğrenmemem gerekiyorsa? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Mesela... Ya bazı şeylerin sır kalması gerekiyorsa?”

“Annen onları seninle paylaşmak istedi.”

“Şey, belki de ben bilmek istemiyordumdur. O mektuplar gelene kadar hâlimden hoşnuttum. Ama şimdi yurttan haberdarım. Olası bir tecavüz çetesinden. Olası bir... suçtan, ne bileyim ben. Diğer ürkütücü şeylerden. Sapık takipçi bir kadın. Annemin hamile kalması. Babamın onu aldatması. Annemin paranoyası. Cinayet işlemeyi düşünmesi. Sadece düşünmekle kaldığından emin değiliz. Yani...” Dudaklarımı şişirerek derin bir nefes bıraktım. “Ya annem gerçekten bir şey yaptıysa, o ve babam, ya onlardan...” Midemin bulandığını hissederek yutkundum. “Ya onlardan nefret etmeme neden olacak bir şey yaptılarsa,” dedim bir çırpıda ve derin bir nefes aldım.

“Dinle.” EJ gözlerini yoldan ayırmadan kucağında duran elimi buldu ve usulca sıktı. “Her şey yoluna girecek, tamam mı?”

Cevap vermedim ve elinin elimi kavradığını, başparmağının benimkine dokunduğunu fazlasıyla hissederek pencereden dışarı baktım.

“Kenz, hey, bana bak,” dedi.

Gözlerine bakmak için başımı çevirdim. Gözlerinde çoğu zaman olduğu gibi alaycı ya da muzip değil, anlayışlı ve teselli edici bir bakış vardı. Keşke bana böyle bakmaya son verseydi. Keşke espriler yapsaydı ve benimle alay etseydi çünkü o zaman kendime yıllardır olduğu gibi sadece arkadaş olmamızı istediğimi söylemek daha kolay olurdu.

Gözlerini bir an için yola çevirdikten sonra tekrar bana baktı.

“Ben yanımdayım, tamam mı?” Yine yola baktı.

Başımı tamam der gibi salladım.

“Bu işte birlikteyiz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim nefesimi bırakırken.

Bakışları yol ile benim aramda gidip gelirken, sol eli direksiyonda, sağ eli ise hâlâ benim kucağımdaydı.

“Her neye ihtiyacın olursa, Kenzie, ben yanımdayım. Bir noktada fazla gelirse, geri çekiliriz, olur biter. Uçağa atlar, eve döneriz. Sen duralım dersen, hemen dururuz ve annenin mektuplarından bir daha hiç bahsetmeyiz. Her neye ihtiyacın olursa, ben yanında olacağım.”

Bir anda göğsüm sıkıştı.

“Evet,” diyerek başımı çevirdim çünkü bunun benim için anlamının ne kadar büyük olduğunu anlatamazdım.

Ama bu işi atlatmalıydım. Bu annemin geçmişi ve dolayısıyla benim kökenimdi. Onu hiç şimdiki kadar anlamamıştım. Kendime ve aileme olan hislerim konusunda kafamın bu kadar karıştığını hiç hatırlamıyordum.

EJ’in elinin hareket ettiğini ve parmaklarının benimkilere kenetlendiğini hissettim.

Kalbim hızlandı ve bir an, neden orada olduğumuzu unutup sadece kenetlenmiş ellerimizi ve benimkini okşayan başparmağını algılayabildim.

“Teşekkürler,” dedim çatlak bir sesle ve hıçkırmamak için nefesimi tutarak. “Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim.”

“Her zaman. Bana her zaman güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Tuhaf bir sessizlik oldu ve o sessizliği bozacak tek şeyi söyleyiverdim. “Kripto Barbie’lerinle meşgul olduğun zamanlar dışında tabii, değil mi?”

EJ bir kahkaha attı ve elini çekerek, tenimde kocaman bir boşluk hissi bıraktı.

“Kıskanıyorsun, Huysuz,” dedi şaka yollu.

Homurdanarak ona yan yan baktım ve omzuna bir şaplak atarak tekrar kıkırdamasına neden oldum. “Ancak rüyanda.”

Kıskanıyordum ve bunu ona hayatta söyleyemezdim.

EJ “Tabii, tabii,” gibi bir şey mırıldandıktan sonra elektronik sigarasından bir nefes çekip dumanı üfledi.

Nane kokulu beyaz bulut havada birkaç saniye asılı kaldı ve EJ penceresini aralayınca hızla dağılarak dışarı çekildi.

Arabaya çöken tuhaf sessizliği gidermek için müziğin sesini biraz daha açtım.

Düşüncelerim yeniden anneme ve kitaplarına kaymıştı. Yazdıklarının insanı içine çekmesi ve âdeta gerçekmiş gibi hissettirmesi çok övgü alırdı. Nedenini şimdi anlıyordum. Nebraska’nın ücra bir köşesinde yetim olarak büyümek herkesin harcı değildi.

Bir direğe çivilenmiş geyik boynuzlarından yapılma bir tabelanın yanından geçtik.

“İlk yaşam belirtisi,” dedi EJ. “Geldik sayılır.”

Bu ortam insanın kafasını allak bullak etmeye yeterdi. Mevsimsel depresyon halt etmişti. Burada kışların nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

İki dakika sonra GPS bizi, ucu ormana ve tarlalara açılan geniş bir toprak yola soktu. Bir buçuk kilometre kadar sonra büyükbaş hayvanların geçişini önlemeyi amaçlayan demir bir kapıya ulaştık.

EJ arabayı kapının tam karşısında durdurdu.

“Kapalı görünüyor ama oldukça bakımlı olduğu kesin,” dedi direksiyonun üstüne eğilip ön camdan karşıya bakarak.

“Şimdi ne yapacağız?”

EJ bana baktı. “*Sen ne yapmak istiyorsun?*”

Bir kapalı kapıya, bir ona baktım. Tek kaşını soru sorar gibi havaya kaldırmıştı.

Bazen yasaları çiğnemenin bu kadar kolay olması çok tuhaf değil mi? Sadece birkaç saniye alan bir karar, kısacık bir “Ah, neden olmasın?” ve insan kendini kanunun yanlış tarafında buluveriyor. O kapıyı açarsak, haneye tecavüz nedeniyle bizim de kendimizi bulacağımız gibi.

“Hadi, yapalım,” deyiverdim. “Sadece terk edilmiş bir mülk de bulabiliriz. En azından şansımızı denediğimizi biliriz.”

“Tamam, patron.” EJ hiç tereddüt etmeden arabadan indi. “Kilitli bile değilmiş!” diye seslendi kapıyı iterek açarken.

İki dakika boyunca bir tarlanın içinden geçip başka bir toprak yolda bir süre ilerledikten sonra, iki katlı bir çiftlik evinin önünde durduk.

“Kanunu çiğniyor muyuz?” diye sordum EJ motoru kapatırken. İkimiz de terk edilmiş gibi görünen eve bakıyorduk. “Yani bu yaptığımız haneye tecavüz sayılır mı?”

“Terk edilmişse, sayılmaz. Evde biri varsa, özür dileriz. Unutma, bir şeyleri izin almadan yapıp sonra özür dilemek...”

“İzin isteyip reddedilmekten daha kolay,” dedim sözünü keserek. “Tabii tutuklanmazsak.”

“Kes şunu, olumsuzluklar kraliçesi. Hadi, gidelim.”

Arabadan indik ve evin verandasına doğru yürüdük.

İlk değerlendirmemde yanılmıştım. Ev terk edilmiş değildi. Verandanın kenarında bir leğen taze Brüksel lahanası duruyordu ve verandanın korkuluğunda bir yağmurluk asılıydı. Girişteki paspasın yanında çamurlu yağmur çizmeleri vardı. Etrafta naftalin ya da çürüme kokusu yoktu. Belli belirsiz bir güz hasadı ve görünürde tüten bir baca olmamasına rağmen baca dumanı kokusu alıyordum. Ancak pencerelerin hiçbirinde ışık, evde ses ya da etrafa park edilmiş tek bir araba yoktu.

Birlikte kapıya yaklaştık, EJ sertçe vurarak kapıyı çaldı.

Ağır bir sessizlikle karşılanınca göz göze geldik. Hayal kırıklığına uğramıştım. Annemin üniversite yıllarından önceki geçmişine dair tek ipucu umudum burasıydı.

“Evde kimse yok,” dedim. Moralim bozulmuştu.

“Bekle,” dedi EJ kapıyı bu kez biraz daha gürültülü çalar-ken.

Bakışlarını verandada dolaştırdıktan sonra en yakındaki pencereye gitti, ellerini yüzünün iki yanına yerleştirip içeriği görme umuduyla yüzünü cama yaklaştırdı.

“Burada kesinlikle biri yaşıyor,” dedi.

“Bekleyebiliriz,” dedim kollarımı gövdeme sarıp titreyerek. Montumu arabada bırakmıştım ve hava soğuk olmamasına rağmen içimde, karnımın alt kısmına inen tuhaf bir huzursuzluk vardı. Açıklayabileceğim bir şey değildi.

“Evet, bekleyebiliriz. İçeride.” EJ kapıya geri döndü ve kolu çevirdi.

Kol hiç zorlanmadan döndü ve kapı hafifçe aralandı.

EJ kaskatı kesildi, bana şaşkın bir bakış attıktan sonra kaşlarını kaldırdı.

Panikle “Dur!” diye itiraz ettim. “Hayır, tanımadığımız bir insanın evine elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz.”

Birden arkamızda bir tüfeğin emniyet horozunun tıkırtısı duyuldu ve yaşlıca bir kadın sesi “Bir adım daha atarsanız ateş ederim,” dedi.

28

Sesi duymasam, silahını bize doğrultan kişinin kesinlikle bir erkek olduğunu düşünürdüm.

“Yoksa yağmalama planı mı yapıyorsunuz?” diye hırladı kadın. Her ne kadar görünüşüne bakınca emin olmak güç olsa da kesinlikle bir kadındı.

“H-hayır,” dedik ben ve EJ aynı anda. “Hayır, hayır, biz...”

“İki kez düşünün. Şimdi elini kapı kolundan çek. Hemen.”

“Elini kapı kolundan çek,” diye fısıldadım EJ’e ve ikimiz birden ellerimizi havaya kaldırırken, EJ bana kalkan olmak ister gibi biraz önüme kaydı.

Karşımızdaki kadına EJ’in arkasından baktım.

Pazen bir gömleğin üstüne, çadır bezinden bir iş tulumu giymişti, ayağında iş botları, sırtında su geçirmez kumaştan kaba bir mont vardı. Tüfeği bize doğru tutarken, siperliğini gözlerine kadar indirdiği beyzbol şapkasının altından bizi izliyordu.

“Arazinin kapısında kornaya bastık,” diye yalan söyledi EJ.

“Hayır, basmadınız,” dedi kadın sert bir sesle. “Sizi izledim. Kameradan.”

Kahretsin. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşayan birinin bir kamerasının olacağını nereden bilebilirdik ki?

“Konuşmaya geldik, efendim,” dedi EJ. “Arazinize izinsiz girdiğimiz için özür dileriz. Ama buralı değiliz. Kuralları bilmiyoruz.”

“Kurallar,” dedi kadın dişleri ve dudaklarıyla sinirli bir ses çıkararak, “yabancı insanların evlerine davetsiz girmeyi yasaklar.”

“Özür dileriz,” dedi EJ bir kez daha. “Ama çaresizdik.” İyi denemeydi. “Buraya Doğu Yakası’ndan uçakla geldik. Keller Yetiştirme Yurdu için buradayız.” Kadının sözünü kesmemesi için hızlı hızlı konuşuyordu. “Siz orada çalıştınız, değil mi? Siz temizlik görevlisi Dianne Jacobson’sınız?”

EJ’in sesinden kibar olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. EJ, sevecen ve ısrarcı olabilirdi. Herkesin onu sevmesinin nedeni buydu, beni ise kimse sevmezdi. Kıç yalamazdım.

“O neden saklanıyor?” dedi kadın tüfeğin namlusunu bana doğru çevirirken. “Sen arkadaki, çık da yüzünü göreyim. Ellerini de.”

EJ’in bana kalkan olmasına minnet duysam da içimden bir ses bu kadının bize zarar vermeyeceğini söylüyordu. Olsa olsa bizi mülkünden dışarı atardı.

EJ’in arkasından çıkıp yanında durdum.

Kadın silahını biraz indirdi. “Hadi, canım,” dedi tüfeği biraz daha indirip yanında tutarken. Kısık gözleriyle bana bakıyordu. “Bu bir déjà vu değilse ne...”

Yere tükürdü ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle bükülerek ve gözlerini benden bir an ayırmadan bize doğru birkaç adım attı. “Adın ne?”

“Emerson, efendim,” dedi EJ.

“Sen değil. O.” Çenesiyle beni işaret etti.

“Mackenzie. Mackenzie Casper,” dedim bir çırpıda. “Annem Elizabeth Dunn. Yani Elizabeth Dunn’dı.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi kadın, bariz bir merak ve ilgiyle. “Hayalet görmüş gibi oldum. İkiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz.” Durdu. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Annem hakkında konuşmak için,” dedim ellerimi indirerek. “Kimsenin cevaplamak istemediği bazı sorularımız var. Şey, daha doğrusu cevaplayabilecek kimseyi tanımıyoruz.”

Kadın başını sallayarak etrafına baktı. “Öyledir eminim.”

Ağır bir iç çekişle verandaya tırmandı, aramıza girdi ve EJ’i baştan ayağa süzdü. EJ ona etkileyici gülümsemesiyle baktı.

“Gelin,” dedi kadın eve doğru yürürken. Bizden tarafa bakmadan sert bir sesle “Ayakkabılarınızı kapıda çıkarın,” diye ekledi.

Dianne Jacobson ışığı yakıp bizi mutfığa buyur ederken, evin kesinlikle terk edilmemiş olduğuna karar verdim. Dışarıdan köhne görünebilirdi ama içerisi bariz eski odun ve baca dumanı kokusuna rağmen pırıl pırıldı.

Dianne Jacobson önce ceketini ve ayakkabılarını, sonra şapkasını çıkardı. Omuz hizasındaki gri saçlarını bir atkuyruğuyla toplamıştı. Kaba ve nasırlı elleri, çaydanlığı ocağın üstüne koyarken oldukça hızlıydı. EJ ve ben masaya oturup etrafa baktık.

Mutfığa bakınca ahşap dolapları, ahşap duvarları ve zeminleriyle sade ama derli toplu duruyordu. Her şey ahşaptandı. Küçük bir mutfak masasının altına bir kilim serilmişti ve duvarlar geyik boynuzları ve fotoğraflarla süslüydü.

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?” diye sordu Dianne Jacobson.

“Elizabeth Dunn’ı hatırlıyor musunuz?” diye sordum.

“Elbette. Her zaman gözden uzak kalmaya çalışırdı. Ama onda... insanı çarpan bir şey vardı.”

Gülümsedim. Annemden bahsediyordu.

Dianne Jacobson bir dolaptan çıkardığı birbiriyle alakasız fincanları EJ’le benim ve boş bir sandalyenin önüne bıraktıktan sonra kendisi de oturdu. Bir şey istiyor muyuz diye sormadı bile. Ben çay –ya da her ne yapmak üzereyse– içmedim ama tüfek kullanmayı bilen ve daha önemlisi annemin geçmişine dair tek ipucum olan kadının teklifini geri çevirmeye hiç niyetim yoktu.

Masaya koyduğu ellerini kenetleyip bana baktı. “Geçmişten gelen bir hayalet gibi,” dedi yüzümü süzerek. “Hık demiş burnundan düşmüşsün.”

Şahsen annemle tek ortak noktamızın kahverengi saçlar ve düşmanca yüz ifademiz olduğunu düşünürdüm. En azından EJ öyle söylerdi.

Yine de kadının yorumuna kibarca gülümsedim. “Bana onun hakkında söyleyeceğiniz her şey için minnettar kalırım, Bayan Jacobson.”

“Dianne,” dedi. “Artık bir temizlikçi değilim.”

Başımı salladım. “Dianne.”

“Annen özeldi,” dedi ellerini masada tutarak ve başparmaklarını düşünceli bir tavırla birbirine sürterek. “Demek istediğim, diğer çocuklardan çok farklıydı. Bakım evlerinde her çeşit çocuk olur. Hasarlı, öfkeli, acımasız. Ama annen? Hah.” Bir an duraksadı. “Çok farklıydı. Yetenekliydi. Her zaman ya günlüğüne bir şeyler yazar ya da bahçede oturup çizim yapardı. Diğerleriyle takılmazdı. Lizzy onlar gibi değildi. Anneni severdim. Diğer çocuklar günlük işlerden hoşlanmazdı, anlarsınız ya. Hiçbir çocuk hoşlanmaz. Ama bu çocuk, ne söyleseniz yapardı. İtirazsız. Disiplinli.” Dianne gözlerini bana çevirdi. “Onlara disiplin vermeye çalışırdık. Çünkü gerçek

dünyaya postalandıkları zaman, yanlarında götürebilecekleri tek şey disiplin olabilirdi.”

Dianne’in bakışları dikkatli ve bir o kadar hükmediciydi. Size yere inip yüz sınav çekmenizi buyurabilecek ve itaatsizlik etmeye cüret edemeyeceğiniz türden bakışlar. Gri renkte gür kaşlar, köşeli bir çene, geniş bir ağız, hava koşullarından yıpranmış bir ten.

“Neden onun hakkında bir şeyler öğrenmeye geldin?” diye sordu.

“Annem öldü. Yakın zamanda,” dedim.

Dianne irkilmedi bile. “Başın sağ olsun.”

Yerinden kalktı, birkaç dakika çayı demlemekle uğraştıktan sonra elinde demlikle masaya dönüp yerine geri oturdu.

Dianne’in bilmiyor olması ihtimaline karşı “Annem çok satan bir yazardı,” dedim.

Dianne burnundan nefes vererek kıkırdadı ve beni biraz tedirgin eden bir bakışla süzdü.

“Her zaman kafasının içinde hikâyeler uydururdu zaten,” dedi. “Yazardı. Hep yazardı. Tuhaf şeyler de yazdığı olurdu. Bazen okumama izin verirdi. Hımm.”

“İkiniz yakın mıydınız?”

“Öyle de denebilir. Keller Yetiştirme Yurdu’ndaki çocukların rehberliğe ihtiyacı vardı. Gerçi istedikleri söylenemez. En azından hepsinin. Yıllar içinde elimizden bir sürü çocuk geçti. Önümüzden bir kayar bant gibi geçip giderlerken onlara bağlanmak zordu.”

“Anlıyorum.”

Dianne kıkırdadı. “Öyle mi?” Bana tekrar baktı ve başını salladı. “Tanrım, benzerliğiniz... Tedirgin edici.”

Artık hayli ısındığına göre hadiseyi sormak için iyi bir zaman olabilirdi.

29

Kolay olmayacağını biliyordum. Ama sonuçta buraya bunun için gelmiştik.

“Yurtta kaldığı dönemde annemin başına bir şey gelmiş,” dedim çekinerek. “Sanırım... saldırıya uğramış. Bu konuda bir bilginiz var mı?”

Dianne’in bakışı sertleşti. Gözleri EJ, ben ve önünde ke-netlediği elleri arasında gidip geldi ve arkasına yaslandı.

“Evet,” dedi. “Onuncu sınıfta.”

“Demek doğru.”

“Ah, doğru. Gerçi olaya, genç kumrular arasında geçen basit bir didişme havası verdiler.”

“*Onlar* kim?”

“Yönetim. Ben konuyu gündeme getirdiğim zaman onlar böyle yaptı. Daha ilk anda bir şey olduğunu anladım. Öyle bir yerde belli bir süre çalışınca, her şeyi fark etmeye başlıyorsun. Kimin zorbalığa uğradığını. Kimin kontrolü elinde tuttuğunu. Kimin popüler olduğunu. Kimin baş etmekte zorlandığını. Uzun vadeli olanlar istenmezlerdi, anlarsınız ya.

Evlat edinilmeyenler, bakıcı ebeveynler tarafından seçilmeyen ya da geri gönderilenler. Sistem *yerleştirilemeyen* çocuklarla dolu. Resmî evraklar öyle söylüyordu. Zamanla hepsini tanıyorsun. Nesillerce. Tarih kendini tekrarlıyor. Kazalar. Skandallar. Kavgalar. Kazalar. Kalp kırıklıkları. Kıskançlık. İhanet. Annenin günlerce tir tir titrediğini görünce, onu bir kenara çekip sordum. Oğlanların o kahrolası ambarda ona ne yaptığını bana o zaman anlattı.”

Dianne bana manidar bir bakış attı ama gözlerinde acımadan eser yoktu. O olay o iş başındayken yaşanan ne ilk ne de son zulümdü sanki. Bu tür şeylere alışmış gibiydi.

“Hikâyeyi biliyordum. Oğlanları da. Kimin etrafında döndüklerini de. Ve Lizzy, popüler bir kız değildi, popüler tayfayla takılmazdı. Ama... on beş yaşındaydı ve gittikçe güzelleşiyordu. Ona tuhaf derlerdi. Ama oğlanlar, bilirsiniz işte, gözlerini ondan ayıramıyorlardı. Lizzy’nin de o tür bir güzelliği saklaması imkânsızdı. Hele hormonlarla dolup taşan oğlanlardan. Hepsi reddedilmiş tiplerdi ve reddedilmeyi kaldırabildikleri söylenemezdi.”

“Şikâyet ettiniz mi? Yaptıkları şeyi yani?”

Dianne’in dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülürken gözleri o olayın anısının uyandırdığı katıksız nefretle iyice kısıldı.

“Ettim, ettim,” dedi alçak sesle. “Bir iç soruşturma yapıldı. Oğlanları sorguya çektiler. Oğlanlar elbette her şeyi inkâr ettiler. Lizzy bana hemen söyleseydi, onu muayene için hastaneye gönderebilirdik. Ama olayın üstünden bir, iki hafta geçmişti. Bir de tanık çıktı.”

“Tanık mı?”

“Oğlanlarla takılan bir kız, kız arkadaşlardan biri.”

EJ’le göz göze geldik ama Dianne’in anlatmaya devam etmesi için sesimi çıkarmadım.

“Adı Tonya’ydı.”

Midemin kasıldığını hissettim. “Nasıl tanık olmuş ki?”

Dianne omuz silkti. “Lizzy’nin oğlanlarla arasının iyi olduğunu ve açıkça davetkâr davrandığını söyledi.”

“Öyle miydi?”

Dianne alaycı bir ses çıkardı. “Lizzy mi? Hayır. Hiç alakası yoktu. Gerçi olsaydı bile bu yaptıkları şey için baha ne olamaz. Ben haftanın altı günü, sabahtan akşama kadar o çocukların arasındaydım. Tonya’ya gelince. O kız sinsi, kıskanç ve gereğinden hızlı bir kızdı. Ayrıca çok iyi hikâye uydurabiliyordu, uydurdu da. Ama yönetim buna aldırmadı. Kızın söylediği her şeye inandılar çünkü böylesi daha kolaydı ve soruşturmayı derinleştirmeye gerek kalmayacaktı. Dosya kapandı.”

“Öylece?”

Dianne bana kayıtsız bir bakış attı. “Öylece. O çocuklardan çok fazla vardı. Çok fazla sorun yaşıyordu ve idarenin ihtiyacı olan son şey yetkililerin olaya müdahil olmasıydı. O tür yerlerin devlet desteği yetersizdi.”

“Sonrasında oğlanlar başka bir şey yaptı mı?”

“Hayır. Cesaret edemediler. Kurulun şikâyeti kapattığı gün onları bir kenara çektim ve Lizzy’ye bir daha el süreceklurlarsa, mezuniyetlerinden sonra tek bir kuruş almamaları için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim. O para önemliydi. Bana sürtükt dediler. Ama kimin umurunda?”

“Şu Tonya. Neden annem hakkında yalan söyledi? Oğlanlardan biri erkek arkadaşı olduğu için mi?”

“O yüzden olduğunu sanmıyorum,” dedi Dianne.

“Başka ne olabilir ki? Tonya oğlanlardan birine âşıkmuş. Oğlan başka bir kıızı beğenmiş. Tonya kıskanmıştır.”

Dianne başını hayır der gibi sallayarak bana doğru eğildi ve gözlerini gözlerime dikti. “Mesele bu değildi.”

Kaşlarımı çattım, anlamamıştım.

“Saplantısının erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum,” dedi Dianne. “Bence Tonya’nın asıl saplantısı Lizzy’ydi.”

Düzenleme
Ny.ozlem

30

İki saat sonra hâlâ çay içerek konuşuyorduk. Gök gürlemiş ve dışarıda sağanak yağmur başlamıştı. Ama evin içi, şaşırtıcı derecede rahat ve sıcacıktı.

Dianne gözlerimin bacayı aradığını fark etti.

“Süpürgelik radyatör,” dedi ve içeriyi bir şöminenin ısıttığını düşünmeme güldü.

“Ama duman...” dedim havayı koklayarak.

“Arka taraftaki ambarda kuru geyik eti yapmak için bir tütüsüleme fırını var.” Başıyla evin arka tarafını işaret etti.

Niyetimiz sadece birkaç soru için uğramaktı. Ama sonra Dianne aç olup olmadığımızı sordu ve EJ —elbette— hiç utanmadan acıktığını söyleyince, bize sandviç ve biraz daha çay hazırladı.

Dianne ilk anda görüldüğü kadar ters bir kadın değildi. Belki de hayatı hakkında konuşma fırsatı onu yumuşatmıştı.

Bize yurdu, annemi ve oradaki alışkanlıklarını anlatmaya devam etti.

Elbette ambar yangını konusunu açtım.

Dianne polis raporundan ve soruşturma detaylarından haberdardı.

Ona annemin yangındaki rolünden bahsetmek konusunda tereddütlüydüm ve sonunda bahsetmemeye karar verdim.

“Siz bir şeyden şüphelendiniz mi? Yani dedektiflerin aklına gelmeyen bir şeyden?”

“Çocuklar konuşuyordu, bilirsiniz. Dedektiflerin karşısında ağızlarından tek kelime çıkmadı, birbirlerini gammazladılar. Ama aralarında konuşuyorlardı. Kulağıma bazı şeyler çalındı.”

“Ne gibi?”

Dianne elini önemsiz şeyler der gibi salladı. “Dedikodular. Dedektifler, ambar kapısının tahtayla kapatıldığını ve polis gelmeden önce geri açıldığını söyledi. Ama bu detay raporda kesinlik kazanmadı.”

“Raporu okuduk.”

“Gerçek şu ki o oğlanlar bir sürü insana yanlış yaptılar. Yapmasalardı bile, hastalıklı bir eşek şakası olarak bu tür şeyler yapabilecek çocukların sayısı hiç az değildi. Anne-baba figürü olmadan büyüyen ergenler yalnız kurt yavruları gibi olabilir. Isırmayı öğrenene kadar zararsızdırlar.”

Annemin bunu yapmış olabileceğini umarak “Yurttan ayrıldıktan sonra sizinle temasını sürdürenler oldu mu?” diye sordum.

“Ben hiç çocuk sahibi olmak istemedim. Çocuk doğurdum ama hayatımda bir sürü çocuk oldu. Bazıları bana hâlâ Noel kartları gönderir.” Dianne gülümsedi. “Çok azı. Çoğu sistemde geçirdiği yılları unutmaya çalışır.”

Anlaşılabilir bir durumdu. “Ya annem?”

“Lizzy mi?” Birkaç yıl boyunca doğum günlerimde ve Noellerde aradı. Ama sonra aramaz oldu. Her zaman ambar-daki o yangının onu bozduğunu düşünmüşümdür.”

“Bozmak derken?”

“Hayır, bozmak doğru kelime değil. Sessizleşti. Belki biraz daha öfkeli birine dönüştü. İçine çekildi. O yerle hiçbir alakası kalmasın istedi. Onu suçlayamam. Ülkenin farklı yerlerinden üniversitelere ve yüksekokullara başvurduğunu biliyorum. Birkaçından burs da aldı. Old Bow’daki bir okulu seçti. Başının çaresine bakabileceğini biliyordum.”

“Yaratıcı yazarlıktan dereceyle ve onur belgesiyle mezun oldu,” dedim.

Dianne yumuşacık bir gülümsemeyle ve bunlar onun için yeni bir haber değilmiş gibi dikkatle bakıyordu. “Aferin ona. Aferin.”

“Üç uluslararası çoksatan kitap yazdı ve edebiyat dünyasında oldukça büyük bir isim hâline geldi.”

“Güzel.”

“Sonra da öldü.”

“Hı-hı.” Dianne sormadı ama bana cevabı telkinle ağzımdan almaya çalışır gibi bakıyordu.

“Ayağı kayıp düştü.”

Dianne’ın bakışları sertleşti. Gördüğüm anlık bir üzüntü parlaması mıydı yoksa hayal kırıklığı mıydı, emin olamadım. “Çok yazık olmuş.”

Düşünür gibi çenesini dikleştirdi ve bana sonunda rahatsız hissedeceğim kadar uzun bir süre baktı. Sonra yüzü bir anda gevşedi ve derin bir nefes aldı. “Umarım sen de annen kadar yeteneklisindir.”

“Ya diğer kız? Tonya.”

Dianne cıkcıkladı. “Ne olmuş ona?”

“Keller Yetiştirme Yurdu’ndan ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu biliyor musunuz?”

Omuz silkti. “Dediğim gibi, gidenlerden pek haber almayız.”

“Ondan aldınız mı peki?” diye üsteleyince, Dianne bana yine sert bir bakış attı. “Bebegine ne oldu? Hamileydi, değil mi?”

Dianne’in dudakları buruk bir gülümsemeyle büküldü. “Annelik her kadının harcı değildir. Tonya’nın da değildi. Bebeği evlatlık verdi. Özel yollardan. Bir karşılıklı rıza kaydı açılmadan. Hiçbir şey yapılmadan. Karşılığında para da almadığını duydum. Nasıl? Bilmiyorum ama şaşırmadım. Hamile olmak çok zor gelmiş olmalı. Yoksa Tonya bunu düzenli bir işe dönüştürürdü.”

Ürperdim. Tonya sadece bir sapık takipçi değildi. Görünüşe bakılırsa kötü biriydi de.

31

Dianne derin bir nefes aldı. “Pekâlâ.”

Avuçlarını masaya dayadı ve kalkmak için harekete geçti.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Saatlerce orada kalıp sorular sormaya devam edebilirdim ama görünüşe bakılırsa sohbet, Dianne için son bulmuştu bile.

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu. EJ’le geceyi motelde geçirmek üzere şehre dönmemiz ve sabah dönüş uçağına yetişmemiz gerekecekti.

Dianne’e verdiği bilgiler için teşekkür ettim. EJ de çay ve yiyecekler için teşekkür etti ve buzlu bile eritebilecek etkileyici gülümsemesini takınarak, arazisine izinsiz girdiğimiz için bir kez daha özür diledi.

EJ ayakkabılarını giyerken Dianne onu bir kez daha baştan ayağına süzdükten sonra bana döndü. “Erkek arkadaşın mı?”

Kıkırdadım. “Hayır, hayır. Sadece arkadaşız.”

Ama “erkek arkadaş” kelimesi bir kere ağızdan çıkmıştı ve EJ’in spor ayakkabılarını bağlamak için eğildiği yerden bana bakışı, yüzümün kızarmasına yetmişti.

Dianne bir bana, bir EJ'e baktı. "Kendinize dikkat edin."

EJ her zamanki bilmiş tavrıyla yerden doğruldu ve kolunu omuzlarıma sardı. "Ben ona her zaman dikkat ederim, öyle değil mi, bebeğim?" Bana göz kırpınca suratım kıpkırmızı oldu.

Dianne kıkırdamakla yetindi. "Ah-ha."

Konuyu değiştirmek için çok uygun bir andı. "Acaba... Annem ilk kitabında onunla üç oğlan arasında yaşananları yazmış," dedim Dianne'e.

Bana gözlerini kısarak baktı.

"Elbette kurguya dönüştürerek," diye ekledim. "Kitabında bir kâhya var. Hikâyedeki tek iyi insan, yıllar sonra ondan yardım istiyor."

Dianne'in ifadesi değişmedi.

Gülümseyerek omuz silktim. "Sanırım o karakterde sizden esinlenmiş. Her neyse. Annemin kitaplarından ister misiniz?"

Bu amaçla, annem hakkında konuşmak isteyebilecek insanlara yağ çekmek için yanıma birkaç kopya almıştım. Bütün insanlar arasında —düzeltiyorum, oradaki tek insan olarak— Dianne bir kitabı hak etmişti.

"Elbette," dedi.

"Hemen dönerim," diyerek heyecanla arabaya koştum.

Acaba annem geçmişinden birinin kitabım okumasından gurur duyar mıydı?

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam'ı kaptım. Belki de Dianne kitabı okurdu ve annemin oğlanlardan bu şekilde intikam aldığını görmek onu teselli ederdi.

Kitabı evin kapısına götürüp Dianne'e verdim.

"İmzalı," dedim gururla. "Bu annemin mahlası."

Dianne kapağı dikkatle inceledi.

"E.V. Renge, intikam kelimesinden türetilmiş," dedim gülümseyerek.

Dianne kitabı elinde çevirdi ve arka kapaktaki yazar fotoğrafına baktı.

Annemin birkaç yıl önce çekilmiş, güncellenmiş bir fotoğrafıydı. İsmiyle bütünleşen kâküllü, kuzguni siyah saçları ve arka plandaki kırmızı güllerle aynı tondaki kırmızı rujuyla poz vermişti. Gotik tarzıyla, muhtemelen yurttaki hâinden çok farklı görünüyordu.

Dianne fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. Nedense hediye onu pek heyecanlandırmış gibi görünmüyordu.

“Annem. Beş yıl önceki hâli,” diye açıkladım.

Yine de sessizlik çok tuhaftı. Dianne bir anda gerilmişti sanki. “Hah. Hiç şaşırmadım.”

“Efendim?”

“Çiçekler. Kırmızı gülleri çok severdi.”

“Ah.” Bunu hiç duymamıştım. “Gerçekten mi? Çok ilginç. Annemin çoğu çiçeğe alerjisi vardı. Muhtemelen yapma güllerdir zaten.”

Dianne tek kelime etmeden fotoğrafa bakmaya devam ederken, EJ ve ben, kaşlarımızı kaldırarak birbirimize baktık ama araya girmek istemedim. Dianne Jacobson annemi herkesten önce tanıyan tek kişiydi. Babamdan bile önce.

Annemin yurttan ayrıldıktan sonra çekilmiş başka fotoğraflarını da görmek ister miydi acaba? Telefonum orada çekmediği için sosyal medyayı açamazdım ama fotoğraf klasörümde en az bir tane olduğundan emindim. Anma töreni için hazırlanan slayt dosyasını açtım –büyükannem, annem, babam ve benim, ben bebekken çekilmiş fotoğrafımızı da slayt dosyasına eklemişti– ve telefonu Dianne’e uzattım.

“Bu bendeki en eski fotoğrafı. Sanırım bir yaşında falanım,” dedim ikimiz birlikte ekrana bakarken.

Annem fotoğraf çektirmekten çok hoşlanmazdı. Yüzü kursosuz görüne kadar sayısız poz çekilmesi gerekirdi. O zaman bile illa rötuş ve fotoşop yapılması icap ederdi.

Ama bu fotoğrafı büyükannem çekmişti. Cenazeye kadar hiç görmemiştim. Fotoğrafta annemin kucağındaydım. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ruj sürmemişti, makyajı yoktu. Kolunu omzuna atmış babamın yanında otururken yorgun görünüyordu. Annem hazırlıksız yakalanmış gibi şaşkın bakarken, babam kameraya gülümsüyordu. Yirmilerinin başlarında, çok genç ve her zaman özenle giyinip süslenen hâlden oldukça farklı görünüyordu.

Dianne “Tahmin etmiştim. Çok yazık,” diye mırıldandı.

Bakışlarım hızla ona çevrildi. Ne demek istediğini anlayamayarak ona çatık kaşlarla baktım.

Neden bahsettiğini bilemediğim için tereddütle “Annem bu fotoğrafta çok daha genç ve makyajsız,” dedim.

Dianne dilini yanağının içine bastırarak başını iki yana salladı. Gözlerini benimkilere kenetlediğinde, bakışları neredeyse öfkeliydi. “Deli olduğumu düşüneceksiniz. Ama bunu söylemeye mecburum.”

Midemde tatsız bir his büyümeye başlamıştı.

Dianne ekrana dokunmadan, bükülü parmaklarını telefonun üstüne doğru indirip kaldırdı.

“Onu tanıyorum. Lizzy Dunn’ı da tanıyorum. Bu...” Kısa bir an ekrana baktıktan sonra, bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Bu kadın Lizzy değil. Tonya bu.”

2. KISIM

YİRMİ BİR YIL ÖNCE...

32

BEN

Tonya'nın göl kıyısı kulübesinin mutfağında "Bizden haberi olmuş! Kahretsin!" diye söylenerek volta atıyordum.

"Herhâlde, aptal değil sonuçta," dedi Tonya kollarını göğsünde kavuşturarak. "Demek ki sen yeterince akıllı değilmişsin."

"Bana ne söylediyse yaptım, Tonya."

"Bunu benden duyacağın için üzgünüm ama eğer öyle olsaydı, hiçbir şüphesi olmazdı."

Buzdolabından bir bira aldım ve sinirimi bastırmak için büyük bir yudum içtim.

Dürüst olmam gerekirse, yirmi iki yaşında baba olmayı planlamamıştım. Ya da birlikte bile olmak istemediğim bir kızla yaşamayı. Ve o sırada bir başka kıza âşık olmayı ve onunla yasak bir ilişki yaşamayı. Birlikte yaşadığım kızı kullanarak zengin olmak için tuhaf bir intikam planı yapan bir kızla.

Bu kadar genç yaşta evlenmeyi de planlamamıştım. Ama sonra Tonya bunun gerekli olacağını ve bebeğin elimizdeki koz olacağını söylemişti.

Tonya akıllı bir kızdı. Plan baktandı. Ama Lizzy'nin yurt-tayken Tonya'ya yaptıklarını düşünmekten nefret ediyordum. Belki de gelecekteki başarısını paylaşmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Tonya adaleti hak ediyordu. Buna tazminat bedeli di-yordu.

Bir de kasabadaki o küçük stüdyoda yaşamak zorunda ol-masaydım. Çok moral bozucuydu.

Tonya'nın göl kıyısındaki kulübesi çok daha iyiydi. Yakla-şık altı aydır her hafta orada buluşuyorduk. Tonya bir uzaktan akrabasının orada yaşadığını ve yurttan ayrılır ayrılmaz ona yardımcı olmak için yanına taşındığını anlatmıştı. Akrabası ölürken, kulübeyi Tonya'ya bırakmıştı.

Yaz mevsiminde buralar çok güzeldi. Kışın kar fırtınaları arasında Tonya'yı görmek için buraya kadar direksiyon sallamak beni hayli zorlamıştı. Ama o zamanlar hâlâ kampüste bir odam vardı. Birkaç gün boyunca ortadan kaybolmak için ba-hane uydurmak o zaman daha kolaydı. Mezun olup Lizzy'nin yanına taşınmak zorunda kaldığımdan beri, hafta sonlarını Tonya'nın evinde geçirmek için annemi ziyarete gitme baha-nesine sığınıyordum.

Lizzy beni havaalanına arabamla bırakıyordu. Sonra da Tonya gelip beni oradan alıyordu. Kulübede geçen hafta son-ları temiz hava almak gibiydi ama sonra yine Lizzy'nin evine dönmem gerekiyordu.

Kulağa şaibeli geldiğini biliyorum ama ikili bir hayat ya-sayan tek kişi ben değildim. Lizzy'ye hem moral desteği ve-riyordum hem de annemle babamın gönderdiği parayla arka çıkıyordum. Bana minnet duymalıydı. Ve gelecekte kızıma bakmak istiyordum.

Bütün mesele Tonya'yla olmak istememdi. Yazları Old Bow'dan kulübeye yol sadece bir saat sürüyordu. Saklan-maktan yorulmuştum.

Lizzy ve Tonya'yla durumum kontrolden çıkmıştı. Lizzy hamile kalmasa, hiçbir sorun olmayacaktı. Hamile olduğunu öğrenince, kelimeleri özenle seçerek ona ne yapmak istediğini sordum. Ben her şeye –*her şey* kısmına vurguyla– uyardım, benim için sorun yoktu. Lizzy bebeği doğurmak istediğini söylemişti.

Şaşırmamıştım.

Öfkelenmiştim ama kendimden başka kime öfkelenebilirdim ki? Tam olarak bu durumdan kaçınabilmek için her defasında korunmuştum. Pekâlâ, belki de çoğu zaman demek daha doğruduydu. Sarhoş olduğum ve onunla seks yaptığımı bile hatırlamadığım –ama yaptığımızı biliyordum– birkaç sefer dışında yani.

Ama konumuz bu değildi.

Lizzy'ye bebek konusunda yardım edeceğimi söylemiştim. Elbette. Sonuçta imkânlarım vardı. Onunla kalmayı planlamamıştım ama Tonya ısrar etmişti.

Tonya. Tonya. Tonya. Kız ateş gibiydi. Biramdan bir yudum alırken, Lizzy ve bebeğin başıma ördüğü çoraba rağmen Tonya'yla birlikte bir yolunu bulacağımızı düşünürken, beni seyretmesini seyrettim. Tonya bir yolunu bulacağımızı söylüyordu ve eğer bu kız öyle diyorsa, mezbahaya yürüyen bir koyun gibi peşinden gideceğime hiç şüphe yoktu.

Lizzy'nin hamile olduğunu öğrendiğimiz zaman Tonya birkaç ay boyunca ortadan kayboldu.

“Lizzy'ye odaklanmalısın. Benim de düşünmem gerek,” dedi gitmeden önce ve yokluğunun her dakikasından nefret ettim.

Lizzy'yle işleri yoluna koymak için çabaladım. Tanrı biliyor ya elimden geleni yaptım. Ama Lizzy katlanılmaz birine dönüştü. Onunla sadece bebek için bir arada kalmayı planlıyordum. Ve evi için. Brady, Jess'le çıkıyordu ve Jess'in

yurt odamıza her ziyaretinde dışarı çıkmam gerekiyordu. Bu durum altı ay boyunca böyle devam etti. Zaten Lizzy'yle işi pişirmemin nedeni de buydu. Kolay bir kızdı. Kendine ait bir dairesi vardı. Canımın her istediğini yapmama göz yumuyordu. Haftanın her günü, istediğim saatte kapıma gitmeme izin veriyordu. Elbette, ona kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyleyecek kadar aptal değildim.

Lizzy'nin yetenekli olduğuna hiç şüphe yoktu. Bana hikâyelerinden birini ilk okuduğunda, iyi yerlere geleceğini ben bile hemen anladım.

Ama sonra Tonya geldi. Ateş. Eğlence. Serinkanlı bir kızdı. Kıskançlık bilmiyordu. Beni kendine bağlamak için çabalamıyordu bile. Ona Lizzy'den bahsettiğim ve eğer bana bir şans tanırса onu görmeyi derhâl bırakacağımı söylediğim zaman bile "Ağır ol, kaptan," demişti.

Âşık olmuştum. Tonya aradığım kadındı. Böyle bir kızla tanıştığınız ve bütün o duyguları aynı anda hissettiğiniz zaman, anlıyorsunuz.

Ama sonra, neden gerek duyduysam, gidip ona Lizzy'nin yazdığı hikâyelerden bahsettim.

Lizzy ve lanet olası hikâyeleri. Tonya, onlara saplantılı hâle geldi. Özellikle Lizzy'nin taslaklarını çaktırmadan alıp okuması için ona vermemden sonra.

"Muhteşem," dedi.

Bunu biliyordum. Herkes biliyordu. O noktada Lizzy'nin artık ona yakın zamanda bir tür avans ödeme sözü veren bir temsilcisi vardı.

"Bu kitap onu uçurur," dedi Tonya *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam*'ın taslağını okuduğu zaman.

Bunu da biliyordum.

Tonya aylar sonra yeniden ortaya çıkınca, kısaca "Onu şimdi bırakamazsın," dedi.

O gün kavgaya tutuştuk. İlk kavgamızdı.

“Benimle olmak istemiyorsan, tamam,” diye haykırdım. “Ama kahrolası bir bebek için hiçbir şey hissetmediğim bir kızla kalacak değilim. Daha yirmi iki yaşındayım, Tonya. Mezun olmak, bu kasabadan defolup Doğu Yakası’na gitmek ve orada bir iş bulmak üzereyim. Bebek bakıcılığı yapmak değil, yaşamak istiyorum.”

“Çok güzel bir şey olmalı,” dedi Tonya, daha önce hiç kullanmadığı bir ses tonuyla. Gözlerine yaşlar birikmişti.

“Ne? Çok güzel mi? Çok güzel olan ne?”

“Geçmiş arkadaş bırakabilmek. Bir zamanlar senden her şeyini alan bir insanın, şimdi her şeye sahip olduğunu düşünmemek.”

Kaşlarım çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Bana ambar yangınından o zaman bahsetti.

“Evet, birbirimizi tanıyorduk,” dedi tatsız bir sesle. “Gerçi o, bugünlerde beni hatırlamıyor. Neden hatırlasın ki? Önem-siz biriydim. Ve sahip olduğum tek şeyi, erkek arkadaşımı elimden aldı. Popüler, yakışıklı ve akıllı olduğu ve onu değil, beni seçtiği için kıskanıyordu.”

“Bana bundan hiç bahsetmedi.”

Yanaklarından yaşlar süzülürken çıkışırcasına “Sana ne diyecekti ki, Ben?” dedi. Tonya’yı ağlarken hiç görmemiştim. “Psikopat olduğunu mu söyleyecekti? Ucubenin teki olduğunu? Kafasının içinin çarpık düşüncelerle oldu olduğunu? Ve sırf bir oğlanı ve beni kıskandığı için onun ve iki arkadaşının peşinden ambara gittiğini ve ambarı ateşe verip hepsini öldürdüğünü? Bunları sana gerçekten anlatır mıydı sanıyorsun?”

Ona bakakaldım. Bu doğru olamazdı. Benim sessiz, naif Lizzy’m.

Ama sonra...

Şok içinde Tonya’ya bakmaya devam ediyordum.

“Al, bak. Bana inanmayacağını biliyordum.”
Bana bir gazete kupürü uzatıyordu.

**YETİŞTİRME YURDUNDA AMBAR YANGINI
ÜÇ ÖLÜ**

33

BEN

Lizzy'nin farklı bir yüzü olduğunu o zaman anladım. Her zaman çok sessiz ve gizemli görünürdü ama romanları bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Onun gibi birinin o çarpık ve kanlı intikam kurgularını nasıl uydurabildiğini hiçbir zaman anlayamamıştım.

Ama şimdi hepsi anlam kazanmaya başlamıştı.

“Hey, hey, bebeğim,” dedim Tonya'nın yanına gidip onu kollarımın arasına alırken. “Sana inanıyorum. Her şey yolunda. Her şey yolunda.”

Tonya bir süre hıçkırarak ağladıktan sonra ıslak gözlerini bana çevirdi. “Şimdi anlıyor musun?”

“Evet, onu terk edeceğim.”

Gözlerini kapadı, dudaklarını büzdü. “Hayır, Ben.” Sonra gözlerini geri açtı. “Bunu yapamazsın.”

“Anlamıyorum. İstedğin ne o zaman?”

“Lizzy bana borçlu, Ben. O hikâyeleri. O acıyı. Benim kederimi kullanarak ve sermayeye dönüştürerek yazdığı her şeyi. Bak ne diyeceğim? O kitapları yayımladığı zaman zengin de olacak.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Sen,” dedi Tonya, “o zenginlikten pay alabilecek tek kişisin.”

“N-nasıl?”

“Bebeginin babasisin.”

“Ve?”

“Bebek doğana kadar onunla kalacaksın. Kitap yayımlanmadan önce onunla evleneceksin de. Ve sonra...”

Önerdiği şey başımı döndürmüştü. Bu bana ve Tonya’ya haksızlık olurdu. “Sonra ne?”

“Sonra parasını son kuruşuna kadar alacaksın.”

“Ama... *Biz* ne olacağız?”

Tonya yanaklarını elinin tersiyle sildi. “Fedakârlık yapmam gerekecek. Bizi feda etmem gerekecek.”

“Hayatta olmaz.”

“Dinle!” diye bağırdı öfkeyle ama sonra toparlanmaya çalışır gibi gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. “Beni dinle. Bunu yapabilirim. Ve yapacağım da. Senin de yapabileceğini biliyorum. Benim için. Geleceğimiz için.” Altdudağı titredi, güzel gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. “Sabırlı olmalıyız, bebeğim.” Yüzümü avuçlarının arasına alması o kadar tatlıydı ki. “Dediğimi yapacaksın. Ve ben burada, yanında olacağım. Sadece insanların arasındayken değil. Ve onun bilmeyeceği bir şekilde. Ve sonra...” Dudağını ısırdı ve nabzımı hızlandıran bir bakışla gözlerini kırptırdı. “Ve sonra bebeğim, bize borçlu olduğu şeyi ondan aldığımız zaman, onu terk edeceksin ve nihayet birlikte olacağız. Ve zengin.”

“Ama...”

“Sen, ben ve kızın.”

“Kızım mı?”

“Kızını da alacağız. Lizzy’nin neler yapabileceğini biliyorsun. Kızın bizim yanımızda daha iyi olur. Ve daha güvende.”

Böyle bir sevgiyi sadece Tonya duyabilirdi.

Sonraki aylarda söylediklerinin hepsi doğru çıktı.

Lizzy'ye ambar yangınından hiç bahsetmedim, elbette. Yani o zaman değil. Demek istediğim, aptal değildim. Onu telaşlandırmak istemezdim.

Ama Lizzy gittikçe deliriyordu. Şüphelenmeye başlamıştı. Sinirli sinirli konuşuyor, bir anlam ifade etmeyen tehditler savuruyordu. Evin içinde deli deli şeyler yapıp üstüne bir de beni suçluyordu.

Sadece aşırı tepki verdiğini düşündüm. Ta ki ikinci taslağı bulana kadar.

Tonya'ya da gösterebilmek için taslağı evinden gizlice yürüttüm.

*Rıhtımda durup tekneden gelen çığlıklarını dinledim.
Aklını kaçıran bir kadının çığlıkları. Başma neden bunun geldiğini henüz bilmeyen bir kadının. Hayatı yavaş yavaş dağılan bir kadının. Elinden hiçbir şey gelmeden kocasının boğulmasını izleyen bir kadının.*

Bunu hak eden bir kadının.

Çaresiz. Panik içinde. Dünyadan bihaber.

Bihaberdi çünkü hepsi benim eserimdi. Kocasının ölümlü dahil.

Bunu çoktan hak etmişti.

Yoluma asla çıkmamalıydı.

“Aklı başında hangi insan böyle şeyler yazar?” dedi Tonya bakışlarını taslaktan güçlkle ayırıp gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakarak.

“Yani...” Burnumun kemer kısmını iki parmağımla sıkıttım. “Sonuçta kurgu, öyle değil mi?”

“Kurgu mu?” diye haykırdı Tonya. “Elbette, bebeğim, kurgu. Tabii eğer...” Sayfaları çılgın gibi çevirmeye başladı.

“İşte burası. İki ana kahraman okulda birbirine rakipmiş. Sonra biri diğerinin erkek arkadaşını çalmış. Ve yıllar sonra, diğeri...” Tonya panik bürüyen gözlerini bana dikti. “Birinci kızın kocasının boğulmasını ayarlıyor, sonra evlerini yakıyor ve bebeklerini çalıyor. Başına bunların gelmesini ister misin?”

“Benim başıma mı? Bir dakika... Bir dakika...”

“Kör müsün, Ben?” Tonya çatık kaşlarının altından bana acıyarak baktı. “O berbat bir insan. Hayatımı bir kez mahvetti. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Bedelini ödemeli.”

Göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı.

Ah, kadınlar ve abartılı duygu gösterileri.

Ama karşımdaki Tonya’ydı. Ve o böyle olmadığı zaman kendimi tutmam imkânsızdı. Onu tekrar kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım.

“Şişşt.. Her şey yolunda. Her şey yolunda.”

“Ben... Ben sensiz yapamam, Ben. Ama b-buna ihtiyacım var. Normal hissetmek için buna ihtiyacım var. Seni kaybetmek istemiyorum. Ama ona bunu ödetmek için yardımına ihtiyacım var. Lütfen?”

Güzel gözlerini bana çevirdi ve o anda dünyada hiçbir şey bana ona hayır dedirtemezdi.

“Dört ay daha,” dedi.

Hapis cezasından farksızdı. Çok neşeli olmayan bir mezuniyet. Gittikçe daha eksantrik hâllere bürünen ve parano-yaklaşan bir Lizzy. Sonunda Lizzy’den bahsettiğim annem ve babam.

“Uçkuruna sahip olamadın, değil mi?” diye çıkıştı annem.

Ama sonra onlara Lizzy’nin kitap anlaşmasından bahsedince onunla konuşmak istediler. Lizzy onlarla telefonda konuştu ve konuşmanın sonunda gözlerinin içi gülüyordu. Herkes hoşnut kalmıştı.

Elbette ona dünyaları vaat ediyordum. Başka ne yapabiliirdim ki?

Hâlâ Tonya'ya âşıktım.

Ama sonra iki ay kala... Yurt odamı boşaltmam gerektiği için Lizzy'nin yanına taşındım. Arkadaşlarım tek tek ortadan kaybolmaya başladı çünkü işe girip ülkenin dört bir yanına dağılmışlardı. Benimse işe yaramaz bir diplomadan başka hiçbir şeyim yoktu.

Sonra doğuma bir ay kaldı.

Tonya'yla bir plan yapmıştık. Gerçi ben yolunda gidebileceğinden pek emin değildim.

Lizzy'yle evlenmek mi? Çılgınlıktı. Annem ve babam bir süre onlarla kalabileceğimizi söylemişlerdi. Belimizi doğrultana kadar. Lizzy'nin kitapları yayımlanana kadar.

Tonya kendisinin de yakınımıza taşınacağını söyledi. Kimsenin haberi olmadan.

Ve böylece, artık sadece birkaç gün kaldı.

Annemle babam başımın etini yiyordu. Kız arkadaşım bir bebek doğurmak üzereydi. Sevdiğim kız kasabanın dışında, göl kıyısında bir kulübede yaşıyordu. Sözde kız arkadaşımı aldatıyordum. Âşıktım. Yalan söylemekten bıkmıştım.

Ve aklımı kaçırmak üzereydim. Ne derler hani? Aksilikler üst üste gelmezse olmaz.

Ne kadar doğru, değil mi?

Bir hafta dolmadan baba olacaktım. Bu gerçeği hâlâ tam olarak sindirememiştim. Yakında evlenmem gereken kızla ortak bir çocuğum olacaktı.

Lizzy bir saat önce beni havaalanına bıraktı. O gidince Tonya beni almaya geldi.

Biramdan büyük yudumlar alırken, bir anda her şey yanlış görünmeye başladı. Sırf haftada bir, geceyi Tonya'yla geçirmek için söylenen onca yalan.

Ama ondan uzak duramıyordum.

“Suratın neden ekşidi?” diye sordu Tonya.

“Ben...” Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bunun bir süreliğine birlikte geçireceğimiz son hafta sonu olup olmadığından emin değildim. Lizzy doğurunca, bebeğin bakımına yardım etmek için...

“Kahretsin! Bunu yapmayı hiç istemiyorum,” deyiverdim.

Tonya bana dik dik baktı. “Neyi yapmayı, Ben?”

“Şu ebeveynlik olayıyla ilgili hiçbir şeyi.”

İfadesi yumuşadı ve sonra güldü. Neşeli değil, tedirgin edici bir gülüştü. “Her şey yoluna girecek. Göreceksin.”

Hava çoktan kararmaya başlamıştı, bu yüzden pencerede bir çift araba farı parlayınca, Tonya da ben de hemen fark ettik.

“Kim ki bu?” dedi Tonya pencereden dışarı bakarak.

Umurumda değildi. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Hayatımın hangi ara bir pembe diziye dönüştüğünü hatırlamaya çalışıyordum.

Sonra Tonya “Bu senin araban, Ben,” dedi.

Başımı hızla onun olduğu tarafa çevirdim.

Tonya hâlâ penceredeydi. “O,” dedi. “Bil bakalım kim geldi?”

Söylemesine gerek yoktu. Anlamıştım.

Lizzy’ydi.

Sanırım işimiz bitmişti.

34

BEN

“Kimler gelmiş, kimler gelmiş,” dedi Tonya verandaya çıkar-ken kibirli bir tavırla.

Ben kapının arkasında nefesimi tutuyor, Tonya’nın Lizzy’yi göndermesi için dua ediyordum.

“O nerede?” diye çıkıştı Lizzy.

“Kim?”

“O ödleğ ve hain. Ben. Nerede o?”

Tonya kıkırdadı. “Burada olduğunu nereden çıkardın? Hem zaten burayı nasıl buldun ki?”

“Sizi takip ettim. İkinizi. Evet, havaalanından buraya kadar. Bu yüzden pis yalanlarına karnını tok, Tonya.”

Gözlerimi kapadım. İçimden peş peşe küfürler sıralıyordum.

Belki de bu, nihayet bu işi kendi bildiğim yoldan halletmem, Lizzy’ye gerçeği söylemem ve ondan ayrılmam gerektiğinin işaretiydi. Tonya’yla başımızın çaresine bakabilirdik. Birbirimizi seviyorduk ve Lizzy’nin kitaplarıyla kazanacağı paraya ihtiyacımız yoktu. Tonya bunca yalana değmediğini anlamıyordu.

“Bu işin bir süredir devam ettiğinin farkındayım,” dedi Lizzy. “Kurnazlıkla sıyrılmaya çalışmana hiç gerek yok.”

Kararımı vererek kapıyı hızla çekip açtım ve verandaya çıktım.

Lizzy yüzünde o güne dek gördüğüm en öfkeli ifadeyle far ışıklarının önünde duruyordu. Vücudunun, belirgin karnının devasa gölgesi verandaya, ayaklarımın dibine kadar uzanıyordu. Gözlerime diktiği gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki söylemek üzere olduğum şeyi unuttum.

“Lizzy,” diye mırıldandım. “Sandığın gibi değil...”

“Ah, kes şunu, Ben!” diye bağırdı. “Annenle konuştum. Altı aydır eve hiç gitmediğini biliyorum. Yalan söylemeyi bırak.”

“Açıklayabilirim.”

Başka bir şey söyleyecektim ama o kadar öfkeli, o kadar kinliydi ki dayanamadım.

Tonya kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını yana yatıarak Lizzy’ye bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Bense olanları Lizzy’nin duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Lizzy,” dedim. “İki yetişkin gibi konuşalım...”

“Konuşmak falan istemiyorum!” diye haykırdı öfkeyle. “Bak ne diyeceğim? Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım. Ama korkaklık ettim. Senin gibi. Her şeyin yoluna gireceğini sandım. Ama öyle olmadı. Uzun süredir hiçbir şey yolunda değil.”

“Lizzy, sakin ol.” Göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Nefesi kesilir gibi oldu, karnını tutuyordu. “İzin ver, seninle...”

“Hayır, Ben!” Lizzy öyle yüksek sesle haykırdı ki sesi çatladı. “Hayır, seninle hiç işim olmaz! Seni istemiyorum. Bebeğim seni istemiyor. Biz seni istemiyoruz.”

Sanırım ağlıyordu. Ah, Tanrım, gerçekten ağlıyordu.

Avuçlarımı öne açarak kollarımı ona doğru uzattım. “Lütfen, sakinleş, Lizzy, olur mu?”

Tiz bir sesle “Hayır!” diye ciyakladı. “Sakın bana dokunma! Yanıma bile yaklaşma. Seninle işim bitti, Ben! Bu! İş! Bitti!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar.

Bir anda yüzü acıyla çarpıldı. Çığlık atarak ve yusyuvarlak karnını tutarak iki büklüm oldu.

“Lizzy?”

“Ah...” Ağzı kocaman açıldı ama bu kez neredeyse hiç ses çıkmadı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

“Lizzy?” dedim ona adım adım yaklaşarak. “Sorun ne?”

Paniğe kapılmaya başlıyordum.

Lizzy sendeledi. Başını eğip eşofman altına bakarken ağzından ağlamaklı bir ses çıktı. Karanlıkta, gözlerimi kamaştıran far ışığında çok iyi göremiyordum.

Bacaklarına bakarak çaresizlik içinde “Ben?” diye inledi.

İşte o zaman gördüm. Açık renkli eşofman altı ıslanmaya başlamıştı.

Lizzy telaşlı gözlerini bana çevirdi. “Ben?” diye fısıldadı.

“Siktir,” dedi Tonya arkamdan. “Suyu geldi.”

Lizzy’nin gözleri Tonya, ben ve kendi bacakları arasında gidip geliyordu.

“Ah,” diye inledi acıyla ve dizlerinin bağı çözüldü.

İleri atılıp onu düşmeden yakaladım.

“Onu hastaneye götürmeliyiz!” diye bağırdım Tonya’ya.

Lizzy’yi ayakta tutamadım ve birlikte otların üstüne düştük.

Tonya yanımda diz çöktü, Lizzy’nin acıdan çarpılmış yüzüne baktı.

“Gitmeliyiz. Benim arabamla gidelim,” dedim nefes nefese.

“Hayır,” dedi Tonya.

Telaşlı bakışlarımı ona çevirdim. “Ne demek hayır? Doğurmak üzere. Onu hastaneye ulaştırmalıyız.”

Tonya yüzünü bana çevirdiğinde, kararlı ama soğuk bir ifadeyle karşılaştım. “Zamanımız yok. Burada halletmesi gerekecek.”

Bu sözleri duyunca, kusacağımı sandım.

35

BEN

Keşke zamanı geri alabilseydim. Bir saat öncesine.

Lizzy yatak odasında ve acıdan top gibi kıvrılmış bir hâlde yatağın üstünde yatıyordu. İnliyor, zaman zaman çığlıklar atıyordu ve sesinin keskin yakarışı midemi ağzıma getiriyordu.

Tonya'nın Lizzy'yi yoklamak için odaya girip çıkmasını izlerken kulaklarım zonkluyordu. Bir yandan su kaynatıyor, bir yandan da eski çarşafı küçük parçalara ayırıyordu.

Bana durmadan talimatlar veriyordu. Lizzy'e bir hap yuturmamı istedi. Ne hapı olduğunu sormadım.

Sürekli olarak "Hastaneye gitmeliyiz," diye tekrarlarlarken sesim kendi kulaklarımda yankı etkisi yaratıyordu.

Tonya kendi deyişiyile "malzemeleri" taşımak için odayla mutfak arasında gidip gelirken "Seni terk etmek istiyor, Ben, anlamıyor musun?" diye tısladı.

"Öyle olsun," dedim.

"Aptallık etme. Seni terk edemez. Hastaneye gittiği anda geleceği de kitapları da unut."

“Kitapları unut, Tonya!” diye bağırdım.

Tonya gömleğimin önüne yapıştı. İçimin buz kesmesine neden olan bir gaddarlıkla “Hayır,” diye hırladı.

“Ona burada, evde yardım edeceğiz,” dedi. “Sonuçta roket bilimi değil ya. Bir sürü insan evde doğum yapıyor. Sonra da bebek için yardım ederiz. Onunla bir anlaşmaya varana kadar ne buradan gidebilir ne de bebeğini alabilir.”

Ağzım bir karış açık hâlde ona baktım. “Sen delirdin mi?”

Yatak odasından Lizzy’nin inlemesi geldi. “Yardım edin.”

Tonya gözlerini iyice açtı. “Çok geç. Bu işi kendimiz yapmalıyız. Biraz erkek ol, Ben.”

“N-nasıl? Ne yapacağımızı bile bilmiyoruz.”

“Ben biliyorum.” Tonya dolaptan bir tomar temiz havlu çekti.

“N-nasıl?”

Tonya havluları elime tutuşturdu ve gözlerimin içine bakmak için bir an duraksadı. “Bilmek isteyeceğini hiç sanmıyorum, Ben. Hadi.”

Bunu hiçbir zaman istememiştim. Hiçbir erkek buna, bir kızın doğum yapmasına tanık olmak istemez. Nasıl yaptıklarını bile bilmiyordum. Bakamazdım.

Bir saat boyunca Tonya ve ben, yatağın üstünde çırpınan Lizzy’yi sakinleştirmeye çalıştık.

“Tamam,” dedi Tonya sonunda. “Artık hazır. Bana yardım edecek misin?”

Tonya’nın gözlerine bakarak yakarır gibi “Hayır,” dedim.

“Onu soymalıyım. Git, odanın önünde bekle. Çağırdığım zaman gelirsin. Ne istersem hemen yapacaksın. Anlaşıldı mı?”

Başımı telaşla salladım ve yalpalayarak odadan çıkıp kapının önünde durdum. Olanları sindirmeye çalışırken nefes nefeseydim.

Sihir etkisi yaratabilecek tek bir çarem vardı.

Mutfağa koştum, dolaptan bir şişe viski kaptım ve koridora dönüp bir yudum içtim. Sonra bir yudum daha. Bir yudum daha.

Tavandan sarkan çıplak ve parlak ampulün ışığı göz kamaştırıcıydı.

Tonya'nın odanın içinden gelen sesi ancak bir kâbusa yakışacak yankı gibiydi. "Seni soymalıyım. Bana yardım et."

Bunu Lizzy'nin iniltileri izledi.

O sesleri boğma umuduyla viskiden bir yudum daha aldım.

"Bana yardım etmelisin, anlaşıldı mı? Şimdi ıkınman gerek."

Bir çığlık yükseldi. Sonra bir tane daha.

Yine emirler.

Yine inlemeler.

Bir yudum daha içtim. Sıvı gırtlığımı yakarak inerken, başım hafif hafif dönmeye başlamıştı.

Sonra Lizzy'ye ait olan ama bilmesem bir erkekten çıktığını sanacağım korkunç bir uluma sesi duyuldu.

"Tamam, tamam, tamam. Ben! Bana biraz daha çarşaf lazım! Kanaması var!"

Şişeyi bıraktım ve dolaptan biraz daha çarşaf aldım. Odaya girdiğim anda taş kesildim.

Bir kez daha zamanı geri alabilmeyi istedim. Gördüğüm şeyi hiç görmemiş olmayı. Lizzy oradaydı. Ve Tonya. Ve kan. Odadaki her şeyin kırmızı görünmesine neden olacak kadar çok kan.

Tonya kanlı elini bana uzatarak "Hadi!" diye bağırdı. Yatağın üstü, çıplak tenle kaplıymış gibi görünüyordu; her yanı, bir cinayet sahnesi kadar kıpkırmızıydı.

Çarşafları elimden bıraktım ve geri geri yalpalayarak odayı çıktım.

Başımı ne kadar sallasam da o korkunç görüntü gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. Gözlerimi kapamam da bir işe yaramıyordu.

Gırtlığımdan yukarı tırmanan safranın tadını hissettim. Aldığım derin nefesi tuttum. Başım dönene kadar. Kusmaya-çağımdan emin olana kadar.

Bazı şeyler insanda ömürlük bir iz bırakır. Bazı görüntüler hafızadan asla silinmez.

Viskiden bir yudum daha içtim.

Sonra bir yudum daha.

Ve bir tane daha.

Bir yudum daha.

Yatak odasından gelen korkunç sesler yüzünden değil, içkiden kusana kadar viskinin içinde boğulmak istiyordum.

Gırtlığımdaki yanma hissi odadan gelen hayvani feryatlara, Tonya'nın emirlerine ve öfkeli bağırışlarına karışıyor; çığlıkların, inlemelerin, ağlamaklı iniltilerin arkası kesilmiyordu.

Bir süre sonra zaman kavramımı kaybettim. Sırtımı duvara verip yere oturdum, şişem boşalmıştı bile. Ama keşke biraz daha, çok daha fazla viskim olsaydı. O zaman sızabilir ve bu kulübede yaşananları unutabilirdim. Çevremizde, kilometrelerce mesafe içinde hiç kimse yoktu. Yardım edecek, bana bunun yanlış, çok yanlış olduğunu söyleyecek hiç kimse. Ne kadar büyük bir hata olduğunu içimde hissediyordum.

Ne kadar zaman geçmişti, hiç bilmiyordum. Bir saat? İki? Üç? İçim geçti.

Sonra kulaklarımın hiç aşına olmadığı o sesi hayal meyal duydum. Sadece filmlerde duyduğum, orada neşeli bir ânı haber verirken, şimdi nasılsa ürkütücü gelen o sesi. Bir bebeğin ağlayışım.

Tonya göğsüne bastırıldığı bir şeyle odadan çıktı. "Görmek ister misin?"

Başımı bile kaldıramıyordum. Başımı hayır der gibi salladım. O kulübede yaşananlara dair hiçbir şey istemiyordum.

“Bakıyorum şişeyi almışsın,” dedi Tonya sitemkâr bir sesle. “Yardıma unut desene sen şuna.”

Cevap vermedim.

Bunu duymayı hiç istemediğim sözcükler izledi. “Bir terslik var.”

İşte o zaman başımı kaldırdım. “Ne demek istiyorsun?”

“Lizzy’de bir sorun var. Kendinde değil gibi. Doğru dürüst konuşamıyor. Ve çok kan kaybetti.”

Tonya banyoda gözden kayboldu. Uzak bir şelale şırlıtısı gibi akan suyun sesini duydum. Bebek artık ağlamıyordu. Bütün odaların ışıklarının yanık olmasına rağmen kulübeye bir karanlık çökmüştü sanki. Eve inen sessizliğe rağmen korku filminden bir sahne gibiydi.

Tonya odaya geri döndü. Geri çıktığı zaman başımı kaldırdım.

“Bebek nerede?” diye fısıldadım.

Kalkıp *oraya* gidecek, Lizzy’nin –ve kanın– olduğu odaya girecek gücü ya da cesareti toplayamayarak yerde oturuyordum.

“Bebek iyi. Uyuyor. Beni endişelendiren bebek değil.”

Tonya’nın ellerinin arasında kandan sıırılsıklam olmuş bir çarşaf yığını vardı. Tonya banyoya yürürken yere kan damladı.

Ahşap zemindeki kırmızı damlalara, koridorun keskin ışığında neredeyse siyah görünen damlalara baktım ve her şeyi mahvettiğimizi anladım. Yanlış bir karar vermişim. Ve sanırım Lizzy’ye korkunç bir şey yapmıştık.

Ama zamanı geri alamayacağımı biliyordum.

Artık çok geçti.

36

BEN

Yırtık bir arşıfa sarılmış hâde, kanepede Tonya'yla benim aramıza uzanmış küçük yaratıktan gelen sesleri seviyor muydum, yoksa onlardan nefret mi ediyordum, bilmiyorum. Yavru bir pterodaktilin çıkardığı seslere benziyordu.

Bebeklerin ebeveynlerine benzerliğini görmenin çok kolay olduğunu söylerler. Oysa bu bebek herhangi bir bebeğe benziyordu. Tepesinde dimdik havaya kalkmış bir tutam saç. Buruşuk bir surat. Şiş dudaklar.

İki gündür vaktinin çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Lizzy'nin hâli yüzünden bebeğe ısıttığımız hazır süten vermek zorunda kalmıştık. Tonya bunun iyi olmadığını söyledi ama şimdilik başka seçeneğimiz yoktu.

Tonya bebeği ilgisiz gözlerle süzerek "Birazdan karnını doyurmak gerekecek," dedi. "Bebeklerin üç saatte bir falan doyurulması gerekir."

Bunu nereden biliyordu ki?

Bir süre daha hiç konuşmadan aramızda duran küçük bohaya baktık. Bir anneye ihtiyacı vardı. Ama annesi bebekten bile daha çaresiz durumdaydı.

Lizzy'nin kanaması durmuştu. *O geceden* beri yataktan çıkmamıştı. Yüzünde boş bir ifadeyle, arada bir, bir şeyler mırıldanıyordu. Yemek yemeyi reddediyordu ama Tonya birkaç kez zorla bir şeyler yedirmeyi başarmıştı.

Lizzy konuşmuyordu. Anlaşılmaz sesler çıkarıyor ve çoğu zaman uyuyordu. Yatakta gözlerini boşluğa diktiği ve Tonya ya da ben içeri girdiğimiz zaman bile tepki vermeden yattığı zamanlar dışında.

Oda defalarca havalandırılmıştı ama kan kokusundan kurtulmanın yolu yoktu. İçeri her girişimde, *o geceye* geri dönüyordum.

Bir oda parfümüne ihtiyacımız vardı.

Yardıma ihtiyacımız vardı.

Bu işi ele alacak profesyonellere ihtiyacımız vardı.

Ama Tonya lafını bile ettirmiyordu.

Önceki gün “Ne yapmamızı öneriyorsun?” demişti. “Onu hastaneye götürürsek ve iyileşirse, bebeğe ve diğer her şeye veda edebilirsin. Kim bilir doktorlara neler anlatır. Ya iyileşmezse ve yaptıkların yüzünden bebeğini elinden alırlarsa?”

İçim dehşetle doldu. “Yaptıklarım mı?”

“Sen, ben, hiç fark etmez. Ya senin bebeğe bakamayacağını söylerlerse? O zaman her şeyi kaybedersin.”

Tonya haklıydı. O akıllı bir kızdı. Bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacımız vardı, o kadar.

“Bebek eşyalarına ihtiyacımız var,” dedim sonunda Tonya'ya bakarak ve onun da bana bakmasını sağlamaya çalışarak.

Bebekle ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Oynamak mı istiyordu? Hareket etmek mi? Çok fazla uyuyordu. Bir bebeği nasıl idare edeceğini biliyormuş gibi kendinden emin görünen tek kişi Tonya'ydı. Tuhaftı doğrusu.

Bu kulübede bebeğe göre hiçbir şey yoktu. Ama kasabada bir süre önce satın aldığımız, ana kucağı çıkarılabilen bir

bebek arabası, bebek bezleri, oyuncaklar ve bebek giysileri vardı. Lizzy'nin satın aldığı şeyler.

"Bebek ıvır zıvırları için kasabaya gitmeliyim," dedi Tonya.

Daha fazla bira ve içki için. Aklımı başıma toplayabilmek için bir şeyler içmeliydim.

"Bebek maması da lazım," diye ekledi Tonya. "Ona bebeği emzirtmeyi denedim ama sonuç alamadım. Dediğim gibi, vücudunda bir şeyler yolunda değil."

Sözleri bende yer yarılrsa içine girsem hissi uyandırdı. Birden berbat hissettim. Lizzy için değil –yalan söyleyecek değilim– bebek için. Çok küçüktü. Üstelik hiçbiri onun hatası değildi. Bu bebek... benimdi.

"Mackenzie," dedim alçak sesle.

Tonya bana anlamamış gibi baktı.

"Mackenzie," dedim tekrar. "Lizzy'nin ona koymak istediği isim."

"Umurumda değil."

"Mackenzie olacak," dedim ve küçük yaratık minik ellerini oynatarak bir şapırtı çıkardı.

Sanırım ona bir ad verdiğim anda her şey gerçekliğe büründü. Son iki gündür yeterince gerçek değilmiş gibi.

"Onu tutmayı öğlersen iyi olur," dedi Tonya. "Benim yanınızda olmayacağım zamanlar için."

"Neden yanınızda olmayacakmışsın?"

"Ah. Çünkü hayatımızın sonuna kadar bu kulübede oturmayacağız, Ben. Değil mi? Ayrıca senin bir bebeğin var."

"Bizim bir bebeğimiz var," diye düzelttim.

"Evet. Ama o *senin* bebeğin. Bunu unutma. Ve baba olmayı öğren."

Bebek kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi ellerini rasgele sallamaya ve yine o pterodaktil seslerini çıkarmaya başladı.

Tonya küçük bohçayı kanepeden aldı ama göğsüne bastırmak yerine başım sallayarak benim kollarıma bıraktı. “Hadi. Tut onu.”

Ne yapacağımı bilemeyerek ve bebeğin vücudunda bir şeylerin kopmasından korkarak bebeği kucağıma aldım.

“Bu şeyi doyurmalıyız,” dedi Tonya. “Hadi.”

“Şeyi değil, onu.”

“Ne?”

“Onu. Onu doyurmalıyız. Mackenzie’yi,” dedim cılız bir gülümsemeyle.

Tonya küçük bir sırtışla karşılık verdi ve gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Tabii ya. Mackenzie’yi,” dedi.

37

TONYA

Ben bana bir kez daha şu aptal koyun ifadesiyle boş boş bakarsa, yemin ederim, kafasını patlatacaktım.

Tanrım, annelik yapmaktan yorulmuştım. İkisine de. Hatta üçüne de. Son iki gün, hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

En kötüsü Lizzy’ydi. Kaçmak gibi aptalca bir şey yapabiliirdi ve o zaman kitap anlaşmasına veda etmek zorunda kalırdık. Gerçi şu anda zombiden bir farkı yoktu.

“Sen bebekle ve onunla burada kal. Ben kasabaya gidip birkaç parça giysi ve bebek maması alayım,” dedim Ben’e. “Lizzy’nin evine uğrayıp aylardır zulaladığı bebek eşyalarını da alırım. Başka bir şey var mı?”

“O işi neden ben yapmıyorum?” dedi Ben, kuağında bebekle ve ağlamaklı bir sesle.

Bebek ona yakışmıştı. şu noktada elinden gelen tek şey buydu sanırım.

Ben ciddi anlamda sinir bozucuydu. Sinirlerimi biraz daha bozarsa ve kendimi kaybedersem, Lizzy’ciğinin sonu da bu külbenin eski sahibi gibi olurdu. Ani bir reçeteli ilaç doz aşımı.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

“Potansiyel bir kriz ânında yönümü bulmakta ben daha iyiyim,” dedim.

“Ben de yolumu bulabilirim,” dedi.

“Bulamazsın. Ayrıca diğer işlerin yanı sıra araştırma da yapmalıyım. Kasabada tanıdığım birine denk gelme ihtimalim daha düşük. Ya sen arkadaşlarına veya hocalarına rastlasan? Ya bebeği sorarlarsa? Ya da kız arkadaşını?”

Aptal gözlerini yine suratıma dikti. Bu köpek yavrusu ifadesine tahammül edemiyordum. Bu herif bir kez olsun ciddiyetini takınsa ne olurdu sanki?

Beni yanlış anlamayın. Ben eğlenceli biriydi. Etkileyiciydi de, üstelik partilerin neşe kaynağıydı. Keşke hayat partilerden ibaret olsaydı.

Zar zor mezun olabilmişti. Haksızlık etmek istemem, ben hiç üniversiteye gitmedim ama bazılarımızın kendini dünyaya ispatlamak için diploma alması gerekmiyor. Tıpkı benim doğumun nasıl bir şey olduğunu bilmek için hemşirelik okuluna gitmeme gerek olmaması gibi. Hayatın en zor deneyimlerinden bazıları, en kötü kararlardan gelir. Hamile kalmak da onlardan biridir. Ben bunu iyi biliyordum. O yollardan geçmiştim. Bu da Ben’in benim hakkımda hiçbir zaman öğrenemeyeceği sayısız şeylerden biriydi.

Ben “Kasabada hiç kimseyle konuşma,” diye tembihledi.

Sinir bozucuydu. Şirindi ama Tanrım, o aptalın tekiydi. Ondandır hoşlandığım için şanslıydı çünkü yatakta bile iyi değildi. Tek artısı yavaş yavaş bitkiye dönüşen yetenekli kız arkadaşıydı.

“Ben, bebeğim...” Ona doğru bir adım attım ve yüzünü ellerimin arasında tuttum. “Son iki günü atlattık, değil mi?”

Başını evet der gibi sallarken bakışları yumuşamaya başlamıştı bile. O kadar kolay bir tipti ki.

“Önümüzdekini de atlatacağız. Bana güven, yeter,” dedim mevcut ruh hâlimin takınmama izin verdiği en tatlı sesle.

Ben’in aklının başında kalmasını sağlamak önemliydi. (Ben’i mutlu etmek demek isterdim ama hadi oradan.) Ona ihtiyacım vardı.

“O ne olacak?” dedi.

Ona bir yumruk atmak istedim. Yemin ederim son iki gündür bu sefaletle uğraşmak, Ben’e karşı sabrımı kaybetmekten çok daha kolaydı.

Lizzy olayı yüzünden kötü hissediyor olabilirdi ama bu benim sorunum değildi. Zayıf insanlardan bıkmıştım.

Ama sinirlenmem sadece onu tedirgin ve mutsuz ederdi. Aptalca bir şey yapabilir ve bir çuval inciri berbat edebilirdi. Bu yüzden rolümü oynamaya devam etmek zorundaydım.

Gözlerimi yaşartmaya çalıştım. Ah, evet, gözyaşlarım geliyordu işte. Böylesi durumu daha inandırıcı kılacaktı. Dudağımı ısırdım, burnumu çektim ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

“O her şeyimi aldı, Ben,” dedim titrek bir sesle. Biraz fısıldar gibi, biraz buruk. Harika. “Anlamıyorsun. Biz yetimdik. O çocuk, ilk aşkı, benim her şeyimdi. Ve Lizzy onu elimden aldı. Bir anda.” Parmaklarımı şaklattım. “Hayatımı mahvetti.” Bilerek güçlükle yutkundum ve hıçkırır gibi bir ses çıkardım. “Bana borçlu. Evet. İntikamımı parayla alacağım.”

Ben’e bu işi neden yaptığımızı belki de milyonuncu kez hatırlatmaktan zarar gelmezdi.

Yüzünün acımayla kaplandığını görebiliyordum. İyi. Bebeği tek koluna kaydırdı ve diğeriyle beni kendine çekti.

Alçak sesle “Her şey yoluna girecek,” dedi, ben bir anlığına alnımı omzuna yaslarırken ve yüzümü görmediğini bildiğim için rahatça gözlerimi devirirken. Kendini erkeksi ve destekleyici hissetmeye mi ihtiyacı vardı? Bana uyardı.

“Tamam, gitmeliyim,” dedim sonunda geri çekilirken.

“Hey, birayı unutma.” Gözlerinin içine bakınca özür diler gibi omuz silkti. “Son birkaç gün bayağı stresli geçti.”

Streslinin ne demek olduğundan haberi bile yoktu. Bir yurttta büyüseydi, görürdüm onu.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Deneyim özneldir.

Dudaklarına kısa bir öpücük kondurup bebeğe baktım.

Lizzy’nin bebeğe Mackenzie adım vermek istediğini söylemişti. Gerçi çok umurumda değildi. Bebek şirindi. Annesinin kafayı yemiş olması bebeğin hatası değildi. Benim sorum da değildi.

Lizzy’ye bakmaya uğraşmadım bile. Sessizdi, sürekli olarak yarı uyku ya da depresif hâldeydi. Suçlayacağı tek kişi kendisiydi. Hatta Lizzy’nin bu durumu bizim lehimize bile olabilirdi. Ben farklı bir eylem planı bulana kadar en azından bir süre, burada, gölde kalmak zorundaydı.

Onu rahatlatmak isterdim. Bunu gerçekten isterdim. Ama merhamet nedeniyle değil. Daha çok acıma gibi uyutmak üzere olduğunuz bir hayvana hissedeceğiniz türden bir duyguyla.

Ona, bir zamanlar yurttayken kendisine gıpta ettiğimi söyleyebilirdim belki. Akıllı, gizemli ve güzeldi. Erkek arkadaşım bile ona âşıktı. Arkadaşları da. Lizzy başına gelenleri hak etmişti. Onlara göz süzmeyecekti.

Oğlanları Lizzy’nin sürtüğün teki olduğuna, oğlanlardan hoşlandığına ve sürekli onlardan bahsettiğine ikna etmem çok uzun sürmemişti.

Ona kibar davrandıklarını söylemişlerdi. Bobby ve Danny’nin ambarda ona yaptıklarını, Lizzy’nin olanlardan zevk aldığını, zevk alması için gayret ettiklerini konuştuklarım duymuştum. Sadece Brandon orada olmamalıydı. Bana sadece izlediğini söylemişti. Gerçi ona inanmamıştım ya. Sonrasında Lizzy’nin yatağına gizlice güller bıraktı. Özür olarak. Acınası. Üstelik hepsini benimle çıkarken yaptı.

Haftalar sonra bir gece, Lizzy'yi kimseye görünmeden, oğlanların bir parti için toplandığı terk edilmiş ambara giderken görünce şok oldum. Ben de Brandon'a burnumdan soluyarak ambara gidiyordum. Lizzy konusunda çenesini bir türlü kapatamıyordu. Oğlanlar Lizzy'yle kaçamaklarını o güne dek yaptıkları en iyi şeymiş gibi haftalarca dillerinden bir türlü düşürememişlerdi. O günün daha erken saatlerinde, oğlanlar kasabadayken bir hemşireden çaldığım reçeteli ilaçları bir içki şişesinin içine atmıştım. Sırf derslerini vermek için. Benim intikamım da bu olacaktı. Kendilerinden geçmelerini izleyip sonrasında havasmı atmak için ambara gidiyordum.

Ama sonra ambarın önünde Lizzy'yi gördüm. Ambar kapısının önüne bir benzin tenekesinden biraz sıvı döktü ve ateşe verdi.

Cidden, kim içinde insanlar olan bir binayı sırf kininden dolayı ateşe verirdi ki?

Ama büyük cesaretti doğrusu. Büyülenmişim. Yanında durmak, alevlerin büyümesini ve muhtemelen korkudan altlarına işeyen oğlanların sarhoş ve şapşal suratlarındaki şaşkınlığı izlemek istedim.

Ama Lizzy kaçıp gitti. Çok yazık oldu doğrusu.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Şu anda sevgili Lizzy'ye, o gece kaçtığı zaman yanan kapıya gittiğimi ve bir kenarda duvara dayalı duran sopayı alıp içeriden açılmaması için kapının koluna taktığımı itiraf edebilirdim. Üçünün de canı cehennemeydi. Lizzy'yi benden daha çok seviyorlardı. Hepsinden sıkılmıştım zaten.

Lizzy'ye bütün bunları anlatabilirdim ama zaten aklımı yitirmeye başlamıştı.

Akıllı olmak ve zeki olmak arasında çok büyük bir fark vardır. Lizzy sağduyu yoksunuydu. Ona o gece ne yaptığını

bildiğimi söylemiştim. Ona elimde kanıt olduğunu söyleyince o güzel gözlerini kırpıştırarak bakmış ve bana inanmıştı.

Cidden mi? Onca sene sonra elimde ne kanıt olabilirdi ki?

Dediğim gibi. Aptaldı işte. O kadar aptal bir insan, pekâlâ olanların suçunu da üstlenebilirdi, değil mi? Akıllı insanlar bir suçtan paçayı sıyrmanın yolunu bilirdi.

Benim gibi.

38

TONYA

Evden çıkıp arabama binince ve yola çıkınca rahat bir nefes aldım. Ev gözden kaybolur kaybolmaz göğsümden bir yük kalkmış gibi rahatlardım. Radyonun sesini açtım ve çalan şarkıya eşlik etmeye başladım.

Bunu atlatacaktım. Bir yolunu bulacaktım. Bazılarımıza fırsatlar sunulurdu. Bazılarımız sunulan fırsatları iyi kullanırdı. Lizzy'deki yeteneğin yarısı bende olsaydı, çoktan ünlü olmuştum. Ama o kız? Tanrım. İşe yaramaz bir diploma, boktan bir daire ve Ben! Ne müthiş paket ama!

Ben'le ilk tanıştığımda, Lizzy'nin etrafında dolaştığını bilmeme rağmen ondan etkilenmiştim. Hakkını vermeliyim, etkileyici bir erkekti. Hatta âşık bile oldum. Biraz. Bir haftalığına falan. Ama sonuçta, o tür aşklar ergenler içindir. Brandon da öyle bir aştı. Ben'in elle tutulur tek özelliğinin Lizzy olduğunu fark ettiğim anda, ikisine birden ihtiyacım olduğunu anladım.

Lizzy'ye onsuz ulaşmanın bir yolu olsaydı, öyle yapardım. Ben işimi kolaylaştırdı. Bebek de. Lizzy'nin başını yine bir oğlanla belaya sokmasına şaşırmadım bile.

Onun sorunları benim büyük piyangom olabilirdi.

Arabayı ana yola soktum ve göl kulübesine dönüşü işaret eden devasa balık tabelasına baktım.

Biz oraya “timsah balığı” sapağı derdik ve tabeladan nefret ederdim. Üstündeki balık, sivri dişleri olan bir canavara benzerdi. Daha sonra adının da timsah balığı olduğunu ve gölde bol miktarda olduklarını öğrendim.

Bayan Cavendish bana o balıkla ilgili yerel efsaneyi anlattığı zaman, tüylerim diken diken olmuştu. Bayan Cavendish'e baktığım bir yıl boyunca o tabelayı her gün görürdüm. O yaşlı cadı sinir bozucuydu. Ama en azından nalları dikmeden önce evini bana bıraktı. Ufak bir yardımla nalları dikmeden önce. O günlerde herkesin hak ettiğini –boktan bir ilişki ya da bir mezar– bulması için biraz itilmeye ihtiyacı oluyordu. En azından benim deneyimimde öyle.

Arabayla Old Bow'a doğru giderken bir sonraki eylem planımı kafamda kurmaya çalışıyordum.

Lizzy tehditlerini gerçekleştirip bebeği alıp giderse, Ben'in de onun kitaplarından kazanabileceği parayla vedalaşması gerekecekti. Ve benimle de çünkü Lizzy'siz ona ihtiyacım yoktu.

Ya ben? Benim sıfırdan başlamam, Lizzy'nin peşinden gitmem ve ona şantaj yapmam gerekirdi ve bu sinir bozucu olurdu. Dünyaya adi şantaj işleri için gelmemiştim. Ya da göl kıyısında köhne bir ev için.

Kasabadaki ilk durağım halk kütüphanesi oldu.

İlk iş, Lizzy'deki sıkıntının kaynağını anlamak için doğum sonrası komplikasyonları hakkında birkaç kitap alıp bir, iki saat okudum. Bir sorun olduğu çok açıktı.

İki saat sonra, elimde birkaç olasılık vardı. Ciddi oksijensizliğe ve dolayısıyla nörolojik hasara neden olan kalp durması. Hipovolemik şok. Yüksek tansiyondan kaynaklanan ve

beyin hasarına yol açabilecek bir inme (en yüksek olasılık buydu).

Hepsi kulağa iğrenç geliyordu ama benim hatam değildi. Bir sürü kadın, doktor yardımı olmadan doğum yapıyordu. Komplikasyonlar kaçınılmazdı. Lizzy'ye biraz zaman tanımamız ve sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekcekti. Şu anda kendinde olmadığı kesindi. Sadece kendinde olmasa yine iyiydi. Yaşadığı sadece bir doğum sonrası depresyonu değildi. Ve içeceklerine kattığım, Ben'in haberinin olmadığı yatıştırıcılardan da kaynaklanmıyordu. Lizzy hiçbir şeyi hatırlamıyor, beni ya da Ben'i fark etmiyor gibiydi. Sadece bebeğin farkındaydı.

Sonra alışverişe gittim. Göl kulübesinin daha yakınında, yaklaşık on beş kilometre mesafedeki küçük bir köyde, unuttuğum ya da eksik kalan şeyleri alabileceğimiz bir dükkân vardı. Bütün mesele orada ne kadar kalacağımızdı. Ama şimdilik büyük bir mağazaya girdim ve temel ihtiyaçlar, yiyecekler ve bebek malzemelerini aldım. Bebek mamasına da ihtiyacımız vardı.

Elbette boktan şansım sayesinde arkamda bir ses duydum. "Tonya! N'aber?"

Ben'in tayfasından Garret adında bir çocuktü. Mezuniyet sonrası hâlâ kasabada olduğunu bilmiyordum.

"N'aber?" dedim bebek bezleri ve türlü bebek eşyasıyla dolu olduğunu görmemesi için market arabamın önünü kapatarak.

"İyidir. Sende ne var ne yok? Seni uzun zamandır görmedim."

Garret arabama kaçamak bir bakış atınca, meraklı tavrına sinir olarak buz gibi bir tavır takındım.

"Her zamanki gibi. İş. Ev." Arabamda neden bebek ıvır zıvırları olduğunu merak etmesi ihtimaline karşı işi sağlama almak için "Bir arkadaşına yardım ediyorum," diye ekledim.

“Yakın zamanda Ben’le hiç konuştun mu? Ortalıkta görünmüyor.”

İfadesiz bir yüzle “Hayır,” dedim. “Aylardır görüşmüyoruz. Biri kız arkadaşıyla birlikte kasabadan ayrıldıklarını söylemişti.”

Garret kaşlarını çattı. “Gerçekten mi?”

Omuz silktim. “Gitmeliyim. Sonra görüşürüz.”

Aldıklarımın ödemesini yaptım ve kendimi mağazadan dışarı attım. Benim yerimde Ben olsa, Garrett’a Lizzy’nin nerede olduğunu ve bebek için neden onun alışveriş yaptığını açıklamaya çalışırken olacakları düşünmek bile istemiyordum. Ben, içinden çıkılması zor konuşmalardan kolayca sıyrılabilecek kadar akıllı değildi.

Sonra Ben ve Lizzy’nin dairesine gittim.

Belli ki şanslı günümde değildim çünkü ikinci kata çıkar çıkmaz bina sorumlusu Grunger’ı dairesinden çıkarken gördüm.

Durdum ve o beni görmeden önce bir adım geri çekildim ama geç kalmıştım. Göz göze geldik ve dudaklarına her zamanki kurnaz gülümsemesi yayıldı.

“Vay vay vay, kimleri görüyorum?”

Manidar bakışlarını kasti bir yavaşlıkla Lizzy’nin dairesine çevirdikten sonra tekrar bana döndü.

Bir yıl önce Lizzy’nin dairesine girmek için yapmak zorunda kaldığım şeyi hatırlatan bir ifadeyle beni baştan ayağa süzdü.

Beni görünce, onun da aklına gelen ilk şeyin bu olduğundan emindim. Gülümsemesi iyice manidar bir ifadeye büründü ve ıslık çalarak bana doğru birkaç adım attı.

“Hey, güzellik. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

O anda onunla uğraşmayı hiç ama hiç istemiyordum doğrusu. Ama başka seçeneğim olmayabilirdi.

Siktir.

39

TONYA

On dakika sonra ben kanepeden doğrulup eteğimi düzeltirken, Grunger da suratında hoşnut bir gülümsemeyle kot pantolonunun düğmelerini ilikliyordu.

Evet, o işi Lizzy'nin kanepesinde yaptık. Ben o aptal göl kulübesinde tek başıma yaşarken, Ben'in onun yanında olduğu düşünüldüğünde, bunu hak etmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, Grunger sekste Ben'den çok daha iyiydi.

Grunger bir yıl önce kasabaya geldiğim zaman, Lizzy'yle ilk bağlantım olmuştu. Kahverengi dağınık saçları, dövmeleri ve yüzünde iki elimin parmaklarıyla sayamayacağım kadar çok piercing'i vardı.

Binayla, binanın sahibi olan amcasının adına ilgilendiğini öğrenmiştim. Lizzy'nin komşusuydu ve bina sorumlusu olarak acil durumlar için bütün dairelerin anahtarlarının bir kopyasına sahipti.

Bir gece Grunger'ı bir bara kadar takip ettim. Olaylar olayları izledi ve o geceyi onun evinde bitirdik. Altı bira sonra Lizzy ve anahtarlar hakkında bolca bilgiye sahip olmuşum

ve istediğim zaman dairesine girebilecektim. Yasal olup olmaması benim derdim değildi.

Şu anda Grunger başıma resmen bela olmuştu. İki yana açtığı kollarını kanepenin sırtına uzatmış, şehvet dolu gözlerle beni süzüyordu. Bu sürpriz karşılaşmayı uzatmak istemezse iyi ederdi.

“Gitmelisin,” dedim.

“Burada tam olarak ne arıyorsun?”

“Yardım ediyorum.”

“Hı-hı,” dedi haklı bir şüpheyle.

Anlarsınız, Grunger sinsi bir tipti. Ondan istediğimi alır ve kurtulurum sanmıştım. Ama çok iyi bir gözlemciydi. O ilk gecedan sonra görüşmelerimiz oldukça sıklaşmıştı. Her ne kadar evine hiç kimseye, özellikle Lizzy’ye görünmeden girmek için kırk takla atmam gerekse de çoğu bayağı keyifli buluşmalar olmuştu.

Ellerimi kalçalarımın koyup yorulmuşum gibi yaptım. “Bak, ben... Biraz karmaşık bir durum,” dedim. “Arkadaşlarıma yardım ediyorum ve uğraşmam gereken çok fazla şey var.”

Abartılı bir tavırla iç geçirdim, ardından istendiğini hissetsin diye onu sözde arzuyla süzüp altdıdağımı ısırdım.

Cevap vermedi, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle beni izledi.

“Bir şeyleri halletmek için zamana ihtiyacım var, sonra da...” Gülümsememi saklamaya çalışır gibi dudaklarımı büzerek gözlerine baktım. “Sonra belki bir şeyler içmek için falan buluşabiliriz...”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Falan?” dedi gülümsemesi büyüyerek.

“Şu anda olmaz, Grunger. Belki birkaç hafta sonra,” dedim. Umut fakirin ekmeği idi ne de olsa. “Şimdi gerçekten

halletmem gereken işler var. Tek başıma,” dedim manidar bir bakışla.

“Anlaşıldı,” dedi ağır hareketlerle kanepeden kalkarken.

“Ayrıca...” Yanına gittim, gömleğinden sarkan bir iplik parçasını aldım ve ellerimi usulca göğsüne bastırıp ona baştan çıkarıcı bir bakış attım. “Beni hiç görmedin. Soran falan olursa.”

“Ah ha.” Grunger’ın elleri belimi kavrayıp beni kendine çekti. Gözleri dudaklarıma kilitlendi.

Dudaklarına onları yalayıp yutmak istiyormuşum gibi bakarak “Ama gitmelisin,” diye fısıldadım. “Ben seni ararım.”

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “Güle güle,” dedim yamndan ayrılıp banyoya doğru yürürken. “Çıkarken kapıyı kapatırsın.”

Banyoda temizlenirken kapının kapandığını duydum.

Neyse ki gitti.

Grunger’dan kurtulmalıydım. Fazladan para kazanmak için ek iş olarak uyuşturucu sattığı düşünüldüğünde, bu işi nasıl başaracağım konusunda az çok fikrim vardı.

Grunger bir keresinde bana yerel polisle sorun yaşadığından bahsetmişti. Dairesine defalarca gittiğim için satacağı malları nerede sakladığını iyi biliyordum. Klima ünitesinin dışına tutturulmuş küçük bir kutuda. Polisler asla bulamazdı. Küçük bir ipucu olmazsa yani.

Zihnimin bir köşesine, yerel kolluk kuvvetlerine Grunger’ı uzun süre ortadan kaldıracaklarını umduğum bir nezaket telefonu açmak için sokaktaki ankesörlü telefonu kullanmam gerektiğini not ettim. Grunger çok şey biliyordu. Özellikle Lizzy’nin evinin anahtarının bir kopyasının bende olduğunu.

Grunger’ın bana çok yardımcı olduğuna hiç şüphe yoktu. Eğitimli değildi ama sokak kurnazıydı. Onun sayesinde Lizzy’nin dairesine defalarca girebilmişim. İlk seferinde,

bir yıl önce Lizzy'nin dairesine o notu bırakmıştım. Eğlenceliydi. Notu bulduğu zaman yüzünün aldığı şekli görmek isterdim.

Sonraki seferlerde mutfağına ölü bir sıçan bırakmış, giysilerinin yerlerini değiştirmiş, oturma odasındaki halının yerine yenisini sermiş, Lizzy'nin şişeli içeceklerine toz halüsinojen madde atmıştım. Maddeyi nereden mi bulmuştum? Bir kez daha Grunger ve gizli zulası devreye girmişti. Lizzy'yi delirtmek paha biçilmezdi. Hamile olduğu için hormonları muhtemelen altüst olmuştu.

Şimdi dairesi de berbat görünüyordu. Bu durumun Ben'in eseri olduğundan emindim.

Banyodan çıkınca her zamanki gibi dikkatimi ilk çeken şey pencerenin yanındaki eski antika yazı masası oldu. Altın süslemeleri yer yer soyulmaya başlayan masa, kiraz ağacından yapılmıştı. Üstünde bir lamba, mumlar ve kurutulmuş çiçekler vardı. Parmaklarımı üstünde dolaştırırken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Herkesi Lizzy'ye çeken buydu. Gizemli yanı. Herkesin onun hakkında bir şeyler fısıldadığı, eski Gotik bir malikâne de yaşayan şu güzel cadıydı o. Çeşit çeşit büyüler bilen bir büyücü gibi. Ona aynı anda hem retro hem klas bir hava veren pejmürde giyim tarzından, insanın dinlemeye doyamadığı çekingen ve baştan çıkarıcı sesine, içinizi görebildiği hissini uyandıran bakışlarından sevgi dolu gülümsemesine ya da sizi ele geçirebileceğini hissettiren zalim öfkesine kadar her şeyiyle, her zaman öyle bir intiba bırakırdı.

Lizzy Dunn bir gizemdi. Sadece Ben'in aptal ekibi onu hiçbir zaman takdir edememişti.

Şimdi sahip olduğu, insanın aklına yer eden uğursuz hikâyelerini yazdığı eşyalarına dokunmaya doyamıyordum. Orada oturan, eğlencesine bile olsa o eski tüylü kalemi kullanan,

çekmeceleri açıp kapayan ve eski kâğıt yığınlarını düzenleyen o insan olmak istiyordum.

Mutfak tezgâhındaki telefonun aniden çalmaya başlamasıyla yerimden sıçradım.

“Tanrım,” diye mırıldandım düşüncelerimden silkinirken.

Telefon susana kadar hareketsiz durdum. Sonra çekmecelerden birini açıp kalm deri defterleri çıkardım. Birinin üstünde *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* yazıyordu. Diğerinde ise *Kurt Işığı*. İkincisini elime alırken gülümsedim. Akıllı Lizzy ilhamını benden ve ondan alan bir kitap yazmıştı demek. Ne şirin.

Çekmeceyi tamamen boşalttıktan sonra ikincisine geçtim. Biri –ev sahibi ya da Tanrı korusun, polis– onu aramaya kapısına gelirse, bu taslakları bulmalarını istemezdim.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca irkildim. Belki de fişini çekmeliydim. Ama o zaman Lizzy ya da Ben’e acilen ulaşması gereken birileri, telefon günlerce açılmayınca gerçekten kapıya gelebilirdi.

Yavaş ve derin nefesler alıp vererek telefona baktım ve sesinin kesilmesini bekledim.

Telefon nihayet susunca taslakları ve belgeleri doldurduğum çantayı kapının yanına bırakıp bu kez şifonyere gittim.

Evde sadece bir valiz vardı. Muhtemelen Ben’in mezuniyet sonrası daireye taşınırken yanında getirdiği valiz. Ben’in çekmecesinden valize birkaç parça giysi attıktan sonra Lizzy’nin çekmecesini açtım. Onunkinin sadece yarısı doluydu. Bu kız, parası konusunda gerçekten pinti idi.

Valiz dolunca fermuarını kapatıp kapıdaki çantanın yanına koydum. Sonra karyolanın altına ve dolabın içine baktım ama başka çanta yoktu. Bu yüzden, Lizzy’nin bebek için aldığı malzemeleri doldurmak için mutfak lavabosunun altından birkaç çöp torbası aldım.

Mutfağın köşesini dönerken telefon bir kez daha çalmaya başladı. Ani zil sesi beni yerimden sıçratırken, nefesimi düzene sokmak için elimi göğsüme bastırdım.

Kahretsin.

Telefon susmak bilmiyordu. Bu üst üste üçüncü çalışıydı. Oradayken telefona bakmak gibi bir planım yoktu ama arayan o kadar ısrarcıydı ki belki de bakmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Grunger benimle alay etmek için arıyor olabilirdi. Bunu yapacak bir tipti. Ama ya arayan Ben'in annesi ya da babasıysa? Bildiğim kadarıyla Lizzy'yle sadece bir ya da iki kez konuşmuşlardı. Belki de endişelenmişlerdi. Ya üniversiteden arıyorlarsa? Ben, Lizzy'nin çok sayıda iş teklifi aldığım söylemişti. İkisini birden arayan biri de olabilirdi. Doktor? Komşular?

Tanrım, seçeneklerin çokluğu başımı döndürmüş ve bir şeyi anlamamı sağlamıştı. Sonsuza dek saklanamazdık. Bir noktada biri onları aramaya gelebilirdi.

Telefon çalmaya devam ederken sonunda pes edip ahizeyi kaldırdım.

40

TONYA

“Alo?” dedim en tatsız sesimle. Sonra daha inandırıcı olmak için biraz öksürdüm ve hırıltılı bir ses takınmaya çalışarak “Alo?” diye tekrarladım.

“Alo? Ah, merhaba! Telefonun açılmasını hiç beklemiyordum, telesekreter de yok,” dedi neşeli bir kadın sesi. “Elizabeth Dunn’la görüşebilir miyim?”

Siktir. İşte şimdi başım beladaydı. Bu rasgele bir arama mıydı yoksa Lizzy’yi ve sesini tanıyan biri miydi?

Her ihtimale karşı yokladım: “Kiminle konuşuyorum?”

“Adım Laima Roth, edebiyat ajanı. Elizabeth’le mi görüşüyorum?”

Nefesimi tuttum ve Ben’in Lizzy ve temsilcisi hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştım. E-posta aracılığıyla haberleştiklerini biliyordum. Lizzy ona taslaklarını da göndermişti. Ama etkileşimlerinin tam kapsamından habersizdim.

“Evet?” dedim, yalanım açığa çıkarsa bir şekilde durumu kurtarmayı umarak süklüm püklüm bir sesle.

“Ah, Tanrım! Elizabeth! Merhaba! Seninle konuşmak ne güzel! Umarım yakında yüz yüze de görüşebiliriz. Geçen hafta birkaç e-posta gönderdim ama cevap alamadım.”

İki kere siktir.

Lizzy’nin bir bilgisayarı yoktu ama üniversitenin internet kafesine giderdi. Aklıma bile gelmemişti.

“Ben... Meşguldüm.”

“Harika haberlerim var, Elizabeth!”

Öyle olduğunu umuyordum çünkü son zamanlarda neye elimi atsam dağılıyordu. İşleri yoluna koymanın bir yolunu bulmalıydım.

Ve edebiyat ajanlarına minnettardım çünkü anlaşılan çeneleri bir türlü kapanmıyordu.

Laima Her Neyse, taslak ve ikinci taslak ve nihayet en yüksek teklifi yapan yayınevi hakkında hiç susmadan konuşuyordu. Ancak “İlk baskı elli bin adet olacak,” sözcüklerinden sonrasını doğru dürüst duyamadım bile.

O konuşmaya devam ederken ben hesap yapmaya başlamıştım bile. Çok fazla gibi görünmüyordu ama ya kitap çok-satanlar listesine girer ve birden fazla baskı yaparsa?

Kısacık “Evet,” “Anlıyorum,” “Elbette,” cevaplarıyla durumu idare etmeye çalışırken sayılar beynimin içinde fırl fırl dönüyordu.

Laima Bir Şey, saniyede bir kilometre süratle konuşmayı sürdürüyordu. “Kitabın piyasaya çıkışı önümüzdeki yılın sonuna planlanacak gibi görünüyor.”

Bir anda bütün tadım kaçtı. “Önümüzdeki yıl mı?”

“Evet, konuştuğumuz gibi. Ama! Durumunu –bebek fa-lan– yayıncıya izah ettim. İkinci taslağı da değerlendirmeye alınca, yayıncı sana yüklü bir avans vermeye razı oldu. Çok uzun yıllardır yeni bir yazara verilen en yüksek avans. Burada senin çıkarını korumak için çok çalışıyorum, Elizabeth.”

Gururla güldü ve nihayet çenesini kapattı.

Kendi nabzımı duyabiliyordum sanırım. “Ne zaman?”

“Ah, duruma bağlı. Yani buraya, New York’a ne kadar çabuk gelebileceğine bağlı. Doğumunun çok yakın olduğunu biliyorum... Ah, Tanrım! Sormadım bile. Şu aralardı, değil mi? Doğumun yanı.”

Güçlkle yutkundum. Beynimden nasıl oynayabileceğime dair farklı senaryolar akıyordu.

“Öyle.”

“Ne zaman?”

“İki gün önce,” dedim, sonrasında ne diyeceğimi düşünmeden. En azından gerçeği söylemiştim.

“Aman Tanrım! Tebrikler, Elizabeth! Bu harika bir haber!”

Bir teşekkür mırıldandım ve Laima Gevezekuş iş konusuna geri dönünce birkaç sorusunu daha cevapladım.

“Sence ne zaman ayaklanıp New York’a uçabilirsin?”

“Bunu e-posta aracılığıyla halledemez miyiz?” dedim çekinerek.

Laima güldü. “Normalde halledebiliriz ama avansın büyüklüğünü göz önüne alınca, yüz yüze yapmayı tercih ederim,” dedi patronluk taslayan bir ses tonuyla. “Yayınevi temsilcileriyle oturup sözleşmelerin üstünden geçmemiz ve imzaları atmamız gerekecek. Acelesi yok. Bebek falan durumunu çok iyi anlıyorum. Ama mümkün olduğunca kısa sürede yapmayı tercih ediyoruz. Elbette bütün masrafları biz karşılayacağız.”

Yine sessizlik oldu.

Başım dönüyordu. Bir anda kafamda çılgın bir senaryo oynamaya başladı. Hatta o kadar saçmaydı ki içimden gülmek geldi.

Bu kadın Lizzy’yi şahsen tanımıyordu. Aklımdaki fikir çok karmaşık olmayacaktı. Emin olduğum bir şey vardı, o

da kalbimin ömrüm boyunca hiç o andaki kadar hızlı atmadığıydı. Her zaman özel bir şeyim, bana ait bir şey olsun istemiştım. Ve elime hiç bu kadar büyük bir fırsat geçmemiştı. Hayır, bu devasa bir fırsattı! Hayatımı değiştirecek bir fırsat. Bu benim *yeni* hayatım olacaktı.

“Önümüzdeki hafta olabilir mi?” dedim kendim de şaşırarak ve biraz keyifle.

“Ah... Ah! Elbette! Sen hazır olduğun zaman... Evet, kesinlikle. Hiç zaman kaybetmeden kolları sıvayalım!” Üçkâğıtçı Laima mutlulukla gülüyordu. “Biletini ayırtmak için sürücü belgenin bir kopyasına ihtiyacım olacak.”

“Maille gönderirim. E-posta adresini tekrar alabilir miyim? Birkaç gündür hesabıma girmekte sıkıntı yaşıyorum da.”

“Elbette.”

Telefonun yanında duran kâğıt kalemi kaptım ve söylediklerini yazdım.

“Pekâlâ, Elizabeth. Hepimiz sonunda seninle tanışacağımız için çok heyecanlıyız ve kitaplarını milyonlarca okura ulaştırmak için sabırsızlanıyoruz.”

“Milyonlarca” kelimesi kulaklarımda çınladı ve kendimi gülümserken buldum.

“Önümüzdeki hafta New York’ta görüşmek üzere, Elizabeth!”

Evet, diye düşündüm. Önümüzdeki hafta. New York’ta.

Oraya ben uçacaktım. Elizabeth Dunn olacaktım. Hatta ondan kurtulana kadar sersem Ben’le birlikte kalacaktım. Gerekirse bebeğe de bakacaktım. O parayı ve o kitap sözleşmesini kapmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Tek bir sorun vardı.

Gerçek Elizabeth’ten kurtulmalıydım...

41

TONYA

Kulübeye döndüğüm zaman Ben'in gözleri Noel Baba'yı görmüş gibi parladı.

“Sonunda,” dedi bana sarılarak.

Aslında bu hâli beni gülümsetti. Şefkat göstermesini se-verdim. Ayrıca keyfim oldukça yerindeydi.

“Arabadan eşyaları al, ben de bebeğe bakayım,” dedim.

Ben evin dışında herhangi bir yerde olmaktan mutlu olacakmış gibi dışarı koştu.

Onu suçlayamazdım. Bebek şirindi, uyuyordu. Bu akşam ailecek kitap okuma saati yapacaktık. Bebekler hakkında bir şeyler daha öğrenebilmemiz için Lizzy'nin evinden birkaç bebek bakımı kitabı getirmiştım çünkü evet, elimizde bakımımıza muhtaç bir bebek vardı.

Lizzy tepkisizdi. Odasına girdiğim zaman kıpırdamadı bile. Yatağına kıvrılmış, yastığının üstünde hep aynı noktayı okşayan işaretparmağını izliyordu. Ona verdiğim sakinleştiriciler işe yarıyor gibi görünüyordu.

Bu kez yemeğini vermesi için Ben'i içeri göndermeyi planlayarak dışarı çıktım.

Birlikte alışveriş torbalarım boşaltırken, Ben bana çatık kaşlarının altından bakarak "Onu burada tutamayız. Bir doktora ihtiyacı var," dedi.

"Kanaması var. Baktım. Banyo yaptırıp tekrar bakacağım. Sıvı alıyor, bu iyi bir şey."

"Yardıma ihtiyacı var."

Bu can sıkıcı konuşmaların sonu hiç gelmiyordu.

"Ne yapmamızı istiyorsun, Ben? Onu hastaneye götürürsek ve bu hâli için bizi suçlarsa ne olacak? Söylesene? Ya bizi yasal olarak suçlarsa?"

Ben bana dehşet içinde bakarken az kalsın elindeki yumurta kutusunu düşürüyordu. "Bizi suçlarsa da ne demek?"

"Yani kasıtsız zarar vermekle falan, ne bileyim ben. Ya yasa dışıysa?"

"Ne yasa dışıysa?"

"Bu şekilde doğum yapmak?"

"Sorun olmayacağını söyledin."

"Söyledim, evet," dedim sesimi yükselterek "çünkü başka seçeneğimiz yoktu, Ben. Lizzy bebeği doğurmaya hazırды. Sonra da çok yorgundu. Bizim de kafamız karıştı. Sonrasında da iyi değildi işte. Ve... şimdi artık çok geç olabilir."

Ben "Siktir," diye mırıldandı ve saçlarını yumruklarının arasında sıkarak mutfakta volta atmaya başladı.

Keşke birazcık olsun erkek yürekliliği gösterebilseydi.

"Aklını başına topla, Ben. Şu kitap anlaşmasını yapmak zorundayız. Ama önce bebek konusunda bir şeyler yapmamız gerek."

Durdu, başını hızla bana çevirdi. Bu kez dehşete kapılmış gibi bakıyordu.

“Bebek konusunda *ne* yapacağız?” diye sordu fısıldayarak.

O anda kafama dank etti. O kadar şaşırtıcı bir fark edişti ki gülmeye başladım. Yarım dakika kadar güldükten sonra gözlerinin içine baktım. “Nüfusa kaydettireceğiz, Ben. Başka ne olabilir?”

Öyle büyük bir nefes bıraktı ki bütün vücudunun gevşediğini hissettim. Gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Ona doğru bir adım attım. “Sen ne sandın, Ben?” diye takıldım.

Benim kafayı yediğimi düşünmüyordu, değil mi? Bu evin sahibi olan Bayan Cavendish başka bir hikâyeydi. O yaşlıydı ve cadının tekiydi. Ayrıca Ben’in bunu bilmesi gerekmiyordu. Ama bebek farklıydı. Tabii işler sarpa sarıp uç noktada önlemler almamız gerekmediği sürece.

Ben başını salladı ve şaşkın bir tavırla etrafına baktı. “Ben... Delice bir düşünceydi. Ben... Durum zaten yeterince delice, bebek, o... Ben...”

Bir adım daha yaklaştım ve ellerimi usulca omuzlarına yerleştirdim. “Biz canavar değiliz, Ben. Sadece çaresiziz. Ve o senin kızın. Onu nüfusa kaydettirmeliyiz.”

“İyi de Lizzy’yi oraya nasıl götüreceğiz ve durumu nasıl açıklayacağız?”

“Lizzy içeri girecek, durumunu ispatlamak için hamileliğinin tıbbi kanıtlarını sunacak. Bebek, acil bir durum gereği, evde doğdu.”

Ben kıkırdadı. “Evet, tamam. Ama içeri nasıl girecek?” Başını Lizzy’nin yattığı odanın kapısına doğru yatırdı. “İki kelimeyi bile bir araya getiremiyor.”

“O Lizzy gitmeyecek,” dedim aynı kapıyı işaret ederek. “Başka bir Lizzy gidecek.”

Bana şaşkın gözlerle ve o aptal süklüm püklüm ifadesiyle bakınca sadece gülümsedim.

“Bebegin karnını doyursan iyi olur,” dedim. “Mama aldım.”

“Nasıl yapacağım?”

“Talimatları oku, Ben. Benim yapmam gereken başka bir şey var.”

Tek kelime daha etmeden banyoya girdim ve satın aldığım şeylerden birini koyduğum dolabı açtım. Siyah saç boyası. Tonun adı “Gece Karası” idi.

Mükemmel.

Bir saat sonra saçlarımı yıkayıp kuruladıktan ve düzleştirdikten sonra, çekmecedен bir makas aldım ve ön tutamları tek bir hamleyle kestim.

Yeni perçemlerime hoşnutlukla gülümseyerek aynaya baktım. Bunu neden daha önce akıl etmemiştim ki? Bu görüntü bana yakışmıştı, hem de çok. Tek yapmam gereken kaşlarımı koyultmaktı ve...

Çekmeceyi açtım ve sadece evde, bunun gibi anlarda “baştan çıkarıcı kadın” olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederek kullandığım şeyi çıkardım.

Kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarımı birbirine yapıştırıp açtım ve kendimi iyice süzmek için aynadan bir adım uzaklaştım.

Dudaklarımdan şapşal bir kıkırtı kaçtı ve birkaç saniye sonra saçma sapan bir kahkahaya boğuldum.

Çok acayıptı.

Çok yanılttı.

Ama bir o kadar da iyi gelmişti.

Çünkü aynadan bana bakan yüz Lizzy Dunn’ın bir kopyasıydı.

Hayır, kopyası değil. *Yeni* Lizzy Dunn’dı. Temiz, kendinden emin, akıllı Elizabeth Dunn. Dünyayı yerinden oynatmaya hazır Elizabeth Dunn.

42

BEN

Yatak odasından olabildiğince uzak duruyordum. İçeri girmek, görüntüde huzurlu geçen bu son bir haftaya rağmen orada korkunç bir şeylerin ters gittiğini anımsatıyordu.

Lizzy artık Lizzy değil, içi boşalmış bir kabuktu. Doktor değildim ve bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum ama sorun sadece depresyon ya da yorgunluk değildi. Bence saatlerce kan kaybettiği o gece beyninde bir şey yer değiştirmişti.

Arada bir ona bebeği vermek ya da yiyecek götürmek için içeri girdiğim zaman, benden tarafa bakmıyordu. Bakmadığına seviniyordum. Boş gözleri tedirgin ediciydi ve beni ürkütüyordu.

Ben bu sefil ruh hâli içindeyken, Tonya bu komplikasyonu çok iyi kaldırır gibiydi. Arada sırada kasabaya iniyordu ve orada ne yaptığını bile bilmiyordum. Vaktimin çoğunu Lizzy'nin odasının dışında geçiriyordum. Bebeği ondan daha sık almaya başlamıştım. Lizzy'ye artık güvenmiyordum.

Zihinsel ve duygusal açıdan cehennem gibi günlerdi.

Bir akşam mutfakta yemek yerken Tonya'ya "Bu çok yanlış," dedim. Son zamanlarda bu tür konuşmalarımız sıklaşmıştı.

Tonya bana sitemkâr bir bakış attı. "Lizzy'ye karşı daha dikkatli olmalıydın. Yakalanmasaydım, buraya gelmezdi."

"Ah, benim hatam, öyle mi?"

"Yoksa benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben onunla kalmak istemedim."

"Ben de kalmanı istemedim, Ben. Ama bil bakalım ne var? Geçinmek için paraya ihtiyacımız var, senin bir işin yok ve ben de ömrümün sonuna kadar garsonluk yapacak değilim, hele o..." Başparmağıyla odayı işaret etti. "O... hayatın keyfini sürerken, kitaplar yazıp milyonlar kazanırken. O bir katil. Brandon'ı ve diğerlerini öldürdü."

Lizzy'nin neler yapabileceğinin hatırlatılmasına hiç ihtiyacım yoktu.

Beşiğinde yatan bebeğe baktım. Mackenzie şu ana kadar oldukça sakın bir bebektir. Uyuyor, mama yiyor, uyuyor, mama yiyordu. Bezlerinin kokusundan nefret ediyordum. Bebeğin kokusundan da. Ama hiçbirisi bebeğin suçu değildi.

Bakışlarımı Tonya'ya çevirdim.

Kuzguni siyaha boyadığı saçlarıyla, eskisinden çok farklı görünüyordu. Uzaktan bakınca Lizzy'yle aralarında şaşırtıcı bir benzerlik vardı: Aynı saçlar, aynı vücut yapısı. Ürkütücüydü ve bu da yanlış geliyordu.

Tonya mutfak masasından kalkıp bebek maması hazırlamaya koyuldu. "Bu akşam bebekle ilk nöbeti ben alıyorum. Sen de biraz uyursun."

Bunu, yeni normalimiz buymuş gibi kayıtsız bir tavırla söyledi. Belki de gerçekten öyle olduğu kafama yeni yeni dank ediyordu.

Bundan nefret ediyordum. Bu evden, Lizzy'nin bir zombi gibi odada yatmasından, Tonya ve benim iki eski püskü

kanepede uyuduğumuz oturma odasından ve küçük Mackenzie'ye göz kulak olmak için evin içinde sağa sola sürüklediğimiz beşikten. Bunların hiçbirini istememiştim.

Ama sanırım bir şekilde halletmek zorundaydık.

Ertesi gün, sabahın erken saatlerinde, Tonya bana kasabaya ineceğimizi söyledi.

“İkimiz birden mi? Peki ya...”

“Bebek de bizimle geliyor.”

Kafam karışmış bir hâlde ona baktım.

Gözlerime baktı. “Ne oldu, Ben? Bebeği ve evde doğum olayını nüfusa kaydettirmeliyiz. Herhâlde bir bebek kliniğine kucağında bebekle ve annesiz girebileceğini düşünmüyorsunuz. Ayrıca yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun.”

Çıkmadan önce Tonya Lizzy'ye kendi elleriyle bir şeyler yedirdi. Bakmadım, odadan içeri bile girmedim. Lizzy'den boğuk bir inilti duydum ama olanları görmek istemiyordum. Her şey yanılttı. Ama belki de Tonya haklıydı. Her şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık ve bu işi düzeltmenin tek yolu ilerlemektir.

Bebeği dışarı, verandaya çıkardım ve Tonya gelene kadar uyumasını izledim.

Onu görünce gözlerim açıldı.

Şık kıyafeti ve kırmızı rujuyla bambaşka görünüyordu. Lizzy'yi iyi tanımayan herkese, kendini o olarak yutturabilirdi.

Kapıyı kilitledik ve Lizzy'nin kaçması ihtimaline karşı kapının önüne ek bir panel yasladık. Gerçi ben bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum.

Evin önünden hareket etmeden önce, önü tahtayla kapatılmış kapıya bir kez daha baktım. Birden, sadece bu işin bitmesini beklemediğimizi, aynı zamanda Lizzy'yi de esir tuttuğumuzu fark ettim.

43

BEN

Üniversiteye uğradık ve Tonya e-postasına bakmak için internet kafeye gitti. Geri döndüğünde ağzı kulaklarındaydı. “Dört gün içinde New York’a uçuyorum. Biletlerimi aldım.”

Heyecanla elindeki çıktıları salladı.

Cevap vermedim. Bu delilikti ama buluşmaya gideceği yayıncılarla sahte kimlik işinin altından kalkabilecek tek kişi Tonya olabilirdi.

Sonra apartmanımızın arka sokağına saptık ve orada bir grup polis arabasıyla burun buruna geldik.

Bir anda paniğe kapılarak frene asıldım. Aklımdan geçen ilk düşünce yakalandığımız oldu. Birileri Lizzy’yi ve bebeği arıyordu.

Tonya sakın bir tavırla “Yavaş sür,” diye buyurdu. “Girişin önünden geç ve normal davran.”

Bunu yaparken bina sorumlusu Grunger’ın ellerinde kelepçelerle bir polis arabasına bindirildiğini gördük. Kapının önünde bir K-9 birimi vardı.

“Sanırım daireye daha sonra uğramamız gerekecek,” dedi Tonya arka pencereden neler olduğuna bakmak için başını çevirirken.

“K-9 biriminin burada ne işi olabilir ki?” dedim huzursuzlukla.

“Uyuşturucu, belki?”

“Oldum olası o bina sorumlusunda bir tuhaflık olduğunu düşünmüşümdür zaten. Herifi hiç sevemedim.”

“Şey, sanırım sonunda yakalanmış.”

Dudaklarına yayılan hoşnut gülümseme gözümünden kaçmadı. Tonya insan sarrafıydı ve suçlulardan hazzetmezdi.

Birilerinin beni ya da Tonya’yı tanıması ihtimaline karşı, bebeğin nüfus kaydı için bir saat yol teperek komşu kasabaya gittik. Nüfus Kayıt Bürosu Lizzy’nin hamilelik dönemindeki tıbbi belgeleri istedi. Tonya hepsini yanında getirmişti. Bunca şeyi nereden bildiğini anlamakta güçlük çekiyordum.

Karşılarında, bebekleri evde doğmuş yirmi iki yaşında iki genç görünce insanların ne düşündüğünü hiç sormayın. Bir sürü soru oluyor. Şüpheden çok sitem içeren sorular. Tüyolar veriliyor, nutuklar çekiliyor. Nüfus Kayıt Bürosu’ndaki yaşlıca bir kadın bebeği sevdi ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini söyledi. Bebek, doktora görünmeliydi. Anne de öyle.

Tahmin edileceği gibi Tonya kontrole asla gitmeyecekti ama randevu almak için yerel bebek kliniğinde durdu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde daireye uğradığımız zaman, Grunger’ın kapısı polis şeritleriyle mühürlenmişti.

“Büyük şans,” dedi Tonya.

Ben şahsen şansın kesinlikle karma olduğuna inanırdım. O âna kadar nasıl olup da yakalanmadığımızı aklım almıyordu.

Annemle babamı aradım ve onlara bebeğin doğum haberini verdim.

“Lizzy gerçek bir savaşçı,” dedi annem. Bebek için heyecanlanmıştı.

Ona Lizzy’nin –az kalsın Tonya diyecekken kendimi son anda düzelttim– New York’a uçacağını söyledim. Annem onunla konuşmak istedi. Bu kesinlikle iyi bir işaretti. Ben bebeğin altını değiştirirken ve karnını doyururken yaklaşık yarım saat boyunca sohbet etmeleri daha da iyiye işaretti.

Tonya sesi konusunda annemin kafasını karıştırmak için kasten yorgun bir tavırla ve abartılı bir çekingenlikle konuşuyordu. İyi bir oyuncuydu. Bu bana yanlış gelmeliydi ama annemin sevdiğim kızla konuşmasma seviniyordum.

Tonya telefonu kapattığında hoşnutluğu yüzüne yansımıştı. “Sanırım en kısa zamanda Doğu Yakası’na taşınmalıyız,” dedi.

Aynı fikirdeydim. Bunu daha önce de konuşmuştuk.

“Annen bebek konusunda yardımcı olacağını söyledi. Bence bu iyi bir fikir.”

Söylemediği bir şey varsa o da Lizzy’ye tam olarak ne olacığıydı. Gerçek Lizzy’ye.

Sormadım. Cevaptan korkuyordum. Ama göl kulübesi, Lizzy, Tonya, ben ve bebek hakkında bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordum.

Eve dönüş yolunda Tonya radyoyu açtı ve şarkıya eşlik etti. Yüzünde beni kendine âşık eden o gülümseme vardı: Bütün dünya ona aitmiş gibi kendinden emin bir gülümseme. Muhteşem görünüyordu. Keşke başımızda şu *Lizzy belas*ı da olmasaydı.

“Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz?” diye sordum temkinli bir tavırla.

Omuz silkti. Hep öyle yapardı. Onun için hiçbir şey sorun olamazmış gibi rahat bir tavırla.

“Sonsuza dek,” dedi bana uzanıp kollarını boynuma sararak. Sonra arka koltuğa döndü ve bebek sesleri çıkararak Mackenzie’yi sevdi.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Keşke Tonya ve ben bir aile olabilseydik.

Ama ortada cevapsız bir soru vardı.

“Lizzy konusunda ne yapacağız?” diye üsteledim. “Şimdi ne olacak?”

“Kim?” dedi Tonya masum bakışlarını bana çevirerek ve bir an bocaladım.

Ama sonra bir kahkaha attı. “Lizzy benim.”

“Şey, evet, şu anda öylesin ama...”

“Ben.” Yüzünü hafif bir öfke kapladı. “Aptallık etme. Ben Lizzy’yim, tamam mı? Bunu öğrensen ve uykunda bile söyleyebilecek hâle gelsen iyi olur.”

“Evet ama...” Ortada karmaşık bir durum vardı. Bunu çok uzun sürdüremezdik, değil mi? “O ne olacak?” dedim başımla yolun ilerisini, göl istikametini işaret ederek.

Tonya’nın yüzü yine o hiç hoşlanmadığım ifadeyle kaplandı. Bazen onunla yollarımızın kesiştiğine bile pişman eden o ifade.

Bakışlarında bir uğursuzluk vardı. Gülümsemesi tamamen silinmişti. “Ondan kurtulmalıyız.”

44

BEN

Dört gün sonra Tonya'yı havaalanına götürdüm.

Göz alıcıydı.

“Bana bol şans dile.” Terminalde beni öyle tutkulu öptü ki her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine neredeyse inanacaktım. Ta ki “Döndüğüm zaman onun icabına bakarız,” diyene kadar.

Bir anda bütün tadım kaçtı.

Eve akşamüstü döndüm ama bir süre bebek sepetiyle kapının önünde durdum. İçeri girmek için gücümü toplayamıyordum. Bu kulübe eskiden bizim mutlu sığınağımızdı. Şimdi ise bir hapisane gibi geliyordu.

Aklımdan çılgınca bir fikir geçti. Lizzy'yi kasabaya, hastaneye götürmeli, oradakilere olanları anlatmalı ve sonuçlarına katlanmalıydım. Tonya'nın “ondan kurtulmaktan” kastı her neyse ödümü patlatıyordu.

Bir süre sonra ön kapının tahtasını çektim ve içeri girdim.

Bunu her yapışımda, Lizzy'yi ölü bulma beklentisiyle dizlerimin bağı çözülüyordu. Yatak odasına girdiğim zaman, onu bıraktığımız yerde ama bu kez bir kolunu göğsüne çekip

dizlerine sarmış bir hâlde öne arkaya sallanırken ve diğer eliyle de çarşafıara görünmez desenler çizerken buldum.

Artık bana ya da Tonya'ya tepki vermiyordu. Sadece Mackenzie'nin ciyakladığını duyduğu zaman başım onun olduğu tarafa çeviriyordu. Kendinde olduğu nadir anlarda, bebeği tutmasına izin verdiğimde, onu kollarına alıyor ve sürekli aynı anlamsız sözcüğü mırıldanıyordu. Sanırım "çiçek" gibi bir şey söylüyordu, artık her ne demekse.

Tonya'nın Lizzy'ye yapmayı düşündüğü şey beni korkutuyordu. "Ondan kurtulmak" hastane anlamına gelmiyordu.

O tatsız ruh hâlim saatlerce sürdü. Evin sessizliği beni öldürüyordu. Tonya yokken orada olmaktan nefret ediyordum. Lizzy'nin hâlini düşündükçe suçluluk içimi kemiriyordu.

Sonra paranoya devreye girdi.

Önce Tonya beni terk ederse olacakları düşündüm. Ya New York'tan hiç dönmezse? Lizzy ve bebekle baş başa kalır ve sonuçlarla uğraşmak zorunda kalırdım.

Ama sonra Tonya'nın asla böyle bir şey yapmayacağını fark ettim. Tonya beni severdi. Birlikte bir plan yapmaya çalışırken Lizzy'yle yaşamama izin vererek büyük fedakârlık yapmıştı. Ayrıca ben yanında olmazsam, Tonya, Lizzy gibi davranamazdı.

Mutfağa gittim, dolaptan bir şişe viski aldım, kendime bir kadeh, sonra bir kadeh daha doldurdum ve çok geçmeden kafam iyice güzelleşti.

Korku o zaman beynimden içeri süzüldü ve düşüncelerimin bir girdap gibi kendi etraflarında dönmeye başlamasına neden oldu.

Lizzy'den kurtulamayız. Olmaz. Bu... korkunç bir şey. Bunu yapamayız.

Kendimi Lizzy'yi doktora götürürsem kötü bir şey olmayacağına ikna ettim. Sonuçta belki de hiçbir zaman tamamen

kendine gelemeyecekti. Bunu yapmalıydım. Yapılması gereken şey buydu.

O kadehimi de bitirdiğimde, Lizzy'yi kasabaya götürme fikrini hayli benimsemiştim.

Odaya daldım ve Lizzy'yi kolundan tutup çektim.

“Hadi, Lizzy.”

Gözleri önce kolunu tutan elime, sonra panikle bana çevrildi ve kolunu kurtarmaya çalıştı.

“Gitmeliyiz. Kasabaya gitmeliyiz. Hemen şimdi!” diye ısrar ederek kolunu daha sıkı tuttum ve onu kaldırmaya çalıştım ama köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi tuhaf, boğuk sesler çıkararak direnmeye başladı.

Onu ne yapsam yataktan kaldıramayınca, pes ettim.

Ağlamaya başlamıştı. Bebeği getirdim, ona baktı ve Mackenzie'yi kucağına verince gözlerindeki boşluk her nâsılsa şefkate dönüştü.

Siktir.

Bir süre sonra bebeği ondan aldım, beşiğine koydum ve evden çıktım.

O ev beni boğuyordu. İlk kez Lizzy ve doğum yaparken başına gelenler için üzüldüğümü hissettim. Tonya'mn önerdiği şeyi yapamazdım. Asla.

Bu kez tahtayı kapıya yaslamadım hatta kapıyı kilitlemedim bile. Bebeği eve sadece iki dakika yürüyüş mesafesindeki göle götürdüm, beşiği suyun biraz uzağına bırakıp üstümde giysilerimle gölün içine yürüdüm.

Suya daldım, yüzeye geri çıktığımda hıçkırıyordum.

Viski şişesini yanımda getirmeliydim çünkü sarhoştum ama yeterince sarhoş değildim. Tonya'nın neşeli gülümsemesini ya da o uğursuz sözlerini —*Ondan kurtulmalıyız*— aklımdan bir türlü atamıyordum. Mackenzie'nin doğduğu yatağın kanlar içindeki hâlini hafızamdan silemiyordum. Lizzy'nin

ona dokunduğum zaman çıkardığı hayvani iniltiler kulaklarımdan gitmiyordu.

Yarattığımız boktan durumu geri alamazdım.

Bir kez daha suya daldım ve bu kez dev bir balığın bana saldırmasını ve hayatımı sonlandırmasını diledim.

Tonya bir keresinde o bölgede dilden dile dolaşan bir efsaneden bahsetmişti.

Söylenene göre gölde nadir rastlanan bir timsah balığı sürüsü yaşıyormuş. Yaklaşık yüz otuz kiloyu bulabilen çirkin görünümlü yaratıklar. Anayoldaki o aptal sapak levhasındaki balık gibi sivri dişli, korkunç canavarlar.

Bir de hikâyeleri vardı.

Efsaneye göre yüzyıllar önce burada sadece yüz kadar insanın yaşadığı küçük bir köy varmış. Haydutlar gelip kadınlara tecavüz etmiş, adamları dövmüş, hayvanları öldürmüş, iki gün boyunca yiyip içtikten sonra gece vakti sarhoş bir hâlde göle girmişler. Bir daha hiçbirini gören olmamış. Sonrasında köylüler günlerce gölden gıysilerini çıkarmışlar.

Timsah balıklarının gölü ve hayatlarını gölden sağlayan insanları koruduğu söylenirdi. Ama timsah balıkları insanlara saldırmaz ya da onları yemezdi. Efsanedekiler dışında.

Keşke şimdi bana saldırısalardı. Keşke zalim bir timsah balığı üstüme saldırırsa, sivri dişleriyle beni lime lime edip her şeye son noktayı koysaydı.

Tekrar suya daldım ve bu kez nefesimi tuttum. Keşke boğulabilseydim. Belki de daha çok içsem ve kıyıdan yeterince uzaklaştım boğulabilirdim.

Nefesimi daha fazla tutamayınca öksürerek ve ağızımdan sular püskürterek yüzeye çıktım. Sonra cılız bir ses duydum.

Bebeğin, Mackenzie'nin sesiydi. Henüz gözlerini doğru düzgün açamamasına rağmen bana beşiğinden gülümsüyormuş gibi geldi.

Onun o çaresiz agularını dinlerken kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Yüzümü göğ'e çevirdim ve bir hayvan gibi kükredim.

O güne kadar kontrolü Tonya'ya bırakmışım. Ve istediğini yapmasına izin verecektim. Sonuçta, günün sonunda, önemli olan tek şey, ben, o ve Mackenzie'ydi.

Lizzy'ye gelince. O bu hikâyedeki şanssız insandı. Keşke canını yakmak zorunda olmasaydım. Ama bazen hayat fedakârlıklar gerektirir.

45

BEN

İki gün sonra, Tonya'yı havaalanından aldım.

Terminalde kollarıma atılırken ağzı kulaklarındaydı.

“Vay canına.” Geri çekildi ve beni şaşkın gözlerle süzdü.

“Evdeki her şeyi içmiş gibi kokuyorsun.”

Ama bana nutuk çekmek yerine tekrar gülümsedi.

Yağmur yağıyordu. Yaz havası, asit ve çiçek açmış ağaçlar kokuyordu ve feci rutubetliydi.

“Görmeliydin, Ben! Şehir! Işıklar!” Yola çıkınca Tonya gördüklerini anlatmaya başladı. “Bina! Ofisleri yirmi birinci kattaydı! Yirmi birinci kat!”

Sayıyı parmaklarıyla işaret ederken gözleri fal taşı gibi büyüdü.

Tahmin edebiliyordum. Bir an mutlu olmasına sevindim. Geldiği yer kulağa bambaşka bir yer gibi geliyordu.

Sonra her şeyin bir dalavere olduğunu hatırladım.

“Hamilelik olayı çok işe yaradı!” dedi. “Taslakta değiştirilmesini istedikleri bir yer vardı ve benim en ufak bir fikrim yoktu. Özür diledim ve suçu hamilelik, doğum vesaire

yüzünden beynimin puslu olmasına yükledim.” Neşeyle güldü. “Suratlarını görmeliydin. Yerin dibine geçmiş gibi özür dileye dileye öldüler. Aslında düşününce, sanırım hamilelik bahanesini daha aylarca kullanabilirim. Bilirsin işte, olur da hikâyemizde tutarsızlıklar falan olursa.”

Bir anda keyfim kaçtı.

Aylarca mı?

Tonya bunlar çok önemsiz şeylermiş gibi konuşuyordu.

“İki kitap anlaşması yaptık,” diye devam etti. “Sonra da bir şeyler düşünürüz zaten. Gerekirse önümüzdeki on yıl boyunca yazar tıkanması yaşayabilirim.”

Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünüyor muydu?

“On yıl mı?” diye mırıldandım. “Tonya...”

Hayatımın sonuna kadar onunla olmayı çok istemekle birlikte, bu New York ve kitap bastırma olayının tek seferlik bir numara olacağını düşünmüştüm.

“Paranın on iş günü içinde falan hesabımıza geçeceğini söylediler.” Tonya bana aldırmıyordu bile. Çantasından bir cep aynası çıkardı ve konuşmaya devam ederken rujunu kontrol etti. “Yani parayı alır almaz Doğu Yakası’na taşınabiliriz. Ve annenlerle aynı evde yaşamamamız gerekmeyecek. Bir ev tutarız. Hoş bir ev.”

Ben timsah balığı tabelasına yaklaştıkça içimin biraz daha sıkıştığını hissederken, Tonya neşeyle şakımaya devam ediyordu. Şimdiden birliktymişiz gibi konuşuyorsa...

Lizzy ne olacaktı?

“Tonya,” dedim daha yüksek sesle.

Bana döndü ve başını yana yatırıp masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

Demek istediğim, durum zaten beterdi. Lizzy’nin profesyonel yardıma ihtiyacı vardı. Ben son iki gündür bu işin nasıl yola koyulacağını düşünmekten kafayı yemek üzereydim.

“Lizzy ne olacak?” dedim sonunda.

Benim bakışlarım yolla onun arasında gidip gelirken Tonya gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi, gözlerini kaçırmadı ama yüzünün saniye saniye değişerek sert bir maskeye dönmesini izledim.

“Bunu konuştuk, Ben,” dedi buz gibi bir sesle. “Söyledim ya,” dedi sözcüklerin üstüne basa basa, “ondan kurtulmamız gerekecek.”

“Tonya.”

“Bana Tonya demeyi bırak. O adı unut. Ne olması gerektiğini biliyorsun.”

Ona tekrar baktığımda bakışlarını benden hâlâ ayırmamıştı ama gözlerinde duygudan eser yoktu. Bana tenimi karıncalandıran yoğun, soğuk ve hesapçı bir ifadeyle bakıyordu.

Tonya’yı makul davranmaya ikna etmem söz konusu değildi. Mackenzie doğduktan sonra kasabadan ilk dönüşünde, yanında kütüphaneden aldığı kitapları getirmişti. Hatta bana doğum komplikasyonlarının neden olabildiği iyileştirilemez beyin hasarıyla ilgili makaleler göstermişti.

Şimdi o zamanki sözleri parlak kırmızı ışıklar gibi beynimde çakıyordu. Yaptığı şeye ayak uydurduğum için ben de resmen suçluydum. Bebeği nüfusa kaydettirirken onun kimliği hakkında yalan söylediğim için. Lizzy’nin –artık ona ait olan– hesabına para yatırırken bankada olduğum için.

“O artık tam bir kaçık Ben. Lizzy değil. Artık değil. Ama biri yerini almak zorunda çünkü biri bebeğe bakmalı.”

Arka koltuktaki Mackenzie’yi işaret etti. Arabaya bindiğinden beri konuyu ilk kez bebeğe getirmişti.

“Hapse girmek istemiyorsan ve bu işin yürümesini ve hak ettiğin –ikimizin de hak ettiği– iyi hayatı yaşamak istiyorsan, erkek gibi davran,” diye çıkıştı ve yan pencereden dışarı baktı. “Lizzy ortadan kaldırılmalı,” diye ekledi.

İçimden çığlık atmak geldi. Timsah balığı tabelasını görüp göl yoluna saparken, içim yine kalbimin göğüs kafesimin içinde kendini bir o yana bir bu yana vurmasına neden olan o güçlü korkuyla doldu.

Arabayı kulübenin önündeki açık alanda durdurduğumda panik atak geçirmek üzereydim.

Günlerdir böyle hissediyordum ve Mackenzie'yi araç koltuğundan beşiğine aktarırken ve Tonya'yla birlikte verandaya çıkarken içim yine aynı nahoş hisle dolmuştu.

Eve girerken ağızımda safra tadı vardı. Bir suçun daha işlenmesi an meselesiydi ve ben buna nasıl engel olabileceğimi bilmiyordum. O suçun işlenmesi için üzerime düşeni yapabileceğimden de emin değildim ama Tonya'nın yapacağını biliyordum.

Mutfağa adım attığımız anda, masanın üstünde yabancı bir kâğıt parçası gördüm.

“Bu yoktu,” dedim bebeğin sepetini elimden bırakıp masaya yaklaşırken.

Kâğıda anlaşılmaz kelimeler ve cümleler karalanmıştı. Cümleleri ayırt edebiliyordum ama fantastik kitap alıntılarından farksızlardı.

“Bu da ne böyle?” diye mırıldandım.

Tonya oturma odasından “Ben!” diye seslendi.

İçeri girdiğimde Tonya elinde tuttuğu bir kâğıt parçasına bakıyordu. Kanepenin üstünde iki, ahşap sehpanın üstünde bir kâğıt daha vardı.

Nereden çıkmıştı bu kâğıtlar? Yoksa birileri eve mi girmişti?

Tonya'nın bana çevirdiği gözlerinde Lizzy'nin ilk kitap taslağını ilk kez okuduğu zamanki hayranlık dolu ışıltıyı gördüm.

“Birileri ayaklanmış,” dedi sesindeki belli belirsiz bir hırıltıyla. Ama nedeni öfke değildi. Heyecanlı görünüyordu.

Yatak odasına gitti ve kapıyı hızla çekerek açtı. “Aman Tanrım...”

Ben de arkasından gittim ve olduğum yerde kalakaldım.

Düzinelerce kâğıt etrafa saçılmıştı. Kitaplar raflardan indirilmiş, sayfaları koparılmış, boş olanların üstüne bir şeyler karalanmıştı.

Lizzy yatağın üstüne çömelmiş, bir kâğıda bir şeyler yazıyordu.

“Delirdi. Kafayı tamamen yedi,” diye fısıldadım.

Ona bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim. Tonya eğilip yerdeki kâğıtlardan birini alırken içim panikle doldu.

“Sanırım bir süre önce başladığı şu masallardan hatırladıklarını yazıyor. Ama...” Tonya kaşlarını çattı. “Bunlar karanlık şeyler, Ben. Evet, sanırım deliriyor.”

Dehşete kapılmıştım. Tonya’yla göz göze gelmeyi reddediyordum. Lizzy’nin artık hiç şansı kalmamıştı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Kaçmak istiyordum. Olacakları ya da Tonya’nın Lizzy için yapacağı hastalıklı planı görmek istemiyordum.

Ancak bakışlarımı nihayet Tonya’ya çevirdiğimde o gülümsüyordu. Kâğıtların her birini dikkatle okuyarak tek tek topladı.

“Bak ne diyeceğim? Bu çok iyi,” diye mırıldandı.

Kaşlarım havaya kalktı. “Ne?”

“Bu çok iyi,” diye tekrarladı Tonya kıkırdayarak. “O kadar da işe yaramaz değilmiş meğer.” Lizzy’nin yanına gidip saçlarını okşadı. “Hey, Tonya, bunlar iyi, çok iyi,” dedi.

Tonya mı?

Lizzy cevap vermedi.

Son sözleri karşısında midemin tatsız bir hisle döndüğünü hissettim. Lizzy’ye “Tonya,” demişti. Bu büsbütün rezil bir durumdu.

“Çok iyi diye tekrarladı,” Tonya. “Biraz daha yazabilir misin? Bayağı bir şeyler daha.” Lizzy’nin başım bir köpek yavrusu okşar gibi okşadı. “Aferin kızıma. Sana kâğıt falan getireyim. Bu çok iyi.”

Tonya bakışlarını bana çevirdi. Şimdiden bir şeyler düşündüğü her hâlimden belliydi. Bizim için gelecekte neler planladığını fark ettiğim o an kadar kötü hissettiğim bir zaman olmamıştı. Ama sonrasında söyledikleri, bir nebze de olsa rahat bir nefes almamı sağladı. En azından Lizzy açısından.

“Ben, sanırım altın yumurtlayan kazımızı bulduk.” Gü-lümsedi. “Sanırım onu bir süre daha yanımızda tutmamız gerekebilir.”

3. KISIM

ŞİMDİ

46

MACKENZIE

Annemle babamın geçmişi beni içten dışa kemiren ve dışın-celerimi zehirleyen bir kanser gibiydi.

Dianne Jacobson bizi geceyi onun evinde geçirmeye davet etti. Konuşacaklarımız bitmek bilmiyordu. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki... Annemle ya da ikisiyle ilgili keşfimiz, kolay kolay sindiremeyeceğim kadar şoke ediciydi.

Yirmi bir yıl önce neler yaşanmış olabileceğini uzun uzun konuştuk. Dianne'e annemin mektuplarını gösterdim.

"Ne yapabilirsin ki?" dedi Dianne mektupları okuduk-tan sonra. "Seni büyüten kadının gerçek Elizabeth Dunn olmadığına kim inanır? Lizzy'ye her ne yaptılarsa ispat-lanamaz."

EJ sürekli "Ne boktan bir durum," deyip duruyordu.

Yatmaya, evinin misafir odasına çekilmeye hazırlanırken Dianne bana seslendi.

"şu ambar yangını hakkında," dedi. Söyledikleri için piç-man olmuş ama daha fazlasını söylemek üzereymiş gibi hu-zursuz görünüyordu.

Orada geçirdiğimiz o kısa günün sonunda, Dianne'in bize belli ettiğinden daha fazlasını bildiği izlenimini edinmiştim.

"Ambar yangınının çıktığı gece, ben gece vardiyasındaydım," dedi. "Lizzy'nin gece yarısına doğru, arka taraftan dışarı çıktığını gördüm. Bir yaprak gibi tir tir titriyor, peşinde biri varmış gibi sürekli arkasına bakıyordu. Ama Lizzy öyle biri değildi. Birinin canını yakacak türden biri yani. Ama Tonya, o bambaşka bir hikâyeydi. Baştan ayağa bela demekti. Onda iliklerine kadar işlemiş bir karanlık vardı. Bugünlerde öyle insanlar için kullanılan süslü bir kelime var: Sosyopat. Doğruymuş, yanılmış zerre umurunda olmayan insan türü. Tonya onlardandı."

Tonya hakkında daha fazlasını öğrenmeme gerek yoktu. Ne olduğunu zaten biliyordum. Beni onun büyüttiğini düşünmek, midemi ağzıma getiriyordu.

"Lizzy içeri geldikten bir saat kadar sonra," diye devam etti Dianne. "Tonya'nın ambar tarafından gelip gizlice eve girdiğini gördüm. O kızda korkudan eser yoktu. Yılan balığı gibi ele avuca sığmayan bir kızdı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu. O üç oğlanı bulduğumuz zaman, kızların o işte parmağının olduğunu hemen anladım. Ama Lizzy'yi ele vermeden Tonya'yı ihbar etmem imkânsızdı ve o tatlı kızın başı yeterince beladaydı zaten. O üç piç için hele. Bu yüzden, sesimi çıkarmadım."

Omuzlarımdan ağır bir yükün kalktığını hissettim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Dianne kendi kendine konuşur gibi başını sallıyordu. "Bana sorarsan, her ne yaşandıysa, suçlusu annen değildi."

"Teşekkürler," dedim ama sonra duygular ağır bastı ve Dianne'in yanına gidip ona sımsıkı sarıldım.

O gece doğru dürüst uyuyamadım. Sabah Dianne bizi uğurlarken tek kelime etmedik. Uçakta EJ'le de pek

konuşmadık. Bakışlarına kalıcı bir acıma yerleşmişti sanki. Ölmek üzere olan bir kanser hastasıymışım gibi sözlerine de temkin sinmişti.

İki gün sonra EJ'in dairesindeydim. Bir Tay yemeği sipariş ettik. Alakasız konulardan sohbet ettik. Annemle babam dışında ne olursa. Düşüncelerim gittikçe kararıyordu. Anne-mi düşünmekten kendimi alamıyordum. *Gerçek annemi.*

Tabağımdaki baharatlı tavuk parçasını çatalımla didiklerken o işi nasıl, nerede ve ne zaman yaptıklarını merak ediyordum. Onlardan kastım babam ve beni büyüten kadın. Bir insan nasıl ortadan kaybolabilir ve hiç kimsenin umurunda olmazdı ki?

“Kenz, bir şeyler yemelisin,” dedi EJ.

“O kadar aç değilim.”

“İki gündür hep öyle diyorsun. Ama bir şeyler...”

“EJ, lütfen yapma...” Başımı salladım, çatalımı tabağıma bırakıp kanepede arkama yaslandım.

EJ tabağım sehpayaya koydu. “Dinle, Dianne haklıydı. Yapabileceğin pek bir şey yok. Annen yani seni yetiştiren kadın öldü. Biyolojik annen çoktan gitmiş. Eğer...”

Ben gözümü ayırmadan ona bakarken, sonrasında söyleyeceklerini düşünür gibi saçlarını karıştırdı.

Destekleyici olmaya çalışıyordu ve bunu çok takdir ediyordum. EJ benden daha mantıklı bir insandı. Bunun kolay kolay çözülemeyecek bir mesele olduğu konusunda Dianne'le aynı fikirdeydi. Çözülebileceği de meçhuldü ya zaten.

“Kadın yakıldı,” dedi EJ. Yirmi yıldan uzun süre boyunca Elizabeth Casper kimliğini sahiplenen o insandan artık “kadın” diye bahsediyorduk. “Yine de evinizde DNA incelemesinde işe yarayabilecek izleri vardır. Bunun ispatlayacağı tek şey ise onun biyolojik annen olmadığı olur. Gerçek annenin kalıntılarını bulmamız ise imkânsız.”

Kalıntı kelimesi beni irkiltti.

EJ bunu fark etti. “Özür dilerim. Ama sorun bu. Yani eğer... Polis Elizabeth Casper’ın aslında Elizabeth Casper olmadığını saptamaya çalışabilir. Bir soruşturma açılır. Ama baban çözülmezse ve her şeyi inkâr ederse, hiçbir haltı ispatlayamazlar. Bu sadece kaos yaratır. Bütün dünya senin peşine düşer. Bunun farkındasın, değil mi? Bu aileni ve muhtemelen senin geleceğini mahveder. Paparaziler sana nefes aldırılmaz. Sonunda olay senin için zamanı geri alamayacağım devasa bir kâbusa dönüşebilir.”

Ona gözümü bile kırpmadan uzun uzun baktım.

Yanımda olduğu için teşekkür etmek istiyordum. Ama en çok, onu bu işin içine sürüklediğim için özür dilemek istiyordum. EJ’i bu işten kurtarmanın bir yolu yoktu. Bu sırrı saklamak zorunda kalacaktı ve ailemle hiçbir alakası olmayan bir insan için ağır bir yükü.

“Yani, konuyu kapatacak mıyız?”

Yüzü acıyla çarpıldı. “Bilmiyorum, Kenz. Bilmiyorum. Üzgünüm ama ne yapacağımı bilmiyorum.”

Sırt çantamı kanepeye getirip mektupları çıkardım. O kadar çok okumuştum ki artık neredeyse her kelimeyi ezberlemiştim. Haftalarca yazdıklarını didik didik ederek, kelime seçimlerine şaşırarak ve bana hitap şekline sevinerek –“Çiçeğim” diyordu– mektuplardaki genç kızı beni büyüten kadınla birleştirmeye çalışmışım. O kelimeyi beni büyüten kadından neden hiç duymadığımı artık biliyordum.

Son mektubu açtım.

“Şunu dinle,” dedim yüksek sesle okumaya başlamadan önce. “*Güzel, çok güzel bir kız olacaksın.*”

Gözlerim hemen yaşardı.

“Kenz,” diye fısıldadı EJ. “Kendine eziyet ediyorsun.”

Ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktım ama duramazdım.

“*Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Kahverengi, yumuşacık*

kirpikler, rüzgârla havalanan... ” Hıçkırığımı bastırmak için duraksadım ve gözyaşlarım akmaya başlarken, sayfa bulanıklaştı. “...*kabarık saçlar ve gözlerinde parlayan güneş.*” Burnumu çektim, hıçkırdım ve titrek bir sesle devam ettim. “*Güneş ışığını anımsatan gülüşün.*” Gözlerimi EJ’e çevirdim. “Bunu bana yazmış. Daha ben doğmamışım bile ve o bana bunları yazmış. *Gerçek annem.*”

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha döküldü.

“Çok üzgünüm, Kenz.”

“En kötü kısmı ne biliyor musun? Bunları bana yazmadığını şimdi anlıyorum. Niyeti sırlarını bana anlatmak değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Mektuba bakarak başımı salladım. “Hayır, niyeti bu değildi. Bu sayfaların gün yüzüne çıkmasını hiçbir zaman istemedi. Hâlâ karnındayken benimle konuşuyordu. Çünkü...” Bu düşünce beni o kadar hüzünlendirdi ki hıçkırarak gözlerimi kırıştırdım ve gözyaşlarım sayfaya damladı. “Çünkü çok şey yaşamak zorunda kaldı. Âşık olduğu adam ona ihanet etti. Hamileydi, korkuyordu ve aklını kaçırmak üzereydi. Ama sonunda yapayalnız kaldı, EJ.” Gözlerimi ona çevirdim, artık dağılmak üzere olduğumu görmesine bile aldırmıyordum. “O kadar yalnızdı ki olanlarla baş etmesinin tek yolu doğmamış çocuğuna mektup yazmak ve içini bu şekilde dökmekti.”

Tutamadığım bir hıçkırığın ardından sonunda büsbütün ağlamaya başladım.

Sadece bir saniye sonra EJ yanıma gelmiş ve güçlü kollarıyla beni sarıp kendine çekmişti bile. Çaresiz bir çocuğu avutur gibi usul usul sallamaya başladı.

O çaresizliği o kadar derinden hissediyordum ki çılgılık atmak, etrafa saldırmak, her şeyi kırıp dökmek ve yirmi yıl önce bu ihanetin parçası olan insanlara avaz avaz bağırarak isteğiyle dolup taşıyordum.

“Biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsan, her zaman yanında olduğumu biliyorsun, değil mi, Kenz?”

Göğsümden bir hıçkırık daha koptu.

“Değil mi? Lütfen bildiğini söyle.”

“E-evet,” diyebildim.

Uzun süre ağladım. EJ tek kelime etmeden beni göğsünde tuttu.

Sonunda ıslak yüzümü silerek geri çekildim. “Özür dileirim,” diye mırıldandım. “Küçük bir kriz geçirdim galiba.”

“Hiç sorun değil.”

EJ yüzüme bakabilmek için ön kollarını dizlerine dayayarak bana doğru eğildi.

Yaş gözlerle gülümsedim. “Sweatshirt’ünü sıırılsıklam etmişim,” dedim burnumu çekerek.

“Her zaman. Hizmetindedir.”

İkimiz de kıkırdadık ve ben hıçkırmadan konuşabilecek hâle gelene kadar bir süre sessizce oturduk.

Sonunda altdudağımı ısırarak EJ’in gözlerinin içine baktım. “Sanırım babamla yüzleşeceğim.”

EJ ovuşturduğu ellerine bakıyordu. “Bence bu kötü bir fikir olabilir ama senin için bir kapanış olacaksa, neden olmasın?”

“Evet.”

“Sadece... onunla konuşurken fazla delirmiş gibi görünmemeye dikkat et.”

Sesinde beni huzursuz eden bir uyarı vardı. “Neden? Ne demek istiyorsun?”

EJ bana tereddütle baktı. “Demek istediğim şu: Çok fazla belgesel izlerim, biliyorsun. Çılgın suçlamalarda bulunan insanlar...”

Devamını getirmedi ama bana kaşlarını kaldırarak baktı.

“Ve?” dedim. Nereye varmaya çalıştığını hâlâ anlamamıştım.

“Kendilerini bir psikiyatri koğuşunda ya da rehabilitasyon merkezinde bulabiliyorlar.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Şok içinde ayağa fırladım ve yanaklarımda kalan ıslaklığı sildim.

“Başına delice bir şey gelsin istemiyorum.”

Bir süre birbirimize baktık ve sonunda ne demek istediğini anladım. Babam her şeyi yapabilecek bir adamdı.

Bundan hiç emin olmasam da “Bana bir şey olmaz,” dedim. “Sen tanıksın. Hikâyeyi biliyorsun. Eve gideceğim ve babamın sonunda pes edene kadar daha kaç yalan sıralayabileceğini göreceğim.”

EJ teslim olmuş gibi başını arkaya attı ama beni caydıramayacağını biliyordu.

Babam bir keresinde, *Çok dik başlısın*, demişti. *Annen gibi*. Ah, ironiye bakın.

Tıpkı annen gibi çok yeteneklisin, derlerdi. Sonunda bu cümle bir anlam kazanmıştı.

Ama o sözcüklerin gerçek anlamını sadece yalancı babam biliyordu. Onunla yüzleşmenin zamanı gelmişti.

EJ’in dairesinden çıkarken dikkatli ol uyarıları kulaklarımda yankılanıyordu.

O kadar gergindim ki her an kusabilirdim. Bu noktada, artık tehlikede olabileceğimi açıkça anlamıştım.

47

Telefonum evin bahçe kapısından bir uyarı bildirimiyle çınlandığında arabama biniyordum.

Bildirimi yok saydım. Babam evde olmasa bile onu bekleyecektim. Muhtemelen sarhoş bir hâlde geri dönene kadar bekleyecek, sonra da istediğim şeyleri öğrenecektim. Hatta annemin ofisine artık bildiklerimle girmek iyi bir fikirdi. Annemin belgelerine taptaze gözlerle bakabilecektim.

Yola çıkmamın üstünden sadece beş dakika geçmişken telefonum aynı bildirim sesiyle bir kez daha çınladı.

Aradan bir dakika geçmeden bildirim sesi yine duyuldu.

İki dakika sonra telefon tekrar öttü.

Bu kadar kısa bir süre için fazla sıkıldı, şüphelenmiştim.

Sabırsızlanarak arabayı bir alışveriş merkezinin otoparkına çektim ve telefonumu cebimden çıkardım.

Hareket kayıtları uygulamasındaki “olaylar” dosyası yakın zamanda birden fazla aktivite gösteriyordu.

İlk seferinde kapıdan giren babamın değil, büyükannemin arabasıydı.

“Neler oluyor...”

Büyükannem bana haber vermeden asla gelmezdi.

Bir sonraki kayıt evden çıkan bir arabayı gösteriyordu. Eski bir Volkswagen çıkıyordu. Minna’nın arabası. Büyükannem kendisine hizmet edilmesini ne kadar sevdiği düşünülürse bu oldukça tuhaftı ama anlaşılan Minna’yı erken göndermişti.

Sonraki araba, kırmızı Lexus –bu çok netti– Laima’nınkiydi. O arabayı daha önce defalarca görmüştüm. Onun burada ne işi vardı ki?

Bir sonraki arabanın tanımadığım bir pikap kamyonet olduğunu görünce ana girişteki kameraya geçtim.

20.01: Büyükannem tek başına, yanında büyükbabam olmadan, eve giriyordu.

20.08: Laima Roth evden içeri yürüyordu.

20.14: Bir adam beyaz pikap kamyoneti park ediyor ve eve giriyordu. Kayıt pusluydu ve adamın yüzü beyzbol şapkasının arkasına gizlenmişti ama o şapkayı tanımıştım. Anma törenindeki adamdı. Annemin ofisindeki fotoğrafta da olan şu adam.

Tuhaf.

Ne olduğunu anlamamıştım ama şüpheli bir durum olduğu kesindi. Babam, büyükannem, bir edebiyat ajanı ve annemle bir kaçamak yaşamış olması muhtemel bir adam bizim evde neden toplanmıştı ki?

Hiç zaman kaybetmeden yola çıktım. Bir saat sonra annemin ofisinden gelen gergin konuşma sesleri dışında tamamen sessiz olan eve girdim.

Bir tartışmayı nerede duysam tanırdım. Ofisin ses geçirmez olmasına söylenerek, ne dediklerini anlayabilmek için kulağımı kapıya yasladım.

Laima tiz sesiyle “Ne demek bu?” diyordu.

Büyükannem cevap verdi: “Böyle davranmaya...”

“Olacak iş değil!” Babamın sesiydi. “Rezil bir herifsin!”

“Kes şunu! Sakin ol!” diye çıkıştı büyükannem.

“Hepinizin cehenneme kadar yolu var,” dedi tanımadığım bir erkek sesi.

“Efendim?” Laima âdeta ciyaklamıştı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

“Özellikle sen, Bennycik. Fena sıçtın. Artık her şey an meselesi. Hepiniz için! Bana güvenin!”

“Evimden defol!” diye kükredi babam.

Babamın kükrediğini ilk kez duyuyordum.

Boğuk bir itiş kakış sesini, bir kadının ciyaklaması, neşesi ve gamsızlığıyla ortama aykırı kaçan şeytani bir kahkaha izledi.

İçeriden kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri o kadar hızlıydı ki kapı bir anda hızla açıldığında kendimi köşenin diğer tarafına zor atıp saklandım.

“Hoşça kal, Felicia!” dedi gaklamaya benzer bir ses ve köşeden başımı uzatınca, beyzbol şapkalı adamın evin kapısına doğru yürüdüğünü gördüm. Arkasına bakmadan iki ortaparmagını birden havaya kaldırdı. “Yeni anlaşma böyle:”

Kapı arkasından çarpılarak kapanınca parmak uçlarımda ofise doğru yürüdüm ve Laima’yla burun buruna geldim.

“Tanrım!” Bana bakışı dostça olmaya çok uzaktı. Nakit çeşmesi E. V. Renge’in ayağı kayıp düştüğünden beri, diplomasi çoktan pencereden uçup gitmişti.

Laima yüksek topukları parke zeminde tıkırdayarak kararlı adımlarla evin kapısına yürüdü.

“Halledin bu meseleyi!” diye bağırdı arkasına bakmadan. “Artık her neyse! O hayvan, resimden çıkmadığı sürece, asla geri dönmeyeceğim!”

Nezaket kuralları nereye gitmişti acaba?

Ninova

Babamla konuşmam gereken daha acil meselelerim olmasa az önce olanlara kahkahalarla gülebilirdim.

Ağır adımlarla ofise girdim. Orada beni sürpriz bir manzara bekliyordu.

Büyükannem annemin koltuğunda oturuyordu. Bir zamanlar evin kraliçesi olan kadının koltuğundan bahsediyorum. Ama büyükannem, hâkimiyet ondaymış ve o koltuğun gerçek sahibi oymuş gibi son derece rahat görünüyordu.

Kanepede oturan babam iki eliyle yüzünü ovuşturuyordu.

Büyükannem başını benim olduğum tarafa çevirdi. “Kötü bir zaman, tatlım. Lütfen, bizi baş başa bırak.”

“Merhaba”ya ne olmuştu acaba?

“Şehirde olduğunu bilmiyordum,” dedim odanın içinde birkaç adım ilerlerken.

“Halletmem gereken işler vardı.” Büyükannem bana yapay bir gülümsemeyle baktı. “Babanla konuşmamız gereken şeyler var. Lütfen bize birkaç dakika ver.”

Eliyle beni kışkışlar gibi bir hareket yapınca sinirlendim.

Yerimden kıpırdamadım. “O adam kimdi?”

Büyükannem sinirli bir tavırla nefesini bıraktı ve elindeki kalemi masaya vurdu. “Mackenzie, bazı şeyler senin üzerine vazife değil.”

“Ah, bence öyleler,” diye itiraz ederek kanepeye yürüdüm ve babamın karşısında durdum. Vücudumdaki gergin titremeleri yatıştırmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Cenazede tartıştığın adam değil miydi o?”

Babam ellerini yavaş hareketlerle yüzünden çekti ve gözlerini benimkilere çevirdi.

“Baban öyle bir şey yapmadı,” dedi büyükannem araya girerek.

“Aslında,” dedim ona dönerek, “seninle konuşmuyordum, büyükanne. Babamla konuşmalıyım. O adamın kim olduğunu

öğrenmeliyim. Ve hazır konusu açılmışken...” Tekrar babama döndüm. “Bana anneme ne olduğunu da anlatabilirsin.”

Babamın yüzündeki şaşkınlık son derece barizdi.

“Gerçek anneme,” diye ekledim.

Babamın yüzünde bir anda öyle büyük bir değişiklik oldu ki az kalsın onu yakalamanın bu kadar kolay olmasına gülecektim.

Tekrar büyükanneme baktığımda, gözlerini kapadığını ve dudaklarını çok iyi tanıdığım bir ifadeyle büzdüğünü gördüm. Süper kontrollü ve süper diplomatik büyükannem kontrolünü kaybetmek üzereydi. Ve hiç hoş şeyler yaşanmayacaktı.

“Beni büyüten kadının annem olmadığını biliyorum,” dedim ikisinin de yüzüne bakarak.

“Ah, Tanrım,” dedi büyükannem ani bir hareketle yerinden kalkarak ve hızlı adımlarla ofisten çıktı.

Babam terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi çaresiz gözlerle annesinin arkasından baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Yemin ederim onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

“Konuş,” diye emrettim.

48

“Ufaklık, demek sonunda yasını tutmaya başladın,” dedi babam cılız bir gülümsemeyle.

Cevabı karşısında az kalsın tükürüğümle boğulacaktım. “Dalga mı geçiyorsun?”

Hoş, bu konuşmadan kurnazlıkla tüymenin bir yolunu aramasını beklemiyor değildim.

“Dinle, Mackenzie, şu anda bazı sorunlarımız var ve çılgınca suçlamaları tartışmak için hiç doğru bir zaman değil.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Birtakım... Bazı insanlar kederimizden istifade etmek istiyorlar diyelim. Tuhaf suçlamalarda bulunuyor, çirkin söylentiler çıkarıyorlar. Bu...” Eliyle etrafı işaret etti.

“Devam et, baba. Bu ne? Az önce çıkan adam kim?”

“Hiç kimse.”

“Bana hiç kimseymiş gibi gelmedi. Anma töreninde de vardı. Ayrıca şu...” Adamı gördüğüm fotoğrafın durduğu rafa yürüdüm ama orada değildi. Bir an bocaladıktan sonra hızla babama döndüm. “O adamı tanıyorsun. İnkâr etme. Az önce buradaydı. *Fena sıçtın*, derken neyi kastediyordu?”

“Mackenzie!” Babam bana sitemkâr bir bakış attı ama o kadar yapmacıktı ki. Dikkatimi konudan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Onu duydum baba? Ne demek istedi?”

“O adam bize şantaj yapmaya çalışan insanlardan biri.”

“Ne için?”

“Sadece... annene karşı saçma sapan bir suçlama. Ve annen olağanüstü bir kadındı, muhteşem bir yetenek...”

“Kes şunu, baba! Konudan uzaklaşmaya çalıştığın o kadar belli ki.”

“Mackenzie, lütfen.”

Zeminde tıkırdayan ayak sesleri arkama bakmama neden oldu.

Büyükannem iki elinde dolu birer şarap kadehiyle içeri girdi. Birini bana uzattı. “Al, hayatım, biraz şarap iç.”

“Ben içki içmem, büyükanne.”

“Sadece şarap, sinirlerini gevşetir. Otur ve gevşe.”

“Ben içki içmem,” diye tekrarladım öfkeyle. “Sadece babamla konuşmaya ihtiyacım var.” Tekrar ona döndüm. “Biyolojik annem konusuna dönelim. Konuş.”

Babam süklüm püklüm bir ifadeyle büyükanneme baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Mackenzie, kim sana yalan söyledi ve bunu nereden çıkardın bilmiyorum ama...”

“Kapa çeneni, Ben.” Büyükannemin ani ve öfkeli çıkışı babamı irkiltti.

Arkama dönünce büyükannemle burun buruna geldim. Bana o kadar yakın duruyordu ki bir anda düşmanlık bürüyen gözlerindeki buz gibi bakış karşısında irkildim. Maskesi düşmüş, beni hakiki yüzüyle karşı karşıya bırakmıştı.

Büyükannem bana oldum olası sırtlanları anımsatırdı. Hiç sırtlan fotoğrafı gördünüz mü? İlk bakışta şirin görünürler. Büyükannem kar beyazı kısa saçları, kırmızı ruju, özenli makyajı ve zarafetiyle, dost canlısı bir sırtlana benzerdi.

Peki ya hiç dişlerini gösteren bir sırtlan gördünüz mü? O dişler kemikleri paramparça edebilir.

İşte büyükannem de öyleydi. Nazik gülümsemesi göz açıp kapayana kadar yerini gaddar bir öfkeye bırakabilirdi.

Ben o öfkeli ifadeyi sadece birkaç kez görmüştüm. Bir keresinde annemle tartışırken. O zaman anneme üzölmüştüm. Ama şimdi? Annemin o bakışı hak ettiğini düşünüyordum. Ama yaşadığım en büyük uyanış bu değildi.

En büyüğü annemin hiçbir zaman evin kraliçesi olmadığıydı: Asıl kraliçe büyükannemdi.

49

“Kadehi al, Mackenzie,” dedi büyükannem sert bir sesle. Kadehi göğsüme doğru iterken gözlerini gözlerime dikti. “Bir şeyler içelim ve yetişkin gibi konuşmak istiyorsan, konuşalım.”

Bana uyar.

Kadehi elinden aldım.

“Şerefe.” Kadehini benimkine değdirdi ve bir yudum içti.

Ben de bir yudum aldım. Şarap hem tatlı hem buruktu. İçkiye düşkünlüğüm yoktu, pek sevmezdim ama aradığım cevapları bana sağlayacaksa ayak uydurmaya hazırdım.

“Otur, Mackenzie,” dedi büyükannem buyurur gibi ve babamın karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Koyu renkli pantolon ceket takımı ve boğazlı bluzuyla emekliye ayrılmış bir CIA ajanına benziyordu. Babamın onun yanındayken her zaman ilkokul çocuğu gibi davranmasına şaşırılmamalıydım.

Babamın yanına oturdum.

“İç bakalım.” Büyükanнем kadehini havaya kaldırdı. “İhtiyacın olacak. Etrafa suçlamalar püskürtmeni dinlemek yerine sakın ve ciddi bir konuşma yapmak istiyorum.”

İçkisinden bir yudum aldı, sonra bir tane daha. Onu taklit ettim. *Bana uyardı.*

“Beni büyüten kadının biyolojik annem olmadığını biliyorum,” dedim büyükanнемe bakarak ve sözlerimin onun üstünde bıraktığı etkiyi anlamaya çalışarak.

Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı büküldü. “Sana bunu kim söyledi?”

Alaycı bir ses çıkardım. “Önemli mi?”

“Saçmalık. Sana bunu her kim söylediye, alay etmek istemiş, hayatım.”

Dudaklarımdan zoraki bir kıkırtı çıktı, sonra şaraptan bir yudum daha aldım. Bir anda tadı çok güzel geldi. Ayrıca gerginliğimi de almıştı. Özellikle sormak üzere olduğum şeyin gerginliği düşünülürken.

“Pekâlâ. Tonya Shaffer kim?”

Bunu söylerken babama değil, büyükanнемe baktım. Keşke babamı tek başına yakalayabilseydim. Yalan söylemek konusunda hiç iyi değildi. Büyükanнем ise bambaşka bir olaydı. Ne cevap vereceğini çok merak ediyordum. Yirmi bir yıl önce Old Bow’da yaşananlardan haberi var mıydı acaba?

Büyükanнемin dudakları şaşırtıcı bir gülümsemeyle büküldü. Başım salladı. “Tonya Shaffer kaçığın tekiydi.”

Sözcükler beni şaşırtsa da devam etmesi için sessizliğimi korudum.

“Sapık takipçinin tekiydi. Kafayı babanla ve annenle bozmuştu. Ve bu yüzden delice şeyler yaptı.”

Büyükanнем yavaş yavaş ve düz bir sesle konuşuyordu. Düşünerek konuşuyordu ve şarabımı yudumlarırken, hikâyeyi nasıl kurgulayacağım duymak için sabırsızlanıyordum.

“Baban bir süre onunla takıldı.”

“Anne...” dedi babam araya girerek.

Büyükannem ona “Kapa çeneni, Ben. Bunları bilmeli,” diye çıkıştıktan sonra tekrar bana döndü ve şarabından bir yudum daha içti.

Ben de onu taklit ettim. Bunun öfkeli bir konuşma olacağını düşünmüştüm. Oysa beklediğimden çok daha sakindim. Şarap sistemime karışmaya başlamıştı bile ve şimdiden kendimi gevşek ve biraz bulanık hissediyordum.

“Evet, babanın örnek bir erkek arkadaş olduğu söylene-
mez,” dedi büyükannem iğneleyici bir tonla. “Ve evet, onun ve annenin hayatını az kalsın mahvedecek olan o deli kadınla takıldı. Bayağı uzun süre. Öyle değil mi, evlat?”

Ben “Saçmalık,” deyince, büyükannemin bakışları buz kesti.

İyi hikâyeydi. Büyükannemin bu kadar çok detay bilmesi beni şaşırtmıştı. Suratına gülmek istedim ama sersemlemiştim ve susamıştım. Biraz daha şarap iyi gelirdi doğrusu ama kadehim boşalmak üzereydi.

“Değil,” dedi büyükannem. “Kadın annen gibi giyiniyor, onun gibi davranıyordu. Old Bow’da oymuş gibi dolaşıyordu. Hatta bazı insanlar ona Elizabeth diye hitap ediyordu ve gerçekten Ben’in kız arkadaşı olduğunu sanıyorlardı.”

Doğru olamazdı...

Bir anda neyin gerçek olduğunu sorgulamaya başladım. Bu sahte kimliği kendim uydurmuş olabilir miydim? Son günlerde o kadar çok çılgınca hikâyeye duymuştum ki. Üstelik hiçbirinin kanıtı yoktu.

“Annen münzevi bir tipti. Nadiren dışarı çıkardı. Ama şu Tonya Shaffer denen kadın? O, işi Ben’in arkadaşlarının peşinde barlara gitmeye ve kendini Elizabeth olarak tanıtmaya kadar vardırırdı. Ah, evet. Bir yıl sonra Old Bow’un yarısı

Elizabeth'i tanıyordu. Ama Ben'in birlikte olduğu Elizabeth'i değil."

Boş kadehi sehpaye bırakırken başım dönüyordu. Elim bocaladı, az kalsın kadehi düşürüyordum.

Normalde neredeyse hiç içki içmezdim. Ve bu şarap beni hızlı çarpmıştı. *Fazla hızlı.*

"Bir dakika," dedim dilimin dolandığını hissederek. Nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum. "Yani sen bana..."

"Tonya Shaffer'ın hasta bir kadın olduğunu ve bir sürü hasara yol açtığını söylüyorum. Yalanlarını ayıklamak uzun zaman aldı. Ama sonra bir kaza geçirdi ve öldü. Tanrı'ya şükür."

"Bir dakika, bir dakika. Bu hiç mantıklı..."

Başka bir şey, büyükannemin söylediklerine ters düşecek bir şey söylemeye çalıştım ama hava sözcüklerimi yutuyordu sanki. Her iki kızı da tanıyan Dianne Jacobson fotoğraftaki kişiyi Tonya olarak teşhis etmese, anlattıkları makul bir hikâyeye olabilirdi. Ama büyükannem, o sinsî cadı, bunu bilmiyordu. Bektan hikâyesinin tutacağını sanıyordu.

Kafamı kurcalayan bir şey daha vardı. Büyükannem, o günlerde adının kısa şeklini kullanmasına rağmen anneme hiçbir zaman Lizzy diye hitap etmemişti.

Suratına gülmek istedim ama gülüşüm ağlamaklı bir inilti gibi çıktı. Yastıklara gömüldüğümü hissettiğim için kanepede doğrulmaya çalıştım ama ellerim çok güçsüzdü. Başım öyle hızlı dönüyordu ki bir anda görüşüm bulanıklaştı.

"Ufaklık?" dedi babam. Yüzüme yaklaştırdığı yüzü bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu.

"Ben, onu rahat bırak. Mackenzie, hayatım? Beni dinliyor musun?" Büyükannemin sesi çok, çok uzaktan gelen bir yankı gibi boğuktu.

Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki artık gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Suyu ihtiyacım vardı. Ayağa

kalkmalıydım. Oradan çıkmalıydım. Bu evden kaçmalıydım.

Ama bırakın hareket etmeyi, düşünemiyordum bile.
Birkaç saniye sonra karanlığa gömüldüm.

50

Hareket etmeye çalışınca, kafam binlerce minik parçaya kırılıyormuş gibi hissettim. Kafatasımın içine kan pompalanıyordu sanki. Zorla araladığım gözlerimi pencereden içeri dolan parlak ışıktan korumak için elimi siper etmek zorunda kaldım.

Sabah olmuştu. Üstümde iç çamaşırım ve tişörtümle yattaydım ama oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Akşamdan kaldığım hissini uyandıran bir sisin arasından zihnime önceki akşamın olayları süzüldü.

Akşamdan kalmış gibi hissediyordum, evet.

Önceki gün neler olduğundan emin değildim ama akşamdan kalmamıştım. İlaçla uyutulmuştum. Bundan emindim. Üniversite birinci sınıftayken bir partide içkime ilaç katılmıştı. EJ olmasa muhtemelen orada saldırıya maruz kalırdım ve haberim bile olmazdı.

İçki içmeme nedenim buydu zaten. İçkisine ilaç katılmış bir insanın ertesi sabah ne hissedeceğini çok iyi biliyordum.

Dün gece ne kadar içtim? Bir kadeh. Tabii. Büyükanneimin verdiği şarap.

Anlattığı hikâyeden parçalar zihnime dolmaya başladı. Tonya Shaffer. Sapık takipçi. Lizzy gibi davranması. Farklı bir şeyler, büyükanneimin beni kandırmak için uydurduğu tuhaf hikâyeler.

Her şey yolunda görünebilirdi ama büyükanneimin, annemin mektuplarından haberi yoktu. Ya da Dianne'i görmek için Nebraska'ya gittiğimden.

Kahretsin, mektuplar...

Bir an içim panikle doldu ama sonra onları kasabadaki dairemde bıraktığımı hatırlayınca rahat bir nefes aldım. Ayrıca fotoğraflarını da çekmişim. Her ihtimale karşı. Üniversite kütüphanesinde çoğalttığım kopyaları EJ'in evinde bırakmıştım. Yine, her ihtimale karşı.

Odamda etrafıma baktım ve ilk bakışta çok dikkat çekmeyecek düzensizlik işaretlerini fark ettim. Dağınık sayılmazdı ama odamdaki eşyaların yer değiştirdiğini hemen anladım.

Tenim karıncalandı, biri odamı aramıştı.

Öfkeyle dişlerimi sıktım ama öfke yerini tatlı bir hoşnutluğa bıraktı. Annemin orijinal kitap taslaklarını da kasabadaki evime götürmüştüm.

Sonra aklıma giren ani bir düşünceyle hızla yerimden doğruldum.

Ya daireme gittilerse? Elllerinde bir yedek anahtar vardı. Babamda olduğunu biliyordum çünkü birkaç ay önce yeni bir kanepeyi taşımama yardım etmişti.

Yataktan kalktım ve çalışma masamın üstünde duran çantamı kaptım. Çantamı asla masamın üstüne koymazdım. Telefonumu çıkardım, ekranı kaydurdum ve karşıma çıkan mesaja baktım. Şifre hatası.

Pislikler. Telefonumu açmaya çalışmışlardı.

Ninova

Ekran kilidi açtım ve EJ'in numarasını çevirdim. Birinci çalışta hemen açtı.

"Mackenzie, nerelerdesin?" dedi selamlaşma kısmını pas geçerek. "Dün gece seni en az on kez aradım, mesajlar bıraktım hatta sizin eve gelmeyi bile düşündüm. İyi misin sen?"

"Emin değilim. Ama dinle. Senden bir iyilik isteyeceğim. Meşgul müsün?"

"Ciddi misin? Geri aramanı beklerken az kalsın kafayı yiyecektim ve sen..."

"Ben iyiyim, ben iyiyim, EJ! Bir şey yapmanı istiyorum. Daire anahtarımın sendeki kopyasını al, oraya git ve taslakları ve mektupları toplayıp kendi evine götür."

"Kenz?" Sesi endişeliydi.

"*Hemen*, EJ. Lütfen."

"Sen iyi misin peki?"

"Evet, iyiyim."

"Emin misin?"

"EJ, lütfen! Bunu benim için yap. Hemen! Kapatmalıyım. Bekle! Ayrıca iki saat içinde seni aramazsam, sen beni ara."

"Beni korkutuyorsun."

"Telaşlanmana gerek yok. Ama bugün benden cevap alamazsan, polisi ara. Kapatmalıyım. Her şey yolunda giderse, iki saat içinde seni ararım."

Telefonu kapattım, aceleyle kot pantolonumu giyip odadan çıktım. Daha doğrusu, sessizce dışarı süzüldüm çünkü içkime ilaç kattıktan sonra büyükannemin benim için ne planladığını bilmiyordum.

Parmak uçlarımda basamakları inerken sesler duydum. Büyükannem telefondaydı. Babam da cep telefonundaydı ve bu alışılmadık bir durumdu çünkü babam hiçbir zaman benden önce kalkmazdı.

Yemek kokusu alıyordum. İyi. Bu Minna'nın evde olduğu anlamına gelebilirdi. O burada olursa, büyükannem tuhaf bir şey yapmaya çalışmazdı.

Parmak uçlarımda odama geri döndüm ve düşünmeye başladım.

Önceki günün olaylarını kafamda yeniden canlandırdım. Deliriyor muydum? Hayır. Aldığım mektupların beni büyüten kadın değil, annem tarafından yazıldığını biliyordum. Şimdi düşününce, o mektuplar büyüme çağımda duyduğum sözcüklere hiç benzemiyordu.

Pekâlâ, pekâlâ. Şimdi. Tonya Shaffer tarafından büyültüldüğüme dair tek kanıtım Dianne Jacobson'dı. Tabii eğer bir DNA testi yaptırmazsam. O iş için beni büyüten kadına ait olan bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Cenazenin yakılması akıllıca bir hamleydi. Elizabeth Casper Elizabeth değilse, bu DNA testi için mezarın açılmasını önlemenin kesinlikle iyi bir yoluydu.

Sinirlerimin yay gibi gerildiğini hissederek koridordan annemin odasına gittim.

O ve babam ayrı yatak odaları kullanırdı. Eskiden bunun tuhaf olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi düşününce, akla yatkındı. Annemin odası, benimkinden dört kat daha büyüktü ve bitişiğindeki oda giyinme odasına dönüştürülmüştü. Ofisinin aksine bordo vurguların, altın rengi bir avizenin ve annemin fotoğraf çekimlerinden dev posterlerinin süslediği odada açık renkler hâkimdi.

Öldüğü günden beri odasma el sürülmemişti. Dedektif değildim ama bildiklerim doğruysa saçına ihtiyacım olacaktı.

Önce tuvalette bulunan devasa masasına gittim. Üstü çeşit çeşit parfüm şişeleri, kozmetik kavanozları şişeleri ve saç ürünleriyle doluydu. Çerçevelere dergi çekimlerinden

alınmış pozlar yerleştirilmişti. Bu kadının kendini sevdiğine hiç şüphe yoktu.

Bir saç fırçası buldum. Üstünde birkaç saç teli vardı. Çekmecelerin birinde içinde süngerler olan küçük bir naylon poşet buldum, süngerleri boşaltıp yerine fırçadan topladığım saç tellerini koydum. Sonra masasının altındaki küçük çöp kutusuna baktım. Bingo. Birkaç saç teli daha naylon poşetteki yerini aldı.

Bunlar yetmezse, işim biterdi. Bu yüzden banyoya gittim.

Hayatım boyunca hiç bu kadar utanç verici bir şey yapmamıştım ama zor koşullar, zorlu eylemleri gerektirir. Düşün içine çömeldim, gideri inceledim ve orada takılı kalmış bir saç yumağını çekip aldım. Öğürerek o saçları da aynı torbaya koydum. Sonra banyo küvetine baktım ama orası özenle temizlenmiş gibi görünüyordu.

Kendime, her ihtimale karşı dedim.

Birden, kalbimi adrenalinle hızlandıran bir fikir geldi aklıma.

Bunu nasıl daha önce düşünememiştim ki?

51

Odama dönünce, kapıyı kilitledim ve çalışma masamın çekmecelerini karıştırmaya, eski okul defterlerimi ve bulabildiğim her şeyi çıkarmaya başladım.

Nerede? Nerede?

Oralarda bir yerde olduğundan emindim. Eskiden o tür şeyleri atardım ama seneler içinde çekmecelerde illa bir şeyler birikirdi.

Eski lise belgelerimin olduğu bir dosya buldum ve telaşla kâğıtları elden geçirmeye başladım. Eski okul kompozisyonu defterlerim, egzersiz kitaplarım, notlar, mektuplar, hepsini tek tek kenara ayırdım. Ta ki sonunda birinde durana kadar. İhtiyacım olan şey karşımda duruyordu.

Gözlerimi kapatıp evrene teşekkür ettim.

Bu, annemin lisedeyken beni bir haftalığına Key West'e götürdüğü zamandan kalma bir mazeret notuydu. Beni bir otel odasına yerleştirmiş ve ortadan kaybolduğu birkaç gün boyunca, istediğim kadar kablolu yayın izlememe ve oda servisinden yemek sipariş etmeme izin vermişti.

Mazeret notu elle yazılmıştı. Notu benim gözümün önünde, hızlı hızlı yazmıştı çünkü her nedense, o seyahat son dakikada ayarlanmıştı. Ama ben notu okula hiç vermemiştim.

Telefonumu çıkardım ve el yazılarını karşılaştırmak için mektup fotoğraflarından birini açıp mazeret notunun yanına koydum.

Annem hiçbir şeyi elle yazmazdı. Bugüne kadar bunu hiç fark etmemiştim. Onu hiçbir zaman elle yazı yazarken görmemiştim. Asla mektup yazmazdı. Daha doğrusu, hiçbir şey yazmazdı. Her şey, her zaman ofisinde, kapalı kapılar ardında “gerçekleşirdi.” Her şey ama her şey bilgisayarda yapılırdı. Ben okuldayken bana yazdığı notlar bile bilgisayarda yazılır ve çıktıları alınırdı. Annemin bir düzen hastası olduğunu sanırdım. Ama şimdi yirmi yıldır çok dikkatli davrandığını anlıyordum.

Ama o tek seferde, her şeyi mahvetmişti.

Okula yazılan o mazeret notu, bana kitap taslaklarını yazan kişinin o olmadığını gösterecek az sayıda şeyden biriydi. Ah, el yazısım taslaklardaki yazıya benzetmek için çok çabalamıştı, evet. Ama büyük harflerin aynı kıvrımlara sahip olmadığı, küçük harflerin daha yuvarlak olduğunu ve tarzının genel olarak daha yana yatık olduğunu anlamak için el yazısı uzmanı olmama gerek yoktu.

Bu not, o taslağı yazan elden farklı bir el tarafından yazılmıştı.

Notu, saç tellerinin olduğu naylon poşetin yanına sırt çantama koydum.

Artık bu evden çıkmalıydım.

Kapının sertçe vurulmasıyla yerimden sıçradım.

“Mackenzie, hayatım, uyanık mısın?”

Büyükannemin kapının arka tarafından gelen sesi şurup gibi tatlıydı ama neler yapabileceğini artık biliyordum.

Göğsüme yayılan paniği bastırmak için dişlerimi sıktım. “Evet, büyükanne!”

Cevap beklemeden kapıyı açmaya yeltendi ama kilitliydi. “İçeri gelebilir miyim?”

Hızlı adımlarla kapıya gittim ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Öfkemi belli edemezdim, yoksa evden çıkmam mümkün olmazdı. Ve oradan bir an önce *ayrılmalıyım*.

Büyükannem diz hizası özel dikim elbisesi, makyajı ve dur işareti etkisi yaratan kırmızı rujuyla tamamen hazır bir hâldeydi. Bu ailenin kırmızı ruja özel bir düşkünlüğü vardı.

“Nasılsın, hayatım?” Beni gülümseyerek süzdü ama sesi çelik gibi soğuktu.

“Dün gece ne oldu?” deyiverdim ve doğrudan konuya girdiğim için kendime lanet ettim.

“Ah.” Büyükannem bana acır gibi bakarak kalemle çizilmiş kaşlarını çattı. “Odana gelmene yardım ettim. Bu kadar hassas olacağını tahmin etmezdim.” Tiz ve yapmacık gülüşü zaten ağrıyan başıma bıçak gibi saplandı. “Bir şeyler saçmalıyordun, sonra dilin dolanmaya başladı. Sonra seni odana götürdük ve kapıyı yüzümüze kapattın. İyi misin?”

Endişesi o kadar samimi görünüyordu ki hiçbir şekilde hassas olmadığımı az kalsın unutacaktım. Dün gece bana verdiği şaraba her ne kattıysa beni on dakikadan kısa sürede bayıltmıştı.

Büyükannemin yapmacık gülüşü hâlâ dudaklarındaydı ve bana düşüncelerimi okumaya çalışır gibi gözünü kırpmadan bakıyordu.

Vücuduma yayılan korku dizlerimin bağını çözse de gülümsemeyi başardım.

“Aslında... pek iyi değilim,” dedim abartılı bir tavırla alnımı ovalayarak. “Tanrım, sarhoş olduğuma inanamıyorum.”

Ona elimden gelen en saf ifadeyle baktım. “Hâlâ sarhoş hissediyorum. Dün akşam ne saçmaladım ki?”

Büyükannemin tiz kahkahası bir kez daha kanımı dondurdı. “Endişelenme, hayatım. Son zamanlarda bir sürü insan çirkin söylentiler yayıyor. Tek yapmamız gereken omuz omuza vermek.”

“Haklısın. Öyle yapmalıyız,” dedim. “Sanırım ben... ben...”

“Giyinip aşağı gelsen iyi olur. Halletmemiz gereken önemli bir yasal mevzu var.”

“Yasal mı?”

“Evet!” dedi dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle. “Biliyorsun, annen her şeyini babana bıraktı. Biraz konuştuk ve seni vasiyetinden dışlamasının düşüncesizlik olacağına karar verdik. Babanla ben senin için bir fon oluşturulmasının daha adil olacağını düşündük.”

Ağzım açık kaldı. “Fon mu?”

“Evet.”

“Para gibi mi yani?”

“Evet, hayatım. Fon bu demek.”

“Ve ben o fona...”

“Yirmi beş yaşına girince ulaşabileceksin.”

Nefesimi tuttum. O anda nefesimi, ondan ne kadar nefret ettiğimi gizleyecek ve kendimi suratına tükürmekten alıkoyacak kadar uzun süre tuttum.

Bu bir rüşvetti. Büyükannem bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Önümüzdeki dört yıl boyunca sessiz kalmamı istiyordu. Ve o zamana kadar o fona ne olacağını sadece Tanrı bilirdi. Daha önemlisi, büyükannem benim bildiklerimi bilmiyordu ama bütün bunları babamla bir gecede halletmeyi başarmışlardı.

Bayağı hızlıydılar.

Nefesimi bırakırken gözlerimi kapattım. “Sanırım pek iyi değilim, büyükanne,” dedim konuyu geçiştirmek için cılız bir sesle ve ona yalvaran gözlerle bakarak. “Ayrıca bugün gitmem gereken bir dersim var. Gerçekten çıkmalıyım.”

“Bugün mü?” Büyükanнемin gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. “Ama hayatım, bugün üniversitende anma töreni var.”

O konuyu tamamen unutmuştum. “Doğru.”

Büyükanнемem üstüme geçirdiğim kot pantolonu ve uyurken giydiğim tişörtü süzdü.

“Lütfen, tören için daha uygun bir şeyler giy,” dedi. “Ama çıkmadan önce belgeleri imzalamanı istiyorum.”

“Şu fon gizlilik anlaşması gerektiriyor mu?”

Büyükanнемem gülümsedi. “Elbette. O para, kitaplardan sağlanan kârdan geliyor.”

Annenin kitaplarından demedi çünkü “anne” kelimesinin bu evde birçok anlama gelebileceğini artık hepimiz biliyorduk.

“Ve lütfen, bizimle kahvaltı et,” diye eklerken olduğu yerde dönüp kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Annemin mektubundaki sözleri aklıma geldi. *Çiçeğim, büyükanнемen sürtüğün tekidir.*

Dişlerimi sıktım.

Anne, yanılıyorsun. Büyükanнемem bir canavar.

52

“Bana sus payı veriyorlar, EJ,” dedim tatsız bir tavırla, EJ’in oturma odasında volta atarken.

Sonunda evden çıkabilmişim ama önce büyükannemle aile avukatının imzalamamı istediği bazı belgeleri imzalamam gerekmişti.

EJ hiç kıpırdamadan, ellerinin başının arkasında kavuşturarak yayıldığı bilgisayar koltuğunda oturuyordu. Beni sadece bakışlarıyla takip ediyordu. Sehpanın üstünde birkaç kutu duruyordu. Dairemden getirdiği taslaklarla dolu kutular. *Neyse ki.*

“Önce delirmişim gibi davranmaya çalıştılar,” diye açıkladım. “Sonra büyükannem benim adıma bir fon oluşturmaya karar verdi. Neden biliyor musun? Çünkü başka insanlarla konuşmaya başlamamdan ve sorular sormamdan korkuyorlar. O anma töreninde babam bir konuşma yapacak, anneme ölümden sonra verilen bir ödülü alacak. Büyükannem de orada olacak ama elbette gereksiz dramalar yaşansın istemiyor. Ya da benim basının dikkatini çekecek bir şey söylememi.

Daha doğrusu önümüzdeki birkaç yıl boyunca E.V. Renge hakkında şüphe uyandıracak *herhangi bir şey* söylememi istemiyor.”

“Belki de seni korumaya çalışıyorlardır.”

Önünde durup ona dik dik baktım. “Beni korumak mı? Şuna, bir cinayeti gizlemeye çalışıyorlar desek? Ya da daha kötüsü.”

Tekrar volta atmaya başladım.

“Huysuz,” diye seslendi ama ona kulak vermedim. “Kenz!”

Yürümeye devam ettim.

“Dostum, çok hızlı soluyorsun.” Sonunda ayağa kalktı ve beni durdurmak için kollarımdan tuttu. “Gevşe.”

“Gevşeyeyim mi?” İçim öfkeyle doldu. “O sahneye çıkmama ve herkese babamın biyolojik annemi öldürmek için komplo kurduğunu anlatmama ne dersin?”

“Makul ol,” dedi EJ omuzlarımı bırakmadan. “Büyükan-nen içkine ilaç kattı. Akıllı olmalı ve daha fazla kanıt bulana kadar sessiz kalmalısın.”

“*Kayıp: Gerçek E.V. Renge* yazılı posterler bastırıp kampüsün her yerine asmam daha iyi olmaz mı?”

EJ bir kahkaha attı ama ellerini omuzlarımdan çekmedi.

“Delinin tekisin,” dedi fısıldayarak. “Seni bu yüzden seviyorum. Gel buraya.”

Beni kendine öyle hızlı çekti ki itiraz etmeye fırsatım bile olmadı. Ve sonra göğsüne bastırınca da zaten bırakmasını istemedim. O benim sırtımı yasladığım duvardı. Yirmi bir yaşında sırtımı yasladığım duvarın ailem değil, en yakın arkadaşım olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Gerçi vücudunun benimkinde bıraktığı his, pek en yakın arkadaş hissi değildi. İnsanda, en yakın arkadaşına sarıldığında teninin onunkine değmesini isteme duygusu uyanmamalıydı.

“Bütün gece hiç uyumadım,” dedi. “Manyak gibi seni arayıp durdum. Berbat bir şeydi. O duygu? Ya başına bir şey geldiyse korkusu? Berbat bir şeydi. Sakın bir daha ortadan kaybolayım deme.”

“Kaybolmam,” dedim alnımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çekerken. “İsteyerek olmadı zaten.”

“Biliyorum. O anma törenine gitme,” dedi usulca. Yanağını başımın yan tarafına dayadı. “Lütfen, gitme. Annen için olduğunu biliyorum. Ya da her neyse. Ama ailen de orada olacak. Fakat seni delirtiyorlar. Buna değmez. Seni bu hâlde görmek hiç hoşuma gitmiyor. Bana annenin o mektupları yazarken hissettiklerini hatırlatıyor.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve ağlamamak için nefesimi tuttum. Ağlayamazdım. Artık *onların yüzünden* ağlamak istemiyordum.

EJ’e bunu düşüneceğimi söyledim ama evinden çıkarken bile törene gideceğimi biliyordum.

Bu da, diğer organizasyonlardan biriydi. E.V. Renge ile ilgili her şeyin bir organizasyon olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Reklam, dolayısıyla para ve reyting.

Pearl Amfisi tıklım tıklım doluydu. Onuncu konuşmacı konuşmasını tamamladığı zaman seyirciler iyiden iyiye huzursuzlanmıştı. Çoğu üniversite sisteminin bir parçası oldukları için oradaydılar. Büyük kısmı heyecan beklentisiyle gelmişti. Gerçek E.V. Renge’in yokluğunda organizasyon fazla pişmiş bir akşam yemeği kadar kuru ve tatsızdı. Annem bir efsaneydi. Şey, o kadın demek daha doğru olur.

Bana sorarsanız en kötü konuşma babamınki oldu. Belki de sesi bende yerin dibine geçme isteği uyandırdığı için bana öyle geldi. Derin gamzeli etkileyici gülümsemesi bile bugünlerde aşırı yapmacık görünüyordu. O gülümseme annemi, *gerçek* annemi mahvetmişti.

Törenden sonra her zamanki gibi insanlar gruplar hâlinde toplanıp ayaküstü sohbet etmeye başladılar.

Salon –yakında E.V.Renge Binası adım alacaktı– yılanlarla doluydu. Tıslayarak uzanan dilleri, birbirlerinin etrafında kıvrılıp bükülerek hiç durmadan konuşmaları ama en önemlisi bu toplantıdan bir fayda sağlama beklentileri. Edebiyat ajanları, Halkla İlişkiler ekibi, üniversitenin üst tabakasının en önemli isimleri.

Kimsenin beni fark etmeyeceğini umarak salonun arka tarafında duruyordum. Buraya her şeyi mahvetmeye gelmiştim. Gerçi bu kayıtsız kalabalığa baktıkça, geri tepebileceğine inancım şiddetleniyordu. Hayatım zaten cehennem yeriymiş. Babammki de öyle. Bunu biliyordum.

Profesör Salma’yla göz göze geldik. Durduğu grubun arasından bana el salladı. Ben de ona el salladım ama konuşmak istemediğim için yönümü değiştirdim.

“Sizi en arkada gördüğüme şaşırdım,” dedi bir ses arkamdan.

O tarafa dönünce Profesör Robertson’ı gördüm. “Merhaba,” dedim cılız bir sesle.

“Bayan Casper, sizin konuşmanızı dinlemek için can atıyordum.” Yüzünde fırtınaları ya da öğrencilerle dolu bir amfiyi sakinleştirebilen kendine has gülümsemesi vardı.

“Hayır, almayayım. Bana göre bir iş değil.”

Profesör Robertson kaşmir bir kazak ve kot pantolon üstüne giydiği ceketinin içinde, yüzü insan kalabalığına dönük bir hâlde yanımda durdu. Elleri ceplerindeydi.

“Farkında olmayabilirsin ama,” dedi, “birçok insan annenin eserlerine büyük saygı duyuyor. Olay sadece hayranlardan ve şişirilmiş bir halkla ilişkiler çalışmasından ibaret değil. Yetenek yetenektir. Bazen gündelik koşturmaca denizinde kaybolur.”

İçimden “Ya da suç faaliyetleri arasında,” diye eklemek geçti.

Yeteneğin sözde aileniz olan acımasız insanların elinde nasıl kaybolabildiği hakkında da söyleyecek bir çift sözüm vardı ama çenemi tuttum.

“Baban çok gururlu görünüyor,” dedi.

“Babam yalancının tekidir,” dedim iğneleyici bir sesle.

Kendimi açıklamak gibi bir derdim yoktu ve sözlerimin yarattığı etkiyi görmek için profesörden tarafa bakmadım bile.

“Mackenzie, hayatım!” O tamdık, üstünlük taslayan ses, sweatshirt’ümün ceplerinde duran yumruklarımı sıkımda neden oldu.

Büyükannem yere kadar inen uzun kollu pahalı elbisesi ve kör bir insanın bile gözünü kamaştırabilecek mücevherleriyle bana doğru yaklaşıyordu.

Ve göreve çıktığı her hâlimden belliydi.

53

“Neden en önde değildin?” dedi şık olduğu iddia edilemeyecek kılıgımı süzerek. Törenin amacına uygun şık bir giysi seçmediğim için bana öfkelenildiğini biliyordum ama bunu çok iyi saklıyordu. “Sana yer ayırmıştık.”

Gözlemci bakışları benden profesörüme çevrildi.

Profesör kendini tanıttı.

Büyükannem en etkileyici tavrıyla “Evelyn Casper, Mackenzie’nin büyükannesiyim,” dedi profesörün elini sıkarken.

İlk kez kendini çoğu zaman yaptığı gibi ünlü yazarın kayınvalidesi olarak tanıtmamıştı.

“Yoksa sosyal bilimlerden Profesör Robertson mı?” diye sordu tereddütle.

Ah, şimdi olmaz, büyükanne.

“Ta kendisi,” dedi Profesör Robertson kıkırdayarak.

“Ah, o zaman kesinlikle Mackenzie’nin favori profesörsünüz.”

“Öyle mi?”

Suratım kıpkırmızı olurken bana gülümsediğini bilmek için profesöre bakmama hiç gerek yoktu.

Farklı gülümseme şekilleri vardır. Babamın da kalabalığın arasında gülümseyerek insanlarla tokalaştığını görüyordum. Ama onun gülümsemesi can alabiliyordu. Bunu artık biliyordum.

Büyükannem ona baktığını fark etti. Bakışları profesöre kilitlendi. Çevre yapmayı ve barış sağlamayı iyi bilirdi. On-
dan kusursuz bir kriz yöneticisi olurdu.

“Profesör, sizi oğlumla tanıştırayım. E.V. Renge Vakfı’ndan o sorumlu. Sosyal araştırmalar vesaire için bizimle çalışmak isterseniz, çok memnun oluruz.”

Profesöre bakınca gerildiğini fark ettim.

Ah, büyükannem ona rüşvet vermeye çalışıyordu. Akıllıca. Bunun için ondan nefret ediyordum.

Büyükannem sayısız insanı kandıran yapmacık gülümseme-
siyle bana gülümsüyordu. Karşılık vermedim ama gözlerinin içine baktım. Orada annemin bakışlarında da olan bir şey vardı: Acımasızlık. Biyolojik annemden, mektupları yazan kadından değil; beni büyüten kadından, Tonya Shaffer’den bahsediyorum.

Büyükannem zarif bir hareketle avucunu Profesör Robert-
son’ın omzuna yerleştirdi. “Birkaç saniyenizi rica ediyorum. Onu buraya getireyim.”

Utanç içinde “Ben gidiyorum,” diye tısladım. Profesör bir-
rilerinin kışını yalamak istiyorsa, ona kalmıştı.

“Bir sorun mu var?” dedi beni endişeyle süzerek.

O bakışı iyi tanırdım. Gerçek ünlülerle konuşmaya başladıkları anda benden uzaklaşan ilgiyi. Gerçi babamın kitaplarla bir ilgisi yoktu ama o malum kocaydı ve –sürpriz, sürpriz– E.V. Renge Vakfı’nın başındaydı. Bu bayağı önemli bir şeydi.

Birden aklıma bir fikir geldi. İlk kez kazanan olmak istedim. İnsanlara, şöhrete ne çok yalanın ve zehrin karıştığını göstermek...

Büyükannemin babamın konuştuğu gruptan izin istemesini ve onu bizim olduğumuz tarafa yönlendirmesini izlerken içimden *Bekle ve gör, baba*, dedim.

Büyükannemin gözleri bir Hollywood yıldızı gibi parlıyordu. “Ben, hayatım, seni Mackenzie’nin en sevdiği profesörüyle tanıştırayım,” dedi karşımızda durdukları zaman.

“Benim için büyük bir zevk,” dedi Profesör Robertson elini babama uzatırken.

Bana onu utandırma fırsatı verecek düşüncesiz bir laf etmesini beklerken babamı dikkatle süzdüm. Çünkü içimden onu utandırmak geliyordu. Yaptıkları için. Onu asla affetmeyecektim. Edemezdim.

Babam her zamanki çok iyi çalışılmış gülümsemesiyle “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ama sonra tuhaf bir şey oldu.

Profesör Robertson’la el sıkışırken, gülümsemesi hızlı bir şekilde silinmeye başladı ve yüzü panikle kaplandı. Rahatsız olduğu çok belliydi.

Bunu büyükannem de fark etmişti. “Mackenzie’nin okulda kendine örnek alacağı birinin olduğunu bilmek ne güzel,” dedi ve övgüler yağdırmaya devam etti.

Ama ben gözlerimi babamdan alamıyordum.

Gülümsemesi yok olmuştu. Yüzü kül rengine dönmüştü. Elini geri çekerek Profesör Robertson’la el sıkışmasını sonlandırmaya çalışıyor ama yapamıyordu.

Profesöre bakmak için döndüm ama ifadesi ortada bir sorun yokmuş gibi sakindi. Ama vardı işte. Tekrar babama döndüm. Babam duygularını saklamak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ama annem öyle miydi hiç? O bir profesyoneldi. Kamufajlarının tek dayanağını annem olduğundan emindim.

Babam sonunda elini kaba bir hareketle çekerek kurtardı. “Affedersiniz, ben... Konuşmam gereken biri var,” diye mırıldanarak telaşla yanımızdan uzaklaştı.

Büyükannem arkasından ters ters baktıktan sonra profesöre döndü. “Çok özür dilerim. Hayli yoğun bir akşam.” Bana kendisiyle bütünleşen yılan gülümsemesiyle bir bakış attıktan sonra tekrar profesöre döndü. “Size iyi bir sömestr dilerim.”

Omuzlarında gözle görülür bir kasılmayla yanımızdan uzaklaştı.

“Az önce ne oldu öyle?” diye sordum Profesör Robertson’a.

“Korkarım, gitmeliyim,” dedi ve bana hiç bakmadan kapıya yöneldi.

Afallamış bir hâlde kalakaldım. Kafam karışmıştı. Öfkeli olduğum kesindi. İstediğim şeyi söyleyemediğimi bildiğim için bunda şaşılacak bir şey yoktu. Canavarlarla yüzleşmek konusunda çuvallamıştım.

Ailemin hikâyesi neresinden tutsanız elinizde kalıyordu ve az önce bunu babamın yüzünde görmüştüm. Bir kez daha.

Bir şeyler ters gittiği zaman ne yaparsınız? Zihninizde olayı adım adım canlandırarak tersliğin peşine düşersiniz.

Oysa bu kez ben Profesör Robertson’ın peşine düştüm.

Kalabalık salonu dolduran insanların arasında zikzaklar çizerek çıkış kapısına doğru ilerliyordu. Binanın geniş holünden geçip ana kampüsün yan kapısına yürüdü. Otoparka girdiğinde içerideki sakin adamdan eser kalmamıştı.

Arabasına yaklaşırken önü açık ceketi rüzgârla havalanıyordu. Dışarıda hava soğuk olmasına rağmen ceketi çıkarıp arabanın içine attı. Öfkeli bir tavırla kaşmir kazağının kollarını dirseklerine kadar itti ve cebinden çıkardığı sigarayı yaktı.

Sigarasının külünü öfkeli hareketlerle yere silkelerken ve saçlarını arkaya iterken stresli görünüyordu.

Sigara içtiğini bilmiyordum. Böyle olabildiğini de. Elini öfkeyle arabasının tavanına vurunca irkildim. Sonra sigarasından derin bir nefes daha çekti.

Yanma giderken yüreğim ağzımdaydı. “Profesör Robertson?”

Hızla döndü. Yüzündeki öfkeli ifade beni gördüğü anda hemen yumuşadı. “Bayan Casper.” Bir an sigarasına bakıp yere attı ve ayakkabısıyla ezerek söndürdü. Sonra bana gülümsedi ama gülümsemesi ilk kez zoraki görünüyordu. “Annen için güzel bir anma töreni oldu.”

Bunu zaten duymuştum.

Birkaç saniye birbirimize baktık. Cevap vermedim, gözlerimi kaçırmadım, tek derdim bütün bunların ne anlama geldiğini çözmekti.

“Babamı nereden tanıyorsunuz?” diye sordum.

“Efendim?”

“Babam. Babamla daha önce karşılaştınız mı?”

“Annenle babanı birçok insan tanır, Mackenzie.”

Demek şimdi Mackenzie olmuştum, resmiyet kalkmıştı. Ama umduğum cevap bu değildi.

“Annen burada bir konuşma yapmıştı.” Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve bakışlarını yere indirdi.

Yalancı. Profesör Robertson o konuşmaya katılmamıştı, dersinde annemin kitaplarından bahsederken öyle söylemişti.

Oradan uzaklaşmalıydım ama yapamadım. Bir tuhaflık vardı. İnsanlar konusunda uzman sayılmazdım ama artık sırlar konusunda uzmanlaşmış olabilirdim.

Profesör, nefesini duyabileceğim şekilde bıraktı ama o da dönüp gitmedi. Tuhaf bir andı ama umurumda değildi. Hayatımda daha tuhaf şeyler olmuştu.

“Gitmeliyim. Sen de içeriye dönmelisin,” dedi sonunda gözlerime bakarak. “Orada bir sürü önemli insan var. Çevre edinmeye çalışman iyi olabilir.”

Bir elini cebinden çıkarıp saçlarını arkaya itti.

O zaman gördüm. Giysilerinin uzun kolları altında hep gizlediği şeyi. Şimdi düşününce, Profesör Robertson hiçbir zaman kısa kollu giysiler giymezdi.

Koluna bakarken kalbim öyle hızlandı ki bir an bayılacağım sandım.

Tesadüf de olabilirdi ama daha önce ön kolunda yıldız şeklinde bir yara izi olan birinden bahsedildiğini hiç duymamıştım.

Bir kişi hariç.

54

EJ bilgisayar ekranından “Profesör John Robertson,” diye okudu.

“O kadarını ben de biliyorum, EJ. Daha fazlasına ihtiyacımız var!” EJ internette daha fazla bilgi bulmaya çalışırken ben sabırsızlık içinde odada volta atıyordum.

“Yaş, kırk altı. Rutgers’ta mastır ve doktora yapmış. Lisansını sosyal bilimler alanında yapmış. Manford College, Old Bow, Nebraska.”

Omzunun üstünden bana bakarken gözleri fal taşı gibi büyüdü.

“Siktir!” Odanın ortasında durdum ve iki elimle yüzümü ovaladım. “Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

EJ bilgisayar koltuğunu yüzü bana bakacak şekilde çevirdi. “Tamamen tesadüf olabilir.”

Ona ters ters baktım. “Öyle mi? Gerçekten mi? *Şimdi de* her şeye mantık açısından mı bakacaksın, Emerson?”

“Ah, büyük sözler.” Ona tam adıyla hitap ettiğim için kaşlarını oynattı.

Gözlerimi devirdim. “Adresine ihtiyacım var.”

“Kenz, yapmayı düşündüğün şey...”

“Ne? Yasa dışı mı? Yoksa bana yasa dışı şeyler hakkında vaaz falan mı vereceksin?”

“En hafif tabirle takip etmek olur bu.”

“Peşine düşmek gibi bir niyetim yok. Sadece onunla konuşmalıyım. Gerçek anlamda yani. Ortada bir suç var. Tonya’nın ya da Lizzy’nin başına gelenleri bilmiyor olsa bile kimin kim olduğunu biliyor. Malum John’sa, bunu öğrenmiyorum. Bu noktada bir yabancının karşısında aptal durumuna düşmek bile umurumda değil.”

EJ’in adresi bulması birkaç saniyesini aldı. Görünüşe göre internette, yeni popülerleşen veri silme şirketleri bazı kayıtları gömmüş olsa da bir kişinin bilgilerine ulaşmak hâlâ çok kolaydı.

Yarım saat sonra arabamı şehrin dışında kalan hoş bir mahalledeki küçük bir evin önüne park ettim.

Profesörün arabasını hemen tamdım.

İyi, demek ki evdeydi. Geriye sadece kendimi aptal durumuna düşürmem kalıyordu.

Kararlı adımlarla verandanın basamaklarını çıktım ve zili çaldım.

Kapıyı açtığı zaman yüzünde en ufak bir şaşkınlık yoktu. Belki suçluluk ve hüznü denebilirdi. Yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyorum ama şok olmadığı kesindi. Sanırım beni bekliyordu.

Başını ağır ağır sallamaya başladı. Ağzı, düşünür gibi yana doğru büküldü.

Bildiğimi anlamıştı. Benimkileri rehin alan gözlerinden anlaşıyordu.

“Mackenzie,” dedi usulca.

“Profesör,” dedim. “Annemi nereden tanıdığınızı sizden duymak istiyorum.”

55

Okuldan herhangi bir insana tek başıma Profesör Robertson'ın evine gittiğimi ve sohbet ettiğimizi söylesem, dedikodu kazanı kaynamaya başlar, imalı sorular peş peşe sıralanırdı.

Profesör, oturma odasının dağınıklığı için özür dileyerek sehpanın ve koltuğun üstündeki kitapları ve kâğıtları toplarken, ben oturduğum deri kanepeden onu izliyordum. Dağınıklığın ne olduğunu bilmiyordu. Her yere yayılmış kâğıtlar ve kitaplar dışında bir kitaplığı ve şöminesi olan oturma odası tertemiz ve düzenliydi.

Mutfağa gitti, bana bir bardak su getirdi ve cam sehpanın bana göre karşı tarafında kalan koltuğa oturdu. Kollarını dizlerine dayayarak öne eğildi ve meraklı gözlerle bana bakmaya başladı.

Kendimi hareketlerini ve yüz ifadelerini izlemekten alamıyor, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bu adam annemin en iyi arkadaşıydı. Yirmili yaşlarda olduğunu hayal bile edemiyordum.

Tek kelime etmeden bana soran gözlerle bakmaya devam etti.

“Siz Old Bow’dayken annemin en yakın arkadaşımıştınız,” dedim, en eski meseleden başlayarak.

Başını onaylar gibi salladı. “Nasıl öğrendin?”

Yalan söyleyebilir ve annemin bunu bana hayattayken anlattığını diyebilirdim. Ama ürkütücü kimlik değiştirme olayından haberdar olup olmadığını bilmiyordum.

“Günlüğünü okudum.”

Tek kaşını kaldırdı.

“Sonra da yara izinizi gördüm.” Gözlerimi uzun kollu, ince bir kazağın kapladığı koluna çevirdim.

“Doğru ya, yara izi.” Dudakları bir gülümsemeyle büküldü ve içgüdüsel olarak sol eliyle sağ kolunu sıvazladı. “Ondan nasıl haberin oldu?”

“Günlük. Dedim ya.”

“O günlükte başka neler yazılıydı?” Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

“Bazı ilginç şeyler. Çok yakınmışsınız, ikiniz. Babam resme girmeden önce.”

“Doğru.”

“Bunu bana neden hiç anlatmadınız?”

“Neyi neden anlatmadım?”

“Annemi tanıdığınızı. O derste, E.V. Renge’in adı anılınca şaşırmış gibi davrandınız.”

“Şaşırdım zaten.” Onaylar gibi gözlerini kırptırdı. “O zamanlar Lizzy’nin E.V. Renge olduğunu bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydunuz?”

“Hayır.” Başını hayır der gibi salladı. “Kitabını okuyunca anladım.”

“Kitabı okudunuz mu?”

“Evet, hepsini. O dersten hemen sonra. Soyadına baktım, Casper. *Onun* soyadının Casper olduğunu biliyordum. Annenin fotoğrafını gördüm.”

Düşünür gibi duraksadı. Bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışır gibiydi. Günlük mektuplarında az buçuk bilgiler vardı. Karşımdaki adam muhtemelen annem hakkında babamdan daha fazla bilgi sahibiydi.

“Öğrendiğiniz zaman onunla konuştunuz mu?”

“Hayır ama konuşmak istedim. Ben... cesaretimi topladığımda çok geç olmuştu.”

“Cenazeye gelmediniz, değil mi?”

“Hayır.”

“Bağlantınız neden koptu?”

Profesör Robertson derin bir nefes aldı, ellerini saçlarının arasından kaydırarak arkasına yaslandı. “Bir gün kasabadaydılar, Ben ve o yani. Ama ertesi gün gitmişlerdi. Pof. Bir anda. Biri Doğu Yakası’na taşındıklarını söyledi. Lizzy’nin bir edebiyat ajanıyla bağlantısı vardı, biliyorsun ve bir kitap anlaşması yapmak üzereydi. Ayrıca doğum yapacaktı. Bu önemli bir şey. Lizzy’nin her zaman uğraşacak bir sürü şeyi olurdu zaten. Ben’de ne buldu, bilmiyorum. Yakışıklıydı, iyi bir aileden geliyordu. Ama...”

John sustu.

“Ondan hoşlanmıyordunuz,” diye tamamladım.

“Ona değer vermiyordum demek daha doğru. Lizzy’ye doğru davranmıyordu. Kız arkadaşı gibi davranmıyordu yani.” Gözlerimi profesörden ayırmıyordum, heyecanlanmış gibiydi. Konuşması sabırsızlaşmaya başlamıştı. “Uyuyacak bir yere ya da bir başka seçeneği olmadığına insana ihtiyacı olduğu zaman annen hep oradaydı. Üzgünüm...” Bana baktı. “Ama gerçek bu. Annen indirimli bir motel odası gibi hep hazırды.”

Şaşkınlıkla iç geçirdim ve bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sustum. Haklıydı. Ayrıca sözünü kesmek istemiyordum çünkü Profesör Robertson onu tanıdığımdan beri belki de ilk kez sükûnetini kaybetmek üzereydi.

“Baban onu hak etmiyordu,” diye devam etti. “Lizzy yetenekliydi. Ve güzeldi. Elbette kafasının içi türlü delice şeyle doluydu çünkü bu da yeteneğin bir parçasıdır. Ruh hâli inişli çıkışlıydı. Ama, Tanrım, Lizzy çok güzel bir insandı ve düpedüz...” Bir an, sözcükler ona acı veriyormuş gibi gözlerini kaçırdı. “... kullanılıyordu.” Bu son kelimeyi fısıldadıktan sonra alnını ovaladı. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Bu... beni çok öfkeliyor.”

Başımı anlıyorum der gibi salladım. “Ona âşık mıydınız?”

Kıkırdadı. “Hiç şüphesiz, ona yanıktım.”

“Peki, neden daha sonra temas kurmaya ve nasıl olduğunu öğrenmeye çalışmadınız?”

“Neden ki?”

“Ona hisleriniz olduğu için mesela?”

Sitem eder gibi başını yana eğdi. “Mackenzie, umarım sana ilk adınla hitap etmemin sakıncası yoktur.”

Başımı hayır der gibi salladım.

“Yirmi bir yaşındasın. Ruh eşin olan insanla ya da en azından birlikte bir gelecek hayal edebildiğin biriyle tanıştığın zaman, iki ay önce yaptıklarını bile unutursun. Bırak geçen yılı. Mezun olduğun zaman çevren değişir. Arkadaşların da. Ve eğer aynı şehirde olmazsan, inan bana, üniversitede beğendiğin insan aklına bile gelmez.”

“Size tuhaf gelmedi mi? Öylece çekip gitmeleri yani?”

Profesör omuz silkti. “Ben’in ailesi onunla tanışmak bile istememişti. Ama hamile olduğunu ve bir kitap anlaşması yapacağını öğrendikten sonra? Sanırım Ben için herkesten daha iyi olacağına karar verdiler. Lizzy her zaman bir ailesi olsun

isterdi. Sanırım aile onu kabul edince, kendini tamamen kap-tırdı. Old Bow'dan insanlarla konuşmamaya başladı. Bildi-ğim kadarıyla. En azından benimle konuşmuyordu. O kasaba-dan nefret ettiğini, uzaklaşmak istediğini söylerdi. Çok tuhaf. İlk geldiğinde çok severdi oysa. Ben'le tanıştıktan ve aldatıl-dığını öğrendikten sonra kasabadan nefret ettiğini söylemeye başladı. Ben'i terk etmesi gerekirdi. Ama hayır. Onunla kaldı. Bana e-posta bile göndermedi, sana o kadarını söyleyebil-i-rim. Kasabadan gittikten sonra konuşmaya bile çalışmadı.”

Profesör bana manidar bir bakış atınca, acaba aynı şeyi mi düşünüyoruz diye merak ettim. Acaba biliyor muydu?

Gözlerini kaçırdı. “Sonra ben de taşındım ve doğrusu çok umurumda olmadı. Kısa süre sonra da karımla tanıştım. O zaman eski aşklar kimsenin umurunda olmuyor.”

Bilip bilmediğini, yazarın fotoğrafında bir farklılık hisse-dip hissetmediğini anlamak istiyordum. Dianne Jacobson far-kı hemen anlamıştı. Profesör de anlar mıydı acaba?

“Tonya Shaffer'i tanıyordunuz, değil mi?”

Gözlerinde bariz bir şaşkınlıkla başını hızla bana çevirdi. “Neden onu soruyorsun?”

Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. “Babam onunla takılıyormuş. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Annem size söylemiş. Omzunuzda gözyaşı dökmüş, belki de defalarca. Ve onunla kavga etmişsiniz. Sonucu da ortada...”

Başımın kolunu işaret ettim.

“Doğru.” Gözlerindeki şaşkınlık dağıldı. “Ve bunu onun günlüğü sayesinde mi biliyorsun?”

Başımın onayladım. “Vaktiniz var mı? Şu anda?”

Gülümsedi. “Evet. Bol bol zamanım var.”

Mektupları sırt çantamdan çıkardım. Bir dosyaya, doğru sırayla yerleştirmiştim. Zarfları da öyle. Adli tıp analizi yap-a-cak değildim ama hepsi bendeydi.

“Onlar ne?” diye sordu.

“Annemden günlük mektupları. Beni doğurmadan önce yazdığı mektuplar.”

Gözlerini sayfalardan ayırıp bana baktı.

“Sizden de bahsetmiş,” dedim gülümseyerek.

Profesör mektuplara uzanırken durdu ve bana tekrar baktı.

“Bakabilir miyim?” dedi neredeyse fısıldayarak.

56

Dışarıda hava kararıyordu. Profesör Robertson ışıkları yakmak için hızla ayağa kalktı. Bunu, gözünü ellerindeki mektuplardan bir an ayırmadan yaptı.

Mektupları yutarcasına, gözleri sayfaların üstünde uçarak hızla okudu. Son sayfayı bitirdiği zaman kâğıdın önünü ve arkasını hızla çevirdi ve bana soran gözlerle baktı.

“Bu kadar. O sonuncusu,” dedim ve hepsini hızla tekrar okumasını bekledim.

Ne hissettiğini biliyordum. Bunun, bir insanın mahrem düşüncelerini, mutluluğunu ve acısını okumanın, yavaş yavaş dağılmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

“Ne olduğunu artık öğrendiğinize göre, anlatın bana.” Konuşsun istiyordum. Ne bildiğini öğrenmek istiyordum. “Sizce ne oldu?”

Profesör başını salladı ve mektupları bana geri uzattı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Şey... o gece...” Çenesiyle elimdeki son mektubu işaret etti. “Bana... Ben’i terk etmek istediğini söyledi.”

“Bana bunu söylememiştiniz.”

“Karmaşık bir mevzu. Lizzy onunla yüzleşmek, davranışlarına çekidüzen vermek isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu. Bunu daha önce de defalarca yapmıştı ve boşa kürek çekmek olduğunu biliyordu. Onu terk edeceğine gerçekten inanmıştı.”

“Doğumdan önce mi?”

Profesör başını onaylar gibi salladı.

Gözlerimi mektuba indirirken kafam allak bullaktı.

“Bana... taşınmasına yardım eder miyim diye sordu,” dedi profesör. “Elbette ederdim. Edeceğimi biliyordu. Aynı anda birden fazla işte çalışmama ve bir yandan da mezun olmaya çabalamama rağmen ona maddi olarak yardım edeceğimi biliyordu. Bebek konusunda da yardım edeceğimi. Ne zaman isterse kapıma geleceğini ve kapımın ona her zaman açık olacağını.”

“Madem öyleydi...” Bocaladım. Sanırım her şeyi yanlış anlamıştım. “Anlamıyorum. Nasıl oldu da onunla daha sonra hiç temas kurmadınız? Günlerce ortadan kaybolduğu zaman yani?”

“Çünkü duygularımı incitmişti, oldu mu? O gece bambaşka bir şey söyledi ve sonra bir de baktım ki taşınıp gitmişler. Ne yapsaydım? Ben’in Lizzy’nin üstündeki etkisi her zaman çok büyüktü. Lizzy onu her defasında geri aldı çünkü Ben ona dünyaları vaat ediyordu.”

“Hakkında araştırma yaptınız mı? Ölmeden önce yani? Onunla konuşmak istediğiniz zaman?”

“Yaptım.”

“Kitabının ilk yayımlandığı zamanlarda fotoğraflarını gördünüz mü?”

Göz göze geldik, Profesör yutkundu. “Gördüm.”

“İlk ne düşündünüz?”

Göğsü hareketsiz kaldı. Nefesini tuttuğunu görebiliyordum. “Dinle, Mackenzie, bence sen...” Ama elbette devamını getirmede ve gözlerini kaçırdı.

“Şuna ne dersiniz?” Telefonumu çıkardım ve anma töreninde çekilen videoyu buldum. Görüntüyü Dianne Jacobson’a gösterdiğim fotoğrafa sardım ve telefonu Profesör Robertson’a uzattım.

Fotoğrafı incelerken en ufak bir tepkisini bile kaçırmamak için ona gözümü kırpmadan bakıyordum. Sonunda gözlerini ovaladı.

“Bu fotoğraftakiler annem, ben ve babam,” dedim. “Doğu Yakası’na taşındıkları zaman çekilmiş.”

Profesör cevap vermedi, bana bakmadı, fotoğrafa da bakmadı ve ve gördüklerini değiştirebilirmiş gibi gözlerini ovuşturmaya devam etti.

“Lütfen söyleyin. Bana onun *kim* olduğunu söyleyin,” diye yalvardım zor duyulur bir sesle.

Gözlerime biriken yaşlara engel olamadım çünkü bir insanın daha bana yalan söylemesine katlanamayacaktım.

“Lütfen, söyleyin,” diye fısıldadım. “Çünkü sanırım deliriyorum ve sanırım korkunç bir şey olacak ama kimse bana hiçbir şey söylemiyor.” Sesim titriyordu. “Bana deli olmadığımı söyleyin. Bu fotoğraftakinin kim olduğunu söyleyin.”

Sonunda gözlerime baktı. “Tonya Shaffer.”

Düzenleme
Ny.ozlem

57

Bu onay karşısında berbat hissetmeliydim ama bir kişinin daha hakikati bildiğini öğrenince içim rahatlamıştı. Dianne deli değildi demek, ben de öyle.

Hızla çarpan kalbim göğsümden fırlamak için fırsat kolluyordu.

“Tamam.” Elimin tersiyle yanağımdan süzülen gözyaşını sildim. “Benim tanıdığım anne bu. Yirmi küsur yıldır Elizabeth Casper rolü yapan kadın.”

Aramızdaki sessizlik sivri dişleri büyüyen bir canavar gibi elle tutulurdu. Çıkardığı pençeleri kalbimi tırmalıyor, kanatıyordu.

Korkunç bir şey olduğunu biri daha biliyordu. Rahatlamıştım ama bu gerçek kafamın yeni sorularla dolmasına neden olmuştu.

“Gerçek Elizabeth Dunn olmadığını ne zaman anladınız?” diye sordum.

“Onu takip ettim.”

Şoke olmuş bir hâlde ona bakakaldım. “Kimi?”

“Konuşmadan sonra senin, onun kızı olduğunu söyledikleri zaman romanı okudum. Lizzy eskiden yazdıklarını bana okurdu. Şeyden... Ben hayatına girmeden önce. Kitabı biliyordum. Ne hakkında olduğunu biliyordum. Kitabı okuyunca ve senin soyadını babaninkiyle eşleştirince onun Lizzy E.V. Renge olduğunu anladım.”

Profesörün hüzünlü gülümsemesinin silinmesi çok sürmedi.

“Elimi kolumu sallayarak kapınızda bitmek istemedim, anlarsın ya. Yirmi yıldan fazla zaman olmuştu. Evet, onu bulmak ve nasıl olduğunu görmek istiyordum. Ona benimle neden bir kez bile temas kurmadığını ve Ben’le kasabadan ayrılırken neden veda bile etmediğini sormak istiyordum.”

Derin bir nefes aldı, tuttuğu nefesini bıraktı, sonra bir an sessizleşerek ellerine baktı.

“Lizzy o zamanlar önemliydi. Yakın zamanda boşandım. Ve günlerce, o zamanlar işlerin nasıl bu hâle geldiğini düşündüm. Nasıl farklı olabileceğini. Durmadan düşündüm, düşündüm. Akılsız kararlar böyle alınır. Aldım da zaten. Sanırım işi saplantıya dönüştürdüm.” Gülümseyerek bana baktı. “Saplantı yaratmak pazarlamanın başlıca hedefidir, biliyorsun.”

Biliyordum. Bu konuda bir ders yapmıştık.

“Bu yüzden, evine gittim. Ama kapıya kadar değil. Eve sapan yolun kenarında arabamda oturdum. Orada bir, belki iki saat oturdum. Uygunsuz, biliyorum. Ama kapıya gidecek ve zili çalacak cesareti toplamaya çalışıyordum.”

“Ve?”

“Sonra evin araç yolundan bir araba çıktı. Oydu. Ya da bana öyle geldi. Güneş gözlükleri, kuzguni saçlar, kırmızı ruj. Onu takip ettim.”

Kolundaki yara izini tekrar ovaladı. Bense anlatmaya devam etmesi için yalvarır gibi gözlerinin içine bakıyordum.

“Onu kahve dükkânının olduğu plazaya kadar takip ettim. Araç kapısını kullandı ve manikürcüye girdi. Yürüyerek dükkâna girmesini, hiçbir detayı kaçırmadan izledim. Kendinden emin ve çok hoştu. Yirmi yılın ona iyi geldiğini düşündüm, biliyor musun? Şöhretin iyi geldiğini. Ama bir tuhaflık vardı. Onda farklı bir hava vardı sanki... Bilmiyorum. Lizzy her zaman mütevazıydı. Çekingendi. Ünün onu değiştirebileceğini sanmıyorum. Ama bu kadın ılık saçıyordu. İçeri girdiği zaman arabadan indim ve manikürcüye girdim.”

“Uygunsuz.”

“Doğru.” Biraz utanmış gibi kıkırdadı. “Küçük bir dükkândı. İçeri girdim, oradaydı, tam karşımda. Güneş gözlüğünü çıkardı...”

Profesör yanağının içini ısırdı ve yüzü karardı.

“İkisini de tanıyordum ama Lizzy... Lizzy’yi çok yakından tanıyordum. Old Bow’da üç yılı onunla birlikte geçirdim. Ve aradan ne kadar yıl geçse de hiçbir estetik operasyonun, makyajın ya da saç renginin bir insanı *o kadar* değiştirmeyeceğini biliyordum. Uzaktan bakınca ya da onu çok iyi tanımiyorsanız, kadının çarpıcı bir benzerliği vardı, evet. Ama bu kez yaklaşmıştım, aramızda sadece birkaç metre vardı. Beni komik bir şeye bakar gibi süzdü. Oradaki diğer kadınlar da öyle. “Eşimi arıyorum,” dedim özür diler gibi. “Eşini kaybetmiş bir adam, kayıp bir adamdır,” dedi beni süzerek. Ve asıl mesele şu, Lizzy olsa beni tanırdı. Mutlaka tanırdı. Aradan yirmi yıl da geçse, kırk yıl da geçse fark etmezdi Ben o kadar değişmedim. Bu kadın da değişmemişti. Ama ben *onu* tanıdım.”

“Tonya Shaffer’dı.”

“Evet. Ama resepsiyon görevlisi ona döndü ve ‘Merhaba, Elizabeth, seni görmek ne hoş. Kitap işleri nasıl gidiyor?’ dedi.”

Dudağımı ısırđım. İçimde, öfke ve çaresizlik birbirine karışmıştı.

“Nasıl?” diye sordum.

“Ne nasıl?”

“Babam gibi birine başka birine, bir şey yaptırmayı nasıl başardı?”

“Tonya mı? Tonya istediğini elde etmek için en doğru anda en doğru şeyi söylemeyi iyi bilirdi. İnsanları işin içine katmayı iyi becerirdi. Bilmiyorum. Gizemli sözcükler, şakalar, bir insana yapışmak ama sonra bir anda geri çekilmek. Gel git misali.” Profesör alnını sıvazladı. “İnsana kendini harika hissettirirdi. En iyi dostun gibi gelirdi. Sen içki mi içiyorsun? O da içerdi. Sen kitap mı okuyorsun? O da okurdu. Sen video oyunları mı oynuyorsun? O da oynardı. Futbola mı meraklısın? Bir takas kartları koleksiyonu vardı. Bir kafede çalışıyorsun ve ona bedava kahve mi veriyorsun? Bir gece geç saatte uğrayıp masaları temizlemene yardım ederdi.”

Gözlerimi devirdim. “Hadi, canım.”

Profesör omuz silkti. “Elbette kendi çıkarı için. Her yerdeydi, anlarsın ya. İnsan onda bir şey olduğunu, bir tür yapışkanlık olduğunu çok sonra anlıyordu. Seçtiği kişi olmak istemezdin. Bela demekti. Ondan kolay kolay kurtulamazdın. O ilgisini kaybedene kadar ona mahkûm kalırdın.” Endişeli gözlerini bana çevirdi. “Korkarım annene olan ilgisini hiç kaybetmedi. Gerçek annene yani.”

Aramızdaki sessizlik tekrar ağırlaştı.

“Bu konuda ne yapacağız?” dedim sonunda.

“Ne yapabiliriz ki?”

“Yaptığı kimlik hırsızlığı değil mi?”

“Elbette. Ama ne olduğunu, ne yaptıklarını bilmiyoruz. Her ne yaptılarsa, Ben Casper da işin içinde.” Profesör bunu söylerken yüzünü buruşturdu.

“Ama... o kayboldu. Biyolojik annem yani. Başına bir şey gelmiş olmalı. Onu ortadan kaldırmış olmalılar?” Tanrım, polis gibi konuşuyordum. “Bu bir suç. Kimlik hırsızlığından bile beter.”

“Bunu ispatlayamayız, Mackenzie. Polise gidip babana karşı korkunç suçlamalarda bulunmaya istekli misin? Sırf o suçlamalar geçirtilsin ve baban bunu ömrünün sonuna kadar başına kaksın diye? Kendi hayatını, babamnkini ve daha birçok insanın hayatını mahvedeceksin.”

Hepsi –Dianne, EJ, Profesör Robertson– benzer şeyler söylüyordu ve çaresizliğimize ağlamak istiyordum.

“Sizce...” Duraksadım çünkü çaresizlik içinde tutunacak bir dal arıyordum. “Sizce Old Bow’a uçmaya değer mi?”

Profesörün yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Ne için?”

Omuz silktim.

“Orada tam olarak ne bulmayı umuyorsun?”

Ona çaresiz gözlerle bakarak tekrar omuz silktim.

“Yirmi yıl sonra ne bulabileceğini sanıyorsun ki?”

Yine omuz silktim, ağlamak üzereydim. “İnsanlarla konuşabilirim belki? Hocalarla? Ev sahibiyle? Birileriyle? Bilmiyorum.”

Profesörün dudakları yumuşak bir gülümsemeyle büküldü ama gözlerini kaçırırken bakışlarında hayal kırıklığı vardı. “Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum. İşin içine polis girmediği sürece.”

“Doğru. Bunu daha önce de söylediniz.”

Bir süre hiç konuşmadan durduk sonra şansımı bir kez daha denedim.

“Siz...” Saplantılı olduğumu düşünmesinden çekinerek duraksadım. “Siz bir ara Old Bow’a gitmek ister miydiniz?”

Kaşları havaya kalktı. “Old Bow’a mı?”

“Evet... Şey için... Ne bileyim. Yaşadığı ve okula gittiği yeri, sizin çalıştığınız yeri görmek isterdim. Sanırım... Konuyu tamamen kapatabilmek için.”

Bana kafayı yemişim gibi bakıyordu.

“Bunun tuhaf bir istek olduğunu biliyorum. Sonuçta öğrencinizim falan.”

Tanrım. Kendimi küçük düşürmüş ve ilişkimizi çok tuhaf bir şekle sokmuş olabilirdim. Bana, ayıp bir şey teklif etmişim gibi bakıyordu.

Yüzüm alevler içinde yanarak gitmek üzere kanepeden kalktım.

“Özür dilerim,” dedim aceleyle. Yer yarılısaydı da içine girseydim keşke. “Ben sadece...”

“Evet,” dedi ve kulaklarıma inanamadım. “Çok isterim.”

Annemin geçmişine dair sayılı ipuçlarından biri olan bu adamı kucaklamamak için kendimi zor tutuyordum çünkü şimdi annem hakkında ufacık da olsa daha fazla bilgi edinme umudum doğmuştu.

58

İki gün sonra büyükannem beni aradı ve birkaç belge daha imzalamak için eve uğramamı rica etti.

Sesimin yapmacıklığından utandım ama uysal bir tavırla “Elbette, EJ’le uğrarız,” dedim. Oysa büyükannemin gözlerini oymak için can atıyordum.

“Yalnız gel, hayatım. Konuşmalıyız. Babanın moral desteğine ihtiyacı var.”

“Sınava çalışmalıyım. EJ’le gelip hemen çıkarım. Belki önümüzdeki hafta yaparız, ne dersin, büyükanne?”

Aşırı sevgi dolu bir sesle defalarca tekrarladığımı “büyükanne” kelimesi bende kusma isteği uyandırıyor. Ama uyumlu davranmak zorundaydım. Şimdilik. Yapılacak en aptalca şeyin, üstünüzde güç sahibi olan tehlikeli insanlara isyan etmek olduğunu bilecek kadar çok korku filmi izlemiştim.

O kişi şu anda büyükannemdi ve günlerdir şehirde olması sıradışı bir durumdu.

EJ derste ya da stüdyo dairemde olduğum zamanlarda bana saat başı mesaj atıyordu. Kaçırılmadığımdan ya da

delirmediğimden emin olmaya çalışıyordu. Beni ailemin evine götürmesini rica ettiğim zaman ikiletmeden kabul etti.

“Birilerine haber versek mi?” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Başımıza bir şey gelmesi ihtimaline karşı.”

Ona gözlerimi şaşkınlıkla açarak baktım. “EJ, ne diyorsun sen? Ciddi misin? Sence... sence öyle bir şey mümkün mü?”

Omuz silkti.

“Bir gizlilik anlaşması daha imzalamak üzereyim. Bu bir rüşvet,” dedim. “Bunu biliyorlar. İşe yarayacağını düşünüyorlar. İşe yarayacağını düşündürecek şekilde davranmaya özen gösteriyorum. Bu yüzden kibar ol. Ekstra kibar, EJ. Sanki... hiçbir şey olmamış gibi. Annem ölmemiş gibi. Özellikle büyükannemin yanında. Kıç yala. Nasıl yapacağını iyi bilirsin.”

“Huysuz?” Bana sitemkâr bir bakış attı. “Ne demek istediğini anladım.”

Saat beşte beni dairemde almaya geldi.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı bile. Binadan hızlı adımlarla çıktım ve tam arabanın yolcu kapısını açmak üzereyken uzaktan gelen bir erkek sesi beni durdurdu.

“Affedersiniz. Bayan Mackenzie Casper?”

Bana yaklaşan uzun boylu adama gözlerimi kısarak baktım. Bıyığında tanıdık gelen bir şey vardı.

Kendini “Dedektif Jimenez,” diyerek tanıttı ve rozetini gösterdi.

Tabii ya. “Sizi hatırlıyorum,” dedim. “Anma töreninden. Ve öncesinde evde de görmüştüm.”

“Doğru.”

Ne istediğinden emin değildim ama ailemin ne çok sırrının olduğunu artık bildiğim için annemin ölümünün üstünden bir

aydan uzun zaman geçmesine rağmen hâlâ etrafımızda dolaşıyor olmasına şaşırmamıştım doğrusu.

“Doğru mu?” diye sordum.

“Ne doğru mu?”

“Annemin ölümünün bir kaza olmadığı yönünde şüphelerinizin olduğu.”

“Ne yazık ki evet. Şey, o kısa süreli bir teoriydi ama teyit edilmedi.”

“Neye dayanarak?”

“Annenizin bulunduğu yerin biraz ilerisinde taze lastik izleri bulduk. Önemli bir şey olmayabilirdi ama yine de olası senaryoları değerlendiriyorduk.”

“Hâlâ değerlendiriyor musunuz?” diye sordum. Orada olmasının bir nedeni olmalıydı.

“Evet, değerlendiriyorum.”

“O lastik izlerinin ait olduğu arabayı buldunuz mu?”

Kıkırdadı ve beni soran gözlerle baştan ayağa süzdükten sonra tekrar gözlerime baktı.

“Hayır.”

Ona gözlerimi ayırmadan baktım. O da bana bakıyordu. Sonra yavaş hareketlerle cebinden birkaç fotoğraf çıkarıp bana uzattı.

“Bu adamı tanıyor musunuz diye soracaktım.”

Fotoğraflar güvenlik kameralarından alınmış ekran görüntüleri idi. Biri anma törenindendi. Diğeri bizim evin avlusundan. Sonuncusunun üstündeki tarihe baktım. Dört ay önceydi.

Fotoğraflarda adamın yüzünü göremiyordum ama beyzbol şapkasını tanımıştım.

“Bu adamı daha önce gördünüz mü?”

Başımı evet der gibi salladım. “Anma töreninde, evet.”

“Onunla konuştunuz mu?”

Dedektife şaşkın bir bakış attım. “Hayır. Babamın onunla konuştuğunu gördüm. Sanırım tartışıyorlardı.”

“Hangi konuda?”

“Emin değilim.”

Annemin kimlik sahtekârlığını açığa çıkarma şansım yoksa o zaman ben de kurcalamaları için polisin önüne başka kırıntılar atardım.

“Yani kim olduğunu bilmiyorsunuz,” dedi dedektif.

“Hayır. Aileme sordunuz mu?”

“Sorduk. Bir sapık takipçi olduğunu düşünüyorlar.”

İlginç.

Dedektif benim manidar gülümsememi kaçırmamıştı. “Aynı fikirde değil misiniz?”

“Ah.” Saf ayağına yattım. “Bilmem ki. Olabilir sanırım. Bizim evdeki kamera kayıtlarını kontrol ettiniz mi? Teorinizi ispatlamak için? Bir yıl önce adamın teki...”

“Bir yıl önce yaşanan olaydan haberim var,” dedi sözümü keserek. “Bu adam bir sapık takipçi gibi davranmıyor. Evet, evinizin kamera kayıtlarını talep ettik ama herhangi bir şey bulamadık.”

“Ama?”

Dedektif bana dik dik baktı. Ben de ona baktım. Ona henüz güvenemezdim ama madem bu kadar gayretliydi, belki de ona şüphe uyandıracak bir şey söyleyebilirdim.

“Ben hâlâ annenizin ölümünün bir kaza olduğunu düşünmüyorum,” diye açıkladı. “Nedense aileniz iş birliğine açık değil. Bu beyefendinin olayla bir alakası olduğunu düşünüyorum.”

Ona Elizabeth Casper’ın Elizabeth Casper olmadığımı söylemek istedim. Ona bu çılgın hikâyeyi anlatsam ve mektupları göstersem ne yapar acaba diye düşünerek bir süre yüzüne baktım. Ellilerindeydi sanırım. Alyansı yoktu. Belki de

vakalarını kafaya takan, mesai saatlerini doldurmakla adaleti yerine getirmeyi seven bir polisti.

Ona bir yem attım. “Size bir şey söylersem, benden duyduğunuzu aileme söylemeyeceğinize söz verir misiniz?”

Poker suratı çok başarılıydı. Yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı. Bana daha büyük bir dikkatle bakmaya başlayan gözleri dışında.

“Elbette, Bayan Casper.”

“Evin kamera kayıtlarına tekrar baksanız iyi olabilir. İki gün öncesinin kayıtlarına. O adamın bizim eve geldiğinden eminim.”

Dedektif kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Beyaz bir pikap kamyonetle. Babam ve büyükannemle bir görüşme yaptı.”

Dedektif başını salladı. “Başka bir şey var mı?”

“Onu son görüşüm o gündü.”

“Ailenize bunu sordunuz mu?”

“Şantajla alakalı olduğunu söylediler.”

“Öyle mi?”

Dedektife soğuk bir gülümsemeye baktım. “Şantajcıların bir ajanın da hazır bulunduğu aile toplantılarına davet edilmediğinden eminim.”

“Ajan mı?”

“Evet. Laima Roth, yani annemin edebiyat ajanı, o da oradaydı.” Bunu muzaffer bir tavırla söyledim. *Canın cehenne-me, Laima.*

Dedektif cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. “Lütfen... aileniz ya da başka bir şey hakkında konuşmak isterseniz, aramaktan çekinmeyin.”

“Başka bir şey?”

Dedektif başını eğdi ve arkasına dönmeden bir adım geri çekildi. Sonra arkasını dönünce, seslendim. “Dedektif!”

Hızla bana döndüğünde gözlerinde beklenti ışıltıları vardı.

“Daha önce, bir kimlik hırsızlığı vakası üstünde çalıştınız mı?” diye sordum.

Bunu yapmamalıydım ama birinin ortada bir şeylerin döndüğünü görmesini sağlamak istiyordum. Belki ona bir ipucu verirsem farklı bir yönü kurcalamaya başlardı.

Dedektif yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana doğru birkaç adım attı. “Bunu neden sordunuz?”

“Ah, sadece merak ettim.” Omuz silktim. “Derslerimden biri için bir ödev hazırlıyorum. Belki size akıl danışabilirim.”

Yüzü gevşedi. “Evet, çalıştım.”

“Demek öyle.” Başımı salladım. “Sorum olursa sizi arayabilir miyim?”

Arkadaşım olmadığımı biliyordum. Ve hiçbir öğrenci ödevi için bir dedektifi aramazdı. O da bunu biliyordu. Aptal olduğumu düşünmediğini umdum.

Ama bunu söylerken ne gülümsemiş ne de gözlerimi kaçırmıştım. Bir süre bakıştık ve gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. İyi bir dedektifse ve beden dilini okuyabiliyorsa eve gidip bazı sorular sorardı. O soruların ucunun gerçek Elizabeth Dunn’a çıkmasını ummaktan başka çarem yoktu. Bu yalanlar yumağı çözülürdü ve bu süreçte, insanların hayatlarını mahveden kişi ben olmazdım.

Elbette bu fazla iyimser bir düşünceydi.

“Evet.” Gülümsedi. “Arayabilirsiniz. Başka sorum olursa ben de sizi arayabilir miyim?”

“Evet. Size telefon numaramı vereyim.”

“Gerek yok. Bende var.”

İkimiz de gülümsedik ve sonunda arabaya bindim.

“Ne yapmaya çalıştığını anladım,” dedi EJ motoru çalıştırırken.

“Ne yapmaya çalışıyorum?”

“Ona gerçekten bir şeyler biliyormuş gibi görünmeden daha derine inmesi için ipuçları veriyorsun.”

“Beni suçlayabilir misin?”

EJ bana uzun uzun baktıktan sonra “Hayır,” dedi. “Ben de aynısını yapardım.”

Emniyet kemerini bağladı ve aslanın inine doğru yola çıktık.

59

Bir saat sonra ailemin evine uzanan özel yola sapmıştık bile.

Hayatımda ilk kez komşumuzun olmamasına hayıflanıyordum. En azından tanıklarımız olurdu. Tam olarak neye tanık olacaklarından emin değildim ama paranoya yapmamak elimde değildi.

Ailemin evi bizi, zemin kattaki her odanın pencerelerinde parlayan ışıklar, kızarmış tavuk kokusu, yakılmış mumlar ve biz eve girince antreye çıkan büyükannemin Hollywood gülümsemesiyle karşıladı.

EJ büyükannemin elini öptü. Tam bir beyefendiydi.

Babam elinde bir viski kadehiyle bizi karşıladı. Ona dişlerimi sıkarak sarıldım, sonra mutfağa geçtim ve Minna'yı görünce rahat bir nefes aldım. Ona arkadan sarılırken az kalsın ağlayacaktım. Ocak başında karamelli havuç kavururken duraksadı ve "Seni özlüyorum," deyince güldü.

Ne yazık ki kâhyamız şu anda bu evde görmeyi sevdiğim tek insandı.

Aile avukatımız da –Wall Street’in kralı oymuş gibi konuşan yaşlıca bir adamdı– gelmişti.

Büyükannem beni ve babamı annemin ofisine soktu ve orada avukatın önüne koyduğu birkaç belgeyi daha imzaladım. Neyle ilgili olduklarına hızlıca bir göz attım ama önümde yine gizlilik anlaşmaları ve bir banka transferi vardı.

Nihayet hep birlikte sofraya otururken, *Şu hâlimize bir bakan, ne kadar mutlu bir aileyiz* diye düşünüyordum.

Büyükannem Minna’ya şarap servisi yapmasını buyurdu.

“Ben almayayım,” dedim. “İçkiyi kaldırabildiğimi sanmıyorum.”

Ben gülümseyerek tabağıma bakarken büyükannem bir kahkaha attı.

“Ben de öyle,” dedi EJ.

“Emerson? Hayatım? Bizimle bir kadeh şarap içmez misin?” Büyükannem bunu sorarken avukat kendi kadehinden büyük bir yudum almıştı bile.

“Hayır, Bayan Casper. Çok teşekkür ederim.”

“O zaman umarım karnın açıtır.”

“Aslında ben yemek de yemeyeceğim.” EJ’e şaşkın bir bakış attım. “Önceki gün kötü bir gıda zehirlenmesi atlattım. Hâlâ toparlanmaya çalışıyorum. Yulaf, ekmek, çorba. Son birkaç gündür ancak bu kadarını kaldırabiliyorum. Teşekkürler. Mackenzie yemek yiyeceğimizi söylememiştii.”

EJ bana sırttıktan sonra büyükanneme döndü ve ellerini havaya kaldırarak “Üzgünüm,” dedi.

Tedbir gereği böyle davrandığını düşündüm. Cidden, EJ aktör olmalıydı. Ayrıca onda kesinlikle şeytan tüyü vardı çünkü yemek sırasında ben zehir katılmış gibi tabağımdaki yemeği didiklerken o peş peşe sorular soruyordu. Büyükanneme evi, Bay Casper ve gül bahçesi hakkında sorular sorarken babama ise golf hakkında soruyordu. Oysa EJ’in hayatı

boyunca eline bir kez bile golf sopası almadığından o kadar emindim ki.

Akşam yemeğim bitince EJ büyükannemle babamı sohbetle oyalarken ben izin isteyip üst kata koştum.

Odama gitmedim. Annemin odasına girip ışığı açtım ve şaşkınlıktan taş kesildim.

Annemin odasında sadece karyola, karyolanın içindeki şilte ve şifonyer kalmıştı ama içlerinde hiçbir şey yoktu. Aynı bir yatak odası büyüklüğündeki giyinme odasına yürüdüm, kapılarını açtım ama orada da hiçbir şey, tek bir giysi bile kalmamıştı. Banyodaki her şey de toplanmıştı. Annemin odası tamamen boşaltılmıştı.

İçimde bir öfke dalgası kabardı. Büyükannemle babamın Elizabeth rolüne bürünmüş kadından bu evde hiçbir iz kalması için ne gerekiyorsa yaptığım anlamak zor değildi.

Alt kata inince tek kelime etmedim. Minna'yla konuştum ve EJ'le birlikte evden çıkarken ailemle en yapmacık gülümsememle vedalaşmayı başardım.

“Annemin odasını temizlemişler,” dedim arabaya bindiğimiz zaman.

“Süpürüp silmek anlamında mı?”

“Hayır, EJ. O odada hiçbir şahsi eşyası kalmamış. Boşalmış. Tamamen. Dolaplar, çekmeceler, duvarlar, her şey.”

Bunun ne anlama geldiğini bilerek tatsız gözlerle birbirimize baktık.

Ailem rezil izlerini temizlemeye soyunmuştu.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

60

Bir hafta neredeyse olaysız geçti. Derslerime gidiyordum. Annemin kitaplarını tekrar okudum.

Dianne'i aradım. Telefonu açtı. Ona John'dan ve Old Bow'a gitmek istediğimden bahsettim. Eve gelen adamı ve büyükannemin Tonya hakkında söylediklerini anlattım.

"Külâhıma anlatsın," dedi Dianne ve ortada gülünecek bir şey olmamasına rağmen güldüm.

Sosyal bilimler dersinde en ön sıraya oturdum. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi. Profesör Robertson her zaman olduğu gibi kontrollü değildi. Arada bir bana soran gözlerle bakıyordu. Onu süzdüğümü hissetmiş olmalıydı ve ders bittikten sonra sınıftakiler amfiyi boşaltmak için kapıya yönlirken, Profesörün "Bayan Casper, konuşabilir miyiz?" demesi beni rahatsız etmedi.

Amfinin tamamen boşalmasını bekledik. Sonra Profesör Robertson "Söylediğin şeyi düşündüm," dedi.

"Hangi kısmını?"

"Old Bow."

Tek kelime etmeden devam etmesini bekledim.

“Bence iyi bir fikir olabilir.”

“Ne?”

“Oraya gitmek. Senin için. Bir tür kapanış olabilir sanırım.”

“Ya siz?”

“Seninle geleceğim, evet.”

Aynı akşam EJ birlikte çalıştığı yazılım geliştirmecilerle yapacağı bir Zoom toplantısından önce birkaç dakikalığına bana uğradı.

Yanımda az önce okuduğum kitaplar varken bağdaş kurmuş bir hâlde kanepede oturuyordum. EJ mutfaktaki ada tezgâhın yanındaki tabureye ilişti ve ona hafta sonu profesörle Old Bow’a uçma planımızı anlatırken beni dikkatle süzerek dinledi.

“Sence biraz uygunsuz, değil mi?” dedi. “Sonuçta profesörün.”

“Sadece birlikte seyahat etmiş olacağız. Bir gün. Gidip geleceğiz.”

“Hımm.”

“Sence kötü bir fikir mi?”

“Hayır, bence senin için iyi olacak.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Bana annemin yaşadığı yeri, okulunu, kafeyi ve diğer yerleri göstermesini istiyorum.”

EJ başını anladım der gibi salladı. “Gelmemi ister misin?”

Ona gülümsedim. “Hayır. Muhtemelen iyi bir fikir olmaz. Çok ağlayacağımdan eminim. Ve sen o tür şeylerden hiç hoşlanmazsın.”

“Ağlamanla sorunum yok,” dedi kıkırdayarak. “Benim omzumda olduğu sürece.”

“Her neyse,” dedim gülerek.

“En sevdiği sweatshirt’ünü acılı gözyaşlarıyla ıslatmana başka kim izin verir ki?”

Sırıtarak gözlerimi devirdim. “Doğru. Bu arada, dün gece Dianne’i tekrar aradım.”

“Öyle mi? Telefonu açtı mı bari?”

“Evet. Açana kadar üç kez falan aradım. Ama sonra sorum olursa onu arayabileceğimi söylemişti.”

“Ona ne sordun?”

“Ona seyahatten bahsettim. Bizi havaalanından alıp arabayla Old Bow’a götüreceğini söyledi.”

“Dianne mi?” EJ’in kaşları havaya fırladı.

“Evet. Ona John’un yurttan haberdar olduğunu söyledim. Ve Tonya’yı tanıdığını... Şeyi... Bilirsin işte, kimlik değiştirme olayını bildiğini. Dianne dört saatlik bir mesafede oturuyor ama yapacak başka işi olmadığını söyledi.”

EJ gitmek için tabureden doğruldu ama bir an duraksadı ve tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

“Hey, döndüğün zaman...” dedi sonunda. “Döndüğün zaman, akşam yemeğine çıkmaya ne dersin?”

Ona şaşkın gözlerle baktım. Evde birlikte sayısız akşam yemeği yemiştik. Ama yemek için dışarı çıktığımız zamanlarda bile hiç bu şekilde teklif etmemişti.

Nasıl davranacağımı bilmediğimi gizleme çabasıyla gözlerimi kaçırdım. “Her zamanki gibi yemek söyleyip takılabiliriz, elbette.”

“Ben buluşma gibi bir yemeği kastetmiştim.”

Cevap vermedim. Ona bakamıyordum. Bu normal olmalıydı, benim dışımda herkes için normaldi zaten. Daha önce birkaç oğlanla buluşmuştum ama hiç akşam yemeğine çıkmamıştım. Ve EJ’in tavrında beni süper geren bir şey vardı.

Her zamanki hazırcevaplığımın arkasına saklandım. “Siber kraliçe açık büfen kurudu mu yoksa?”

Bunun çok ucuz bir laf sokma olduğunun farkındaydım. Gereğinden fazla kullanılıp eskitilmiş bir espriydi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Gözlerimi ona çevirdiğim zaman onu bana hiç alışık olmadığım bir dikkatle bakarken buldum.

Dudaklarında hayal kırıklığının sindiği bir gülümseme vardı. “Son zamanlarda o tür şeylerle ilgilenmediğim yeterince bariz değil mi sence? Yoksa sana özel bir ilgim olduğunu göremeyen tek kişi sen misin?”

Dudaklarımdan gergin bir kıkırtı döküldü ve gözlerimi kaçırarak sweatshirt’ümün kol ağzım çekiştirdim.

“Bak, bana açıkça söyleyebilirsin, Kenz. İlgilenmiyorsan anlarım.”

Kalbim derhâl itiraz çılgınlığını bastı.

“Çok hoşuma gider, evet,” dedim ve dudaklarımı büzdüm. Heyecandan her an bayılabiliyordum.

“İyi,” dedi EJ ve sırt çantasını bıraktığı yerden aldı. “Yoksa sen evet diyene kadar sormaya devam edecektim.”

Gülümsememek için dudaklarımı büzmeye devam ediyordum ama yüzümün kızarmasını saklamam imkânsızdı. Hatta bütün vücudumun kızardığından emindim.

Bana arkadan yaklaştığını duydum.

Kanepenin arkasından eğildi ve kolunu usulca omuzlarıma sararak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Telaşlanmana hiç gerek yok, Huysuz.”

“Telaşlandığım falan yok.”

“Bal gibi telaşlanıyorsun. İçin için.”

“Tabii çünkü sen içimi görebiliyorsun.”

“Ben seni her zaman görüyorum.”

Sonra kolunu çekti ve kalbimin davul gibi hızla çarpmasına rağmen sakın nefes almaya çalıştım.

Kapıyı açarken bana seslenişinde gülümsemesini duyar gibi oldum. “Kenzie?”

Ona döndüm ve içimi eriten çocuksu sırıtışıyla karşılaştım.

“Rahatla. Harika olacak.” Göz kırptı ve çıktı.

Nedense Old Bow’a yapacağım yolculuğun listemin en üst sırasında yer almasına rağmen EJ’le akşam yemeği şimdiden beni sabırsızlandıran bir şeye dönüşmüştü. Hayatımdaki diğer her şey beni yarı yolda bıraksa bile EJ benimleydi.

61

Old Bow'a bir saat mesafedeki havaalanına uçtuk.

Nebraska düşük dereceli serin ve insanın tenini ısıran havasına rağmen Kasım güneşinde oldukça neşeli bir his bırakıyordu.

Dianne pazen bir gömleğin üstüne giydiği işçi tulumu, botları, kısa montu ve arkada topuz yaptığı gri saçlarıyla ilk görüşmemizdeki gibi görünüyordu.

O ve John pikap kamyonetin ön koltuklarındaydılar. Nebraska hakkında konuşuyorlardı ve John'un Dianne'nin eskiden balık tuttuğu bir yerde büyüdüğu ortaya çıkmıştı.

Bense bu güneşli havada daha da melankolik olan ruh hâlimle pencereden dışarı bakıyordum. Bazı karanlık şeyler güpegündüz yaşanıyor. Ve o şeylerin onlarca yıl boyunca çok sayıda hayatı lekeleyecek dehşet verici sonuçları olabiliyordu.

Etrafta zaman zaman dünyayı bir yüzyıl geriden takip eder gibi görünen küçük köylerin kesintiye uğrattığı ormanlardan ve tarlalardan başka bir şey yoktu. Yel değirmenleri. Av

tabelaları. Turistik yerlerin tanıtım panoları. Gerçi turistlerin burada oyalanacak bir şey bulabileceklerinden oldukça şüpheliydim.

Bir ormanın içinden geçerken üstünde bir balık resmi olan büyük bir tabela dikkatimi çekti.

Usulca güldüm. “Ne tuhaf görünümlü bir balık,” dedim arka koltuktan.

John gülümseyerek bana döndü.

“O tarafta bir göl var. Özel mülk sanırım, kulübelerin olduğu bir kamp yeri. O balığa timsah balığı deniyor ve Amerika’da çok yaygın olmamakla birlikte, o gölde yaşıyorlar.”

“Bence daha çok ördek gagalı bir balığa benziyor.”

John kıkırdadı. “Sivri dişleri var.”

“Balığın mı?”

“Yerliler o balığa Sivri Dişler diyor.”

Bu adı duyunca midem kasıldı. “Annemin son kitabının adı *Sivri Dişler* olacaktı.”

John ve Dianne’in bakiştığını gördüm. Mektuplar ve öğrendiğim şeyler yüzünden bir travma sonrası stres bozukluğumun falan olduğunu düşündüklerini biliyordum.

Ama öyle bir sorunum yoktu. Sadece her şey bana annemi düşündürüyordu. Gerçek annemi.

Old Bow küçük bir üniversite kasabasıydı. Yaklaşık üç buçuk kilometre uzunluğundaki Ana Cadde’nin iki yanına çeşitli küçük işletmeler sıralanmıştı. Caddenin diğer ucunda kalan üniversite kampüsü, binaları, spor sahaları ve yurt binalarıyla kırk hektarlık bir alan kaplıyordu.

Ana kampüs binasında durduk.

Şık takım elbiseli ve yeşil kravatlı bir adam bizi holde karşıladı. Profesör Robertson’ın eski bir hocasıydı. John –Profesör Robertson o yolculukta ona ilk adıyla hitap etmemde ısrar etmişti– beni E.V. Renge’in kızı olarak tanıttı.

“Evet. Elizabeth Casper’la büyük gurur duyuyoruz,” dedi adam. “Burada bir dönem açılış konuşması yapmayı reddetmesine rağmen. Sanırım beş kez falan davet ettik.”

Adam neşeyle gülerken John ve ben manidar bir bakışı paylaştık.

John ve hocası eski günler hakkında sohbet ederken Dianne ve ben diğer öğrencilere ve hocalara övgü yazılarını okuyarak holü dolaştık. Gerçi ikimizin de umurunda değildi. Sonra saygın mezunların adlarının olduğu bir panoya denk geldik. Elbette orada annemin bir poster ve üç kitabıyla ilgili övgü yazıları vardı. Fotoğrafları her kitapta ve basın bülteninde yer alan, daha yeni fotoğraflarından biriydi.

“Ona bakamıyorum bile,” dedim yüzümü çevirerek.

Dianne cevap vermedi.

Üniversiteden çıkınca, girişinde küçük bir market olan apartmana uğradık.

Bina beş katlıydı. Eski bir dış cephesi vardı. Önündeki Ana Cadde’de öğrenciler dolaşıyordu.

“Lizzy üç yıl boyunca burada yaşadı,” dedi John gözüm-den kaçmayan bir geçmiş özlemiyle.

Üçümüz yan sokağa sapıp binanın arka tarafına, yanında bir zil olan çirkin yeşil kapıya yürüdük.

Bir adam avluyu süpürüyordu. Bina sorumlusu olduğunu öğrendik.

John adamla el sıkıştı ama bizi tanıtmadı. Buna minnet duydum.

“Buranın sahibi hâlâ aynı kişi mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi keçi sakallı, kısa boylu ve sıska bina sorumlusu. “Nereden baksanız kırk yıldır onun.”

“Eskiden buraya sık sık gelirdim,” dedi John etkileyici ve sevecen bir gülümsemeyle. “Üniversiteyi burada okudum. Ziyarete geldim.”

“Ah, öyle mi? Şu ünlü yazar kadın, eskiden burada yaşırdı. E.V. Renge. Üç yıl boyunca buradaydı. Onu tanıyor musunuz?”

John başını salladı. “Tanırdım.”

“Ah, Tanrım. Kadın milyoner olmuş. Kitapları yok satıyormuş.”

“Doğru.”

“Arada bir hayranları gelir. Sorular sorarlar. Ürkütücü tipler de gelmiyor değil hani. Mumlarla falan toplantılar yapıyorlar. Bir ay önce polis çağırmak zorunda kaldım. Sanırım yazar ölmüş.”

“Öyle.”

“Arada bir gazeteciler de geliyor.”

“Siz onu tanır mıydınız?” diye sordu John temkinli bir tavırla.

“Hayır.” Adam buna biraz bozuk gibiydi. “Ben o taşındıktan birkaç yıl sonra geldim.”

“Anladım. Şans eseri eski bina sorumlusunu tanıyor olabilir misiniz?”

Granger’dan bahsediyordu. İsmi, annemin mektuplarından biliyordum. John onunla en fazla bir ya da iki kez karşılaştığını söylemişti.

“Hayır. Hiç karşılaşmadım. Ama bina sahibinin yeğeni olduğunu biliyorum.”

“Artık burada değil, öyle mi?”

“Evet. Ben gelmeden önce hapse girmiş.”

“Hapse mi girmiş?”

“Evet, uzun süre kalmak üzere. Uyuşturucu satıyormuş.”

Bir anda bütün tadım kaçtı. Annemi tanıyan birini bulmayı ummuştum. Önemsiz biri bile olsa. Ama belki de babam haklıydı. Annem yalnız kalmayı sever ve pek dışarı çıkmazdı.

Bir süre arabayla kasabayı dolaştık. John bize takıldıkları yerleri, kendisinin sık sık gittiği barları gösterdi. Tonya'nın yaşadığı yeri bilmediği için o konuda bir şey yapamadık. Güneşli güne, John ve Dianne'in sık sık espriler yaparak gülüşmelerine rağmen ben çok tatsızdım.

Sonunda tekrar Ana Cadde'ye döndük ve öğle yemeği için bir kafede durduk. Sandviçimi bitirirken John ve Dianne kahve sipariş etti, ben de izin isteyerek biraz yürümeye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Anlayışla karşıladılar. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kasabayı *onun* gözleriyle görmek istiyordum. Üniversiteye giderken hissettiklerini hissetmek istiyordum.

Ayrıca John ve Dianne'in Tonya kadar annem hakkında da konuşmak istediğini biliyordum. En çok da benim hakkımda. Aileminki gibi bir sırta dahil olmak için çok genç olduğumu düşünüyorlardı. Elbette yaşananları ve gelecekte olabilecekleri de konuşmak istiyorlardı.

Kasabanın sokaklarında ellerim soğuyana, burnum buz kesene ve sonunda John beni telefonla arayana kadar yaklaşık bir saat boyunca amaçsızca dolaştım.

"Artık havaalamna gitmek için yola çıksak iyi olur," dedi.

"Ana Cadde'ye, kafenin oraya geliyorum."

Dianne'in kamyonetine bindiğimde göğsümde hayal kırıklığının ağırlığı vardı.

Hem üzgündüm hem öfkeli. Old Bow'da ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Belki annemin başına ne geldiğine dair bir ipucu bulurum sanmıştım.

Ama elde var sıfır.

Old Bow'dan ayrılırken pencereden yolun iki yanında uzanan ormanı izledim. Karanlık ve gölgeliydiler. Bir anda grileşen gökyüzünün ağırlığı üstlerine çökmüştü sanki. Artık iyiden iyiye ağlamaklıydım.

Sonra tabelayı, o tuhaf balık tabelasını tekrar gördüm.

Önünden fazla hızlı geçtik. Döndüm ve refleks gereği tekrarladım. “Sivri dişler.”

John omzunun üstünden bana baktıktan sonra Dianne’e bir bakış attı ve yüzünü yeniden yola çevirdi. “Belki bir gün buraya yine geliriz ve sana gölleri gösteririm. Ergenliğimde göl kıyısında kamp kurardık.”

“Sen buralısın, değil mi?” diye sordum.

“Tam olarak değil ama göl gizli bir mücevher gibiydi.”

“Belki. Bir gün,” diye tekrarladım.

Ve böylece uzak bir geleceğin bahsiyle, annem hakkında bir şeyler öğrenme umudum tamamen yok oldu.

62

Dianne tabeladan otobanın dışında kalan küçük bir kasabaya saptı. Benzin alması gerekiyordu.

Ben de benzin istasyonuna girip kahve aldım ve dumanı tüten sıvıdan küçük yudumlar alarak kamyonetine benzin dolduran Dianne'le John'un konuşmasını izledim. Artık ikisi de gülümsemiyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı. Acaba annemle ilgili gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmuş olabilirler miydi? Umudum hiç tükenmeyecekti anlaşılan.

Bir anda benim bir annem yok düşüncesiyle sarsıldım. İçime öyle keskin bir acı saplandı ki ağlamamak için çenemi sıkarak zorunda kaldım.

Gerçeği öğrenmeye çok yaklaştım. Ama sır perdesini aralayacak kadar değil. Bu canımı acıtıyordu. Hayır, hayır, acıtmak yanlış kelimeydi. Gerçeği idrak etmek yıkıcıydı. Anneme ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdim.

Yolun karşı tarafındaki ani fren sesini duyunca bakışlarımı o tarafa çevirdim. Bir mağazanın park yerinden, arkasmda bir yanık lastik dumanı bırakacak kadar hızla çıkan bir pikap kamyonetin savruluşunu gördüm.

Kasadaki adam “Serseriler,” dedi.

O zaman gördüm.

Karşıdaki dükkânın tabelasında *Huckleberry Erzak* yazıyordu.

Kıkırdadım. *Huckleberry Finn* gibi.

Bir anda zihnimde bir anı canlandı. *Huckleberry Erzak*.

Tabelaya bakarken yerin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim.

Olamazdı.

Dışarı koştum. “John, John. Ben bu ismi biliyorum.”

“Hangi ismi?”

“Dükkân,” dedim başımla yolun karşısını işaret ederek. “Birkaç hafta önce ödenmemiş bir faturamız olduğunu söylemek için aradılar. Ne faturası olduğunu anlamadım ama umursamadım zaten. Annemle babam buradan ne almış olabilir ki?”

“Belki sadece isim benzerliğidir.” Dianne’le kafayı yememden endişe eder gibi bakiştılar.

“Belki. Ama ya değilse?” dedim John’a yalvaran gözlerle bakarak.

Yüzünde isteksiz bir ifade belirdiyse de isteğime uydu. “Gel,” dedi. “Hemen döneriz,” dedi Dianne’e.

“Acele edin,” diye homurdandı Dianne. “Yoksa uçağınızı kaçırsınız!”

John’la birlikte, sahiplerinin malları içeriye dükkân havası vermeye bile uğraşmadan raflara yığmakla yetindiği küçük bir dükkâna girdik.

Tezgâhın arkasındaki yaşlıca kadın başını masaüstü bilgisayarıdan kaldırarak “Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

“Evet,” dedim çekinerek. “Annemle babamın sizde bir hesabı var. Sanırım,” dedim gerçekten deliriyor olabilir miyim diye düşünerek. “Sizde öyle bir şey var mı? Müşteri hesabı gibi yani? Malzeme ve hizmet tedariki falan için.”

“Elbette. Yüzlerce müşteri hesabımız var. Ülkenin her yerine teslimat yapıyoruz.”

“Annemlerin hesabına bakabilir misiniz?”

“Başkalarının bilgilerini paylaşamam, tatlım.”

“Haklısınız. Ama sanırım size borçları var. Ödeme gecikmiş.”

Yüzündeki o mağrur ifade biraz yumuşadı. “Soyadınız neydi?”

“Casper.”

“Casper, Casper, Casper...” Gözlerini ekrandan ayırmadan bilgisayarın faresini tıklattı. “Hayır, sistemde böyle bir ad yok.”

Yaşadığım hayal kırıklığının etkisiyle ağlamaklı bir ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. “Belki farklı bir ad kullanmışlardır?”

“O adı biliyor musun?”

İçim üzüntüyle doldu. “Hayır.”

John yanımda kıpırdandı. Bana dönüp “Hangi numarayı aramışlardı? Erzak dükkânından?” diye sordu.

“Ev telefonunu.” Bir anda canlandım. “Telefon numarasıyla arayabilir misiniz?”

Kadın omuz silkti. “Gönder gelsin.”

Ona numarayı söyledim, gözlerini tekrar ekrana dikti. Sonra kaşları çatıldı. “Evet. Doğru. Ödeme yedi hafta gecikmiş,” dedi. “Telefon numarası Etched Gayrimenkulleri Şirketi’ne ait. Onların şirketi mi?”

Kadın bana soran gözlerle baktı.

John’a baktım. “Bu şirket adını hiç duymadım. Ama telefon numarası annemlerin olduğuna göre şirket de onların olmalı, değil mi? Bir dakika.” Aklıma bir fikir daha gelmişti.

Telefonumu çıkarıp EJ’in numarasını çevirdim. Ama bağlanmadı. Tekrar denerken ellerim titriyordu.

Dianne kapıdaki küçük çanı şangırdatarak içeri girdi. “Uçağı kaçıracaksınız. Ya da deli gibi sürat yapmam gerekecek,” dedi. Ama John ona manidar bir bakış atınca Dianne soru soran bakışlarını bana çevirdi.

“Dinleyin,” dedim. Kalbin soluğumu hızlandıracak kadar hızlı çarpmaya başlamıştı.

“Mackenzie, sakın ol. Nefes al,” dedi John bana. “Yakın zamanda ilacını aldın mı?”

Başımı hayır der gibi salladım. “Mesele o değil. Ben ve arkadaşım birkaç hafta önce bir araştırma yaptık. Annemle babamın üniversitede olduğu dönemde Tonya’nın Old Bow’un dışında bir evi varmış. Yıllar sonra evi bir şirkete satmış. Şirketin adım hatırlamıyorum ama... aynı şirket olabilir.”

John ve Dianne göz göze geldi.

Ben deli değildim. Haklıydım. Annemle babamın o erzak dükkânıyla bir alakası vardı. Eğer şirket annemle babama aitse ve burada bir hesapları varsa...”

Tezgâhın gerisinden bizi izleyen kadın kaba bir tavırla “Faturayı ödeyecek misiniz, ödemeyecek misiniz?” diye sordu.

Ona döndüm. “Sizde ne zamandır hesapları olduğunu biliyor musunuz?”

Kadın sıkkın bakışlarını benden ayırıp bilgisayara çevirmeden önce bir an tereddüt etti. Kaşları hafifçe kalktı. “Görünüşe bakılırsa yirmi yıldan daha uzun süredir.”

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

John ellerini saçlarının arasına daldırdı.

Dianne tezgâha yaklaştı. “Hanımefendi,” dedi kadını başıyla selamlayarak. “Sipariş edilen ürünler nereye gidiyor?”

“Bir adrese.”

“O adres dosyada yazılı mı?”

“Elbette yazılıdır,” dedim.

Kadın bana pis bir bakış attı. “Kişisel bilgileri paylaşamam.”

Dianne tezgâhın üstüne eğildi. “Anlıyoruz. Ama ortada adli bir suç olabilir.”

“Anlamadım?” dedi kadın ona dik dik bakarak.

“Demek istediğim, ya dosyadaki adresi sizden öğreniriz ya da polise gidip bu bilgiyi onlara veririz. Onlar da bir arama izniyle geri gelirler.”

“Ne yani? Beni tehdit mi ediyorsunuz? Buyursunlar, gelsinler,” dedi kadın göğsünü şişirerek.

Dianne serinkanlılığını korudu. “Anlıyorum. Sorun şu: Muhtemelen bilgisayarınıza el koyarlar. Ve arama yapmak için dükkânı mühürlerler. Bunu istemeyiz, öyle değil mi?”

Kadın dik dik bakmaktan vazgeçmedi ama bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi ve söver gibi okudu.

“22 Gar Yolu,” dedi. “Buraya yaklaşık yirmi dakika uzakta.”

63

Old Bow'a dönüş yoluna girdiğimizde titrememi bir türlü durduramıyordum.

Dianne "Uçağı kaçıracaksınız," diye uyardı.

"Sorun değil. Belki kaçırmayız," dedi John. "Ama buna bir bakmalıyız. Bir şey olursa, yarın sabaha yeni bilet alırım. Otelde kalırız."

Omzunun üstünden arkaya, bana baktı. "Sen iyi misin?"

Başımı evet der gibi salladım ama kalbim dörtmala koşuyordu. İyi değildim. İyi olmanın yakınından bile geçmezdim.

John da benden farklı değildi. Avuçlarını kot pantolonuna silip duruyordu. Sonraki yirmi dakika derin bir sessizlik içinde geçti.

Telefonumdaki çevrimdışı GPS'e ve nihai varış noktamıza bakıyordum. Göl kıyısında bir noktaydı ama görünürde oraya giden bir yol bile yoktu.

Bir noktada derin bir iç çektim.

"Mackenzie, her şey yoluna girecek," dedi John beni arkasına bakmadan sakinleştirmeye çalışarak. "Muhtemelen orada kiracılarla karşılaşacağız."

“Annem ve babam yirmi yıldır başkalarının erzak teslimatının ücretini mi ödüyor?”

“Ne gönderildiğini sormalıydık. Belki odun falandır. Soba için kömür. O tür şeyler...”

“John.” Dianne, John’un sözünü kesti ve sonra başını bana çevirdi. “Sık dişini, tatlım.”

Yola bakmıyordum. Sadece noktaya ve eziyet edici bir yavaşlıkla yaklaşan sapağa bakıyordum.

“Şuradan,” dedim sonunda bir GPS’e bir çirkin balık tabelasının olduğu sapağa bakarak.

“Tabeladan mı?” dedi Dianne.

“Evet.” Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesimden dışarı fırlamaması mucizeydi. “Sivri dişler,” diye mırıldandım bir kez daha.

Sapaktan bir buçuk kilometre kadar sonra kamyonetimiz küçük ahşap bir kulübenin önündeki açıklıkta durdu.

Kulübenin önüne eski mavi bir Totoya park edilmişti. Ağaçların arasından göl görünüyordu.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordum.

Dianne yenilgiyi kabul eder gibi iç geçirdi. “İnsan gittiği yerin âdetlerine uymalı. Hadi, gelin.”

Hep birlikte araçtan indik.

John’un yanına geçtim. Üçümüz de eve bakarak ama zerre kıpırdamadan arabanın yanında duruyorduk.

Titrek bir nefes aldım. John kıpırdandı ve elini omzumda hissettim. “Mackenzie?” Ona baktım. “Buradaki her kimse, o değil. Gevşe. Sadece nefes al, tamam mı? Muhtemelen beklediğin şey çıkmayacak.”

Derin bir nefes aldım ve nefesimi yüksek sesle bıraktım. “Tamam.”

Ama korkuyordum. Yanılmış olmamızdan. Çok geç kalmış olmamızdan. Orada düşündüğümüzden daha uğursuz bir şey bulmaktan.

Üçümüz birden ağır adımlarla eve doğru ilerlerken, bir anda kapı açıldı ve durduk.

Kalbim de durdu.

Heyecandan kusmak üzereydim.

Kapıdan çıkan kadın kırklı yaşlarındaydı. Spor ayakkabılar, hemşire üniforması ve bir anorak giymişti. Koyu renk saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı.

John'a baktım.

"O değil," dedi. "Bu o değil, Mackenzie. Nefes al lütfen, olur mu?"

"Ah..." Nefesimi bırakırken boğazımdan yükselen safrayı geri yuttum. Şu anda bir sakinleştirici hiç fena olmazdı doğrusu.

Kadın basamakları inip bize doğru yaklaşırken "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi.

Tekrar John'a baktım. Konuşabileceğimi sanmıyordum. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum.

"Merhaba! Evet. Birini arıyoruz," dedi John. "Doğru adreste olduğumuzdan emin değiliz."

Kadın elleri montunun ceplerinde birkaç metre uzağımızda durdu ve birkaç saniye boyunca gözünü kırpmadan bana baktıktan sonra Dianne ve John'a döndü.

"Burası sizin mülkünüz mü?" diye sordu John.

"Hayır. Ben sadece burada çalışıyorum." Kadın tekrar bana baktı.

"Çalışıyorsunuz demek. Sakıncası yoksa ne tür bir iş yaptığınızı sorabilir miyim?"

Kadın gözlerini benden güçlkle ayırarak "Bakıcıyım," dedi.

"Bakıcı mı?"

"Evet, özel hemşirelik hizmeti veren bir şirket için çalışıyorum. İnsanlarla ilgileniyorum."

“Burada biri için mi çalışıyorsunuz?”

“Evet. Bir aile için. Konu nedir?”

Kadının arkasındaki eve, bacadan tüten dumana, temiz verandaya ve boş ama yazın çiçeklerle doluymuş gibi bakımlı görünen çiçek tarhlarına baktım.

“Adı ne?” diye sordu John.

Hemşire bir adım geri çekildi. “Bakın, başıma bela almak istemem. Ayrıca kişisel bilgi verme yetkim yok. Ben sadece işimi yapıp paramı alıyorum.”

“Anlıyorum. Biz birini arıyoruz... Aslında kimi aradığımızdan emin değiliz.”

Hemşire alaycı bir ses çıkararak bir adım daha geri çekildi.

Gözlerim evin pencerelerinden birine çevrildi ve orada bir yüz gördüm. Kim olduğunu seçemedim ama perde kıpırdadı ve yüz hemen kayboldu.

“Evde biri var,” diye mırıldandım.

John bir bana bir hemşireye baktı. “Burada kimin yaşadığını biliyor musunuz?”

Hemşire bir kez daha, bu kez baştan ayağa süzerek bana baktı. Sonra John’a döndü, başını eğdi ve gözlerini kısarak sordu.

“Akraba falan mısınız siz?”

“Belki?”

Hemşire başını sallayarak John’u süzdü. “Sizi daha önce hiç görmedim.” Sonra bakışları tekrar bana çevrildi.

“Biz... Onun burada yaşıyor olabileceğini daha yeni öğrendik,” dedim biraz tereddütle ve duraksayarak.

Hemşirenin yüzü yumuşadı. Gözleri hafifçe kısıldı. “Ziyaretçi kabul edilmiyor,” dedi. “Çok sıkı talimatlar var. Kişisel bilgi vermem imkânsız.” Bakışları yeniden John’a kaydı. “Üzgünüm, millet. Keşke yardımcı olabilseydim.”

John “Nedenmiş o?” diye üsteledi.

“Müşterim kırılğan bir durumda.”

“Ne... ne demek bu?” derken yüreğim ağzımdaydı. Her ipucuna razıydım. Daha sonra geri gelip burada kimin yaşadığını öğrenmek için eve gizlice girebilirdim.

“Bugün iyi günü.” Hemşire başıyla evi işaret etti. “Hava durumu onu etkiliyor. Pek konuşmaz. Sadece birkaç kelime söylüyor. Yazıyor. Çok anlamlı olmasa da bir sürü güzel şey yazıyor. İnsanlarla iyi iletişim kuramıyor. Sorun bu zaten. Onu bir nöbeti tetikleyebilecek herkesten uzak tutmam tembihlendi.”

Ama söylediği onca şey arasında ben bir tek kelimeye can havliyle tutundum. *Yazıyor.*

“Yazıyor mu?” diye fısıldadım ve yalvaran gözlerle önce John’a sonra Dianne’e baktım. “Yazıyormuş. İçeride her kim varsa, yazıyormuş.”

“Pek dışarı çıkmıyor,” dedi hemşire. “Hele bu havalarda. Sizi de içeri alamam. Üzgünüm, hastamın güvenliğini sağlamak için yüklü bir para alıyorum.”

Üçümüz bakıştık.

Üzgündüm. Ve kaygılı. Ve gergin. Ama her şeyden önemlisi, içeride kimin olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Bu seyahat boyunca, burada, bu eyalette kendimden parçalar, beni büyüten kadında ya da babam dediğim adamda asla bulamadığım bir şey, herhangi bir şey bulmayı ummuştum.”

John’un belki de benden bile daha gergin olduğunu biliyordum.

“Şimdi,” dedi hemşire göğsünü şişirerek ve telefonunu eline alarak. “Gitmenizi rica etmek zorundayım. Aksi takdirde güvenliği çağırarak zorunda kalacağım.”

Kalbim göğsümün içinde çaresizlikle çırpınıyordu.

İşte o anda kapı gıcırtyla açıldı.

Ninova

Hemşire sesi duyunca arkasını döndü. “Ah, işte bu sıra dışı oldu,” diye mırıldandı ve hepimiz kapıdan çıkan kadına bakarken yaşadığı şokun etkisiyle elleri iki yana indi. “Nadiren dışarı çıkar. Ziyaretçilerin var, Tonya!”

Adı ensemdeki tüyleri diken diken itti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Dianne.

Dışarı çıkan kadın kırklarında görünüyordu. Açık bırakılmış gür saçları göğsüne dökülüyordu. Üstünde el örgüsü kalın bir kazak, bir pijama altı, ayaklarında ev patikleri vardı.

Verandanın kenarına gelince yüzü bize dönük olarak durdu.

Güçlü bir iç çekişi bir mırıltı izledi. Sesin sahibi Dianne elini ağzına kapattı. Verandadaki kadına bakıyordu.

“Ah, Tanrım,” diye inledi yanımda duran John. Saçlarını iki eliyle arkaya iterken gözleri fal taşı gibi büyümüştü.

Kendi sözcüklerimden korkarak “Bu... o mu?” diye fısıldadım.

Ama aslında kadına bakarken teyide hiç ihtiyacım yoktu. Benzerliği artık ben de görebiliyordum. Fotoğrafımı, insanı yirmi yıl yaşlandıran şu uygulamalardan birine yüklesem karşımdaki gördüğüm kadına ulaşırdım: Koyu renk saçları kırışmaya başlamış, yumuşak yüz hatlı ve şimdi verandanın basamaklarını inip bize doğru yaklaşan kadına.

Hemşire avuçları dışarı bakan ellerini, düşmesini önlemeye çalışır gibi kadına doğru uzattı.

Henüz sorununun tam olarak ne olduğunu, işlevlerini yerine getirip getiremediğini bilmiyorduk. Ama ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu.

“Ah, Tanrım,” dedi John bir kez daha ve ona baktığıım zaman yüzünün şaşkınlıktan donakaldığını gördüm.

Sonra gözlerimi tekrar kadına çevirdim. Kalbim göğsümden fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Yalan söylemiyorlardı. Tıpatıp aynısıydım.

Ortada bir hata yoktu. Her ne kadar beni yetiştiren kadınla birbirlerine benzeseler de onları iyi tanıyan bir insan farkı kolayca anlayabilirdi.

Göğsüm bir hıçkırıkla sarsıldı. Bu kadınla, biyolojik anemle hiç karşılaşmamıştım ama bende gözyaşlarına boğulma hissi uyandıran şey bu değildi.

Acımasızlık nedir, biliyor musunuz? Masum bir insanın yeteneklerini, başarılarını, sevdiklerini elinden alıp onu yirmi bir yıl boyunca kilit altında tutmak.

Cinayetden daha kötü olan şey nedir, biliyor musunuz? Bir insanı diri diri gömmek.

Bize doğru yaklaşan kadının gözleri Dianne'de kısa bir an duraksadı. Sonra John'a çevrildi ve bir süre orada kaldı.

Dengesini sağlamakta zorlanıyormuş, bacakları doğru işlemiyormuş gibi sarsak adımlarla, yavaş yavaş yürüyordu.

Sonra bakışları beni buldu; gözlerime kenetlendi ve beni, günlüğe ve ağza alınmayacak bir acımasızlıkla dünyadan koparılmış güzel bir aklın hikâyesine fırlattı.

Bakışları yüzümde dolaşırken adımları büsbütün yavaşladı ve nihayet yanımıza ulaşınca karşımda durdu.

Aynı boydaydık. Vücut yapımız aynıydı. Suratlarımız da. Kolları iki yanına sarkıyordu. Şömine dumanı ve çiçek kokuyordu. Rüzgâr şimdi kırılaşmaya yüz tutmuş ama bir zamanlar kuzguni renkte olduğundan emin olduğum uzun saçlarını havalandırıyordu. Dudakları kuru, teni solgundu. Göz kenarlarına kırışıklıklar yerleşmişti. Yılların yalnızlığının ve her nasılsa yüzünde hasar bırakmamış bir hastalığın yıprattığı bir güzelliği vardı.

Kim olduğuna hiç şüphe yoktu. Ona bakmak geleceğime bakmak gibiydi.

Yere yığılmak üzereydim. Dünya bir anda durmuştu sanki.

Gözleri sakın, bakışları boştu ve beni süzerken başını hafifçe yana yatırdı.

“Merhaba,” dedim. Kelime ağzımdan bir fısıltı gibi çıktı.

Göğsüm neredeyse nefes alamayacağım kadar sıkışmıştı. Beni gülümseten tek şey, karşımdaki kadının gözlerinde hü-zün, travma ya da herhangi bir delilik emaresi olmamasıydı. Okyanus kadar dingindiler.

Kadın elini, bunu yapmak büyük çaba gerektiriyormuş gibi ağır ağır kaldırdı. Parmak uçları yüzümün konturlarında dolaşırken hafifçe irkildim.

Dokunuşu sıcak ve kuştüyü gibi hafifti. Anaç. Gerçi uzak geçmişte annelik yapmasına ne kadar bir süre izin verildiğini bile bilmiyordum.

Bir an kalbimin kırıldığımı hissettim. Bu kadının benim kim olduğumu hiçbir zaman gerçekten bilmeyeceğini düşünmek içimi sızlattı. Hayatımın en ağır akan saniyelerini yaşıyordum, gözleri yüzümde dolaşırken kalbim çatırdıyordu sanki. Kıpırdamaktan ve onu korkutup kaçırmaktan çekine-rek taş gibi durdum.

Elini indirirken dudaklarına gülümsemeyi andıran bir gev-seme yayıldı. Gözleri matlaşır gibi oldu.

Yoksa içine mi çekiliyordu? Hayır. Lütfen. Hayır, hayır, hayır.

Ama hayır, içine çekilmiyordu. Gözlerinin yaşardığını gör-rür gibi oldum. Gördüğüm, gözyaşları olabilir miydi?

Göğsümün içine sığmayacak kadar büyüyen kalbim patla-mak üzereydi. Benim gözlerim de akmak için hazırda bekle-yen gözyaşlarıyla dolmuştu.

Titrek bir sesle, gülümseyerek “Adım Mackenzie,” dedim.

İşte o zaman yumuşak bakışları benimkilere kilitlendi ve gözleri sevgiyle parlarken dudakları ilk sözcüğü için aralandı.

Günlüğünde defalarca okuduğum o kelime.

Hiç yüksek sesle duymadığım o kelime.

O yumuşacık fısıltı, dudaklarından kalbimi paramparça edecek kadar güçlü döküldü. “Çiçeğim.”

64

BİR YIL SONRA

EJ oturma odasından “Elini çabuk tut!” diye seslendi.

Brüksel lahanalarıyla dolu tepsiyi fırından çıkarmak için debelendiğim mutfaktan seslendim. “Burada biraz yardıma ihtiyacım var.”

Oturma odasından John ve Dianne’in kahkahasını duydum ve sıcak tepsiyle elimi biraz yakmama rağmen kendimi heyecanla gülümsemekten alamadım.

Bir yıl önce, biliyorsunuz, annemi bulduğumuzdan beri neredeyse her hafta John’un evinde toplanıyorduk. Ancak bu bizim ilk Şükran Günümüzdü. Bizim derken, ben, EJ, John, Dianne ve annem. Dianne bize “adalet takımı” adını vermişti.

Teknik olarak Dianne’in adresi dahil, annemin geçmişiyile ilgili bütün bilgileri bulup çıkaran EJ’di. Onun sayesinde son bir yılın çılgın olaylar zinciri fırtınayı dindirmişti. Ancak olayın kökenine, beni Old Bow’a götüren Dianne ve John sayesinde ulaşmıştık. Biz gerçekten bir takımdık.

Tepsiyi ocağın üstüne koydum ve koklamak için eğildim. Hızlı ayak sesleri yaklaştı. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

EJ kolunu belime sarıp burnunu boynumun girintisine uzattı. “Acele et, kaplumbağa.”

“Elimden geleni yapıyorum. Dikkatimi dağıtıp durma,” dedim boynuma kondurduğu öpücüğe kıkırdayarak.

Kulağıma “Bu kadar dikkat dağıtıcı olmasaydın ben de senin dikkatini dağıtmazdım,” diye mırıldandı.

“Hey, pis ellerine dikkat et.”

“Çok kabasın. Seni gözlerden uzak bir yere götürüp dersini vermem gerekecek,” dedi, elini bluzumun altına uzatırken.

Bir kahkaha atarak elini ittim.

“Herkes bizi bekliyor,” diye fısıldadım.

EJ eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra temiz kâse yığınının uzandı. “Lahanaları buna mı koyacağız?” dedi bir kâse alırken.

“Evet.”

İyi bir erkek arkadaş gibi yardım etmesini izlerken kendimi gülümsemekten alamadım.

Çok şanslıydım. Bunu ona her gün söylüyordum. O da şımarıp havalara giriyordu. Ama gerçekten ben dünyanın en şanslı kızıydım.

“Hadi, hadi, hadi. Herkes bekliyor.” Elinde Brüksel lahanası kâsesi ve kola şişesiyle yanımdan geçerken beni dürttü.

Bu Şükran Günü’nde, sofram varlıklarına şükrettiğim insanlarla doluydu.

John —o artık Profesör Robertson değil, *John*’du— telefonunda bir şeye bakıyordu.

Annem yanında oturuyordu. Kapsamlı bir terapi alıyordu ve doktorlar hiçbir zaman tam kapasite dönemeyeceğini hatta muhtemelen yarısına bile ulaşamayacağım söylüyordu. Çok az konuşsa da çok şey anladığını, hissettiğini biliyordum.

Bana, bütün dünyası benmişim gibi bakmasını o kadar çok seviyordum ki.

EJ ve ben oturma odasına girince, annem hafifçe gülümsedi.

Duruşmaların ve medya sirkinin sürdüğü son bir yıldır, Dianne şehirde kiralık bir evde kalıyordu. Sayısız kez Ben Casper, Evelyn Casper ve bunca zamandır Elizabeth Dunn kimliğiyle yaşayan Tonya Shaffer aleyhine tanıklık etmişti.

“Şuna bakın,” dedi John telefonundan okuyarak. “*New York Post*’un son haberi: SAHTEKÂRLIK, ALIKOYMA, KÖLELİK. GERÇEK E.V. RENGE’E NE OLDU? Yüzyılın edebiyat sahtekârlığı demişler.”

Elbette öyleydi.

Annemi, *gerçek* annemi bulduğumuz zaman, işin içine FBI da karışmıştı. John, Dianne ve ben bir hafta boyunca Old Bow’da kalmıştık. EJ de uçağa atlayıp gelmişti. Dedektif Jimenez de tabii.

Sonra en hafif tabirle hayatlarımızın ortasında bir bomba patlamıştı.

Kimlik hırsızlığı vakasında ilk tanık Dianne olmuştu. Ardından yetiştirme yurdundan, Tonya’yı babamla daha eski fotoğraflarından tanıyıp Tonya Shaffer olarak teşhis eden başka insanlar da ortaya çıkmıştı. Babamın üniversiteden arkadaşları Tonya ve Lizzy konusunda tanıklık yapmaya gelmişlerdi. Old Bow’dan üniversite hocaları da. Biri eski mezuniyet fotoğraflarını bulup çıkarmıştı. John’un elinde o günlerden kalma, banyo edilmemiş negatifler olduğu anlaşılmıştı. Tahmin edileceği gibi o negatiflerde Lizzy’nin birçok fotoğrafı vardı.

Yapılan DNA testiyle kulübedeki kadının gerçekten biyolojik annem olduğu teyit edilmişti. Son yirmi yıl boyunca annemin bakımını üstlenen hemşirelerden bazıları ona verilen, çoğunu yatıştırıcıların oluşturduğu ve bir süre sonra vermeyi

kestikleri ilaçlar konusunda bilgi sahibiydiler. Hiçbiri Elizabeth Dunn kimliğiyle boy gösteren Tonya Shaffer'la bizzat tanışmamıştı.

Göl kulübesini satın alan ve annemin oradaki bakımının masraflarını karşılayan şirketin ailemin bağlantısı teyit edilmişti.

Ailem, o günlüklerden ve orijinal taslaklardan kurtulmayarak büyük hata etmişti çünkü üzerlerinde göl kulübesindeki kadının parmak izleri vardı.

Mesele şuydu: Büyükanmem, zamanında Tonya ve babamın o fotoğrafım çekmeseydi, Tonya'nın genç yaşındaki hâlini teşhis etmek daha zor olurdu. Hatta bu soruşturma hiç başlamayabilirdi.

Aileme şantaj yapan ve senelerce para alan adamı asla bulamadılar. Babam onu aldattığı ve adamı susturmak için para ödediği için karısını suçladı. Müebbede mahkûm edildi.

Büyükanmem de kimlik hırsızlığına ve sahtekârlığa yardım suçlamasıyla hapisteydi. Anneme bakan hemşireler Evelyn Casper'ın son yirmi yıl boyunca defalarca ziyarete geldiğini teyit etmeseler, paçayı sıyrabilirdi. Hatta Tonya ve babam Doğu Yakası'na taşınır taşınmaz, büyükanmem yasal meseleleri "halletmek için" Old Bow'a uçmuştu. En başından itibaren o da olayın içindeydi. Üstüne üstlük E.V. Renge'in telif ücretlerinden yüklü bir miktarı o alıyordu. Dörtte birlik bir paydan bahsediyoruz. Şimdi bütün hesaplarına el konmuştu ve hapsi boylamıştı.

Gördün mü, anne? Sana büyükanmemin canavarın teki olduğunu söylemiştim.

Büyükanmem hiç üzülmiyordum. Biyolojik annemin yıllarca yaşadığı yeri gördükten sonra. O kulübede annemin el yazısıyla yazdığı yüzlerce kâğıt bulunmuştu. Tanrı o el

yazısının yayımlanan kitapların orijinal taslaklarındaki yazıyla aynı olduğunu ispatlayan adli tıp uzmanlarını korusun.

Kimlik hırsızlığı korkunç bir canavarı gün yüzüne çıkarmıştı.

İşin içinde telif avukatları da vardı. Bana ayrılan fon, dokunulmayan tek para oldu. Babama, büyükannemle büyükbabama ait her şeye –mülklere, hesaplara, birikimlere ve gelecekte ödenecek telif ücretlerine– el kondu.

Dava eğlence sektörü ve telif hakları avukatları için büyük bir şölene dönüşmüştü. Annem ülkenin en iyi telif hakları avukatını tutmuştu. Ve kazanmıştı. Hesaplarının ve telif ücretlerinin en azından bir kısmını geri almasına rağmen zihinsel durumu nedeniyle yasal olarak onları kullanamıyordu. Bu yüzden ben E.V. Renge'in fonlarının vasisi olarak atanmıştım. Ve anneminkilerin.

En önemlisi annem adını ve kitaplarının haklarını geri almıştı. Olanların büyük kısmını anlamıyordu ve umurunda da değildi. Ama bana ve John'a bakarken bizimle olmaktan mutlu olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum ve önemli olan tek şey buydu.

Laima Roth denen sürtüğe gelince. O da sorgulanmış ve kumpasla suçlanmıştı. Ama elbette yayınevi ve Halkla İlişkiler ekibi ona iyi bir avukat tutmuştu.

“Kimlik sahtekârlığının farkında değildim,” demişti ifadesinde. “Sözleşme imzalanana kadar Elizabeth Dunn'la yüz yüze görüşmedim. Bu davanın en büyük kurbanı benim.”

Laima yasal olarak paçayı sıyırmış olabilirdi ama gazeteciler onu gömdüler. Federaller devreye girince gizlilik anlaşmalarının hükmü kalmamıştı. Laima sözde Elizabeth Dunn-Casper'ın kendi taslaklarının eksik kısımlarını yazması için neden bir hayalet yazar tutmak zorunda kaldığını izah edemedi.

John annem için yeni edebiyat ajanları bulmuştu bile. Eski yayınevi yayımlanan E.V. Renge kitaplarının yayın haklarını kaybetmişti. Ne büyük bir hengâme kopmuştu ama! Yeni bir yayıneviyle anlaşma imzalamıştık. Ve eski kopyalar olağanüstü paralara satılırken ve el değiştirirken, yeni kopyaların ön siparişleri o güne dek duyulmamış rakamlara ulaşmıştı.

Birkaç gün önce Dedektif Jimenez’le konuşmuştum. Dedektif yerel bir şöhrete kavuşmuştu. Bana hâlâ sözde kimlik hırsızlığı ödevim için takılıyordu.

Yani artık zaferimizi kutluyorduk. Ben annemi bulmanın zaferini. Annem nihayet adalete kavuşmanın zaferini.

Ona baktığım zaman bana usulca gülümsedi. Beni doğururken muhtemelen bir inme geçirdiği söyleniyordu. İnme beyinde hasara ve hafıza kaybına yol açmıştı. Hemşireler bir şeylerin yolunda gitmediğine karar verip ilaçları azaltana kadar uzun süre ağır sakinleştiriciler kullanmıştı. Ancak görünüşe bakılırsa, konuşmaması kendi tercihiydi. Belki bir gün benimle daha çok konuşurdu. Ama hikâyelerimi ona okuma bayılıyordu.

Bir yıldır bir fizik rehabilitasyon merkezinde kalıyordu. Ama artık ona bir ev arıyorduk. Evi bulunca uygun bir hemşire bakımıyla onu yeni evine yerleştirecektik.

“Yeni ajan sana ne dedi?” diye sordu John hepimiz masadaki yerlerimizi alınca.

“Bana annem hakkında bir kitap yazmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu.”

“Yap,” dedi EJ ağzına tatlı patates tıkarken. “Çok yeteneklisin. O çılgın hikâyeyi kim senden daha iyi yazabilir ki? Adını da *Sivri Dişler* koyabilirsin.”

Ona telaşlı bir bakış attıktan sonra o sözcüklerin anılmasından rahatsızlık duyarak tekrar anneme baktım.

Ama annem gülümseyerek tabağına bakıyordu. Sanırım söylediklerimizin büyük kısmını anlıyordu.

“Bakarız,” diye mırıldandım.

“Kitapta ben de olabilir miyim?” dedi EJ.

“Şımarık,” diye fısıldadım ve sırtarak gözlerimi devirdim.

John ve Dianne güldü.

Artık annem bir ünlüydü. Rujsuz dudakları ve kırlaşmış siyah saçlarıyla fotoğrafı viral olmuştu. Annem artık hem bir efsane hem de kurbandı.

Şükran Günümüz neşeli geçiyordu. John annemle çok ilgileniyor, ona su dolduruyor, pasta getiriyordu. Sanırım bir zamanlar onu seviyormuş. Hatta belki de farklı bir şekilde hâlâ seviyordu.

Kapı zili çaldı.

John kaşlarını kaldırarak masadan kalktı. “Umarım paparaziler değildir,” diye mırıldandı.

Bir dakika sonra, yüzünde şaşkın bir ifade, elinde bir zarf-la geri geldi.

“Kapıda kimse yoktu,” dedi ama zarfı bana uzatırken bakışları endişeliydi.

Mackenzie Dunn’a. 1 numaralı hayranından. Öpücükler.

65

Bakışlarımı masanın başında bana heyecanla bakan insanlarda dolaştırarak yutkundum.

**“Ne o?” dedi EJ sabırsızlıkla, gözlerini zarftan ayırmadan.
Titreyen ellerle zarfı açtım.**

İçinde tek bir sayfa vardı. Bir yıl önce aldığım sayfalar gibi. Aynı günlüktendi. Aynı el yazısıyla. Sayfa bir cümlenin yarısıyla başlıyordu.

Belki, sadece belki ve lütfen, beni bunun için affet, güzel kızım ama belki de Ben'in seninle hiç alakası olmayabilir. Sevgiler, annen.

Afallamış bir yüz ifadesiyle sözcüklere baktım; aylardır tekrar açıp okumadığım o son mektupta, öncesinde ne yazdığını hatırlamaya çalışıyordum.

“Kenzie, dökül. Ne diyor?” dedi EJ.

Zihnim hafızamı taşıyordu. Annemin John'un evinde olduğu, henüz hamile olduğu ve babamı terk etmek istediği

zamanı anlattığı son mektubu düşündüm. Mektup yarıda kesilir gibi bitmişti.

*Ben bana bir yalan daha söylerse patlayabilirim.
Ya Tonya gidecek ya da Ben. Ben'in bu seçimi kendisinin
yapması gerekecek. Ama...*

Titreyen ellerimde tuttuğum sayfaya baktım.

...belki de Ben'in seninle hiç alakası olmayabilir.

“Bakabilir miyim?” Başımı kaldırıp John’a baktım ve gözlerimi ondan ayırmadan otomatik bir hareketle sayfayı ona uzattım.

John Old Bow’da hep annemin yanında olmuştu. Annem başı sıkışınca hep ona gitmişti. Annemin oradan uzaklaşmasına yardım edeceğine söz veren de John’du.

“Affedersiniz,” dedim ve sandalyemi arkaya devirecek bir hızla ayağa kalktım.

Son hızla banyoya koşarken arkamda John’un sesi yankılandı. “Mackenzie...” Kapıyı kilitledim, suyu açtım ve gözlerimi kapadım.

Nefes almakta zorlanıyordum ama suratıma bir tokat gibi çarpan gerçeği sindirmek çok daha zordu.

“Olamaz...” diye mırıldanarak aynaya baktım ve yansıyamamda babamdan izler bulmaya çalıştım.

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama göğsüm demir kısıkaçlar tarafından sıkılıyordu sanki. Kanım kulaklarımda içinde pompalanıyordu.

Sakinleşmeliydim ama ellerim titriyordu ve buz gibi suyun altına tutmam da etki etmiyordu.

Titreyerek banyo dolabını açtım. Ağrı kesici, uyku ilacı, ne olursa, beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Orta rafta, reçeteli ilaçlar dahil bir dizi şişe duruyordu ve içlerinden birine, üstünde tanıdık bir isim olan bir tanesine zombi gibi bakakaldım.

Aynı ilaç bana da verilmiş olmasaydı, ne olduğunu bilmezdim bile. Kalıtım yoluyla, genellikle bir ebeveynden geçen hastalığımın ilacı.

Ağzım açık kaldı. Anılar bir sinek sürüsü gibi zihnime üşüştü. Annemin bir şişe içkiyle John'un kapısına gittiği geceden bahsettiği mektubu hatırladım. Sonra son mektubundaki sözcükleri.

Şu anda ben bunları yazarken John bize akşam yemeği hazırlıyor. Bana tuhaf bakışlar atıyor. Kafasında bir sürü sorular olduğunu biliyorum ama henüz cevaplamaya hazır değilim.

John'un dersten sonra bana sağlığını sorduğu, ben de ona hastalığımın bahsettiğim zaman yüzüme nasıl baktığım hatırladım. Hayır, gözlerindeki acıma değildi. İkimizin aynı hastalığa sahip olduğumuzu öğrenmenin şaşkınlığıydı. Benim Elizabeth'in kızı olduğumu zaten biliyordu.

Gözlerimi kapatıp son bir yıldır o duruşmalara katılmanın yaşattığı hisleri, babama ve anneme yaptıklarına duyduğum nefreti hatırlarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Nefretim o kadar acı vericiydi ki onu hapiste ziyaret ettiğim zaman "Keşke babam olmasaydın," demiştim.

Hissettiklerimi anlamlandırmakta zorlanırken, gözyaşlarımla ve hıçkırıklarımla arasında gülümsüyordum.

"Mackenzie? Kenzie?" Kapının diğer tarafından önce John'un yumuşak sesi duyuldu, sonra kapı hafifçe tıklatıldı.

Ömrümde duyduğum bütün seslerden daha şefkatli olan o ses karşısında kendimi hıçkırmaktan alamadım.

“Lütfen kapıyı aç,” dedi usulca. “Her şey yolunda. Konuşalım.”

Kilidi çevirdim ve kapıyı yavaşça açarak hayatımın varlığından bile habersiz olduğum bir parçasıyla yüz yüze geldim.

John elinde mektupla bana bakıyordu. Gözlerimdeki yaşları görünce bakışlarına yoğun bir acı yerleşti.

Elimdeki reçeteli ilaç şişesini kaldırdım ve en güçlü sesimi takındım. “Biliyordun,” dedim fısıltıyla.

Elindeki sayfaya ve ilaç şişesine baktıktan sonra gözlerini benimkilere çevirdi. “Evet,” dedi zor duyulur bir sesle.

“Ne zamandan beri?”

“Derste nöbet geçirmenden sonra anladım.” Dudakları cılız bir gülümsemeyle büküldü. “Bana hastalığından bahsettikten sonra.”

“Yani...” Hıçkırdım. “Bunca zamandır biliyor muydun? Bana neden söylemedin?”

John güçlükle yutkundu. “Seni daha iyi tanımak istedim. Ayrıca aynı anda bir sürü şeyle uğraşıyordun. Zamana ihtiyacın vardı, Mackenzie.”

Arkasında bir gölge belirdi ve bir el omzuna kondu.

Annem.

Önce John’a sonra bana ve şişeye baktı. Gözlerinde soru işaretleri vardı. Ya da belki de olanları anlamaya çalışıyordu. Keşke bize hikâyenin tamamını anlatabilseydi.

Ama sonra gülümsedi ve yanağını John’un omzuna dayadı.

John başını ağır ağır salladı. Cılız bir gülümsemeyle “Her şey yoluna girecek,” dedi ama gözlerinde yine fırtınaları ya da bir amfi dolusu öğrenciyi yatıştırabilen o bakış vardı. Ya da yılların yalanlarını silebilen. “Konuşalım, Kenzie. Lütfen. Zamanı geldi.”

Gülümseyerek başımı tamam der gibi salladım. O, annem, ben. Sonunda yapboz tamamlanmıştı. “Evet, konuşalım.”

66

DIANNE

Yaşlandığınız zaman, anlatacak hikâyelerle dolu bir hayatınız olmasını isteyeceğinizi söylerler. Keşke benim o kadar çok hikâyem olmasaydı. Ve elbette keşke bu kadar karanlık olmasalardı.

Şükran Günü'nü yıllardır kutlamıyorum ama bu sefer, bu ailenin bir araya geldiğini görmenin sevinciyle bana çok özel geliyor. Özellikle Lizzy için. O zavallı kız cehennemi yaşadı.

Ve şimdi bir mektup daha geldi. Böyle bir günde. Bir haber daha patladı: John'un Mackenzie'nin babası olabileceği haberi. Diğer odada konuşuyorlar. John. Mackenzie ve Lizzy.

Mackenzie annesinin iyiliği kadar azmini de almış. John'u o kadar iyi tanımıyorum ama onun gibi iki ebeveynle bu kızın dünyayı ele geçireceğine hiç şüphem yok.

Emerson ve ben, burada yabancıyız ama kulaklarımız var. Emerson hindiye daldı ve benim kıkırdadığımı görünce omzunu hafifçe silkerek tatlı patatesleri önüme itti.

“Konuşmaları biraz sürecek bence,” dedi. “Biz yemeğimizi yesek fena olmaz.”

“Sen ye, evlat,” dedim gülümseyerek. İyi bir çocuk o.

Ne yapabiliriz ki? Tanrı biliyor ya bu aile yeterince badire atlattı. Umarım geçmişlerinde daha fazla sır saklı değildir.

Benim kendi çocuğum yok. Ama Keller Yurdu’nda çalıştığım yıllar boyunca her birinin kendi hikâyesi, belaları ve umutları olan bir sürü çocukla karşılaştım.

Dünyaya karıştıkları zaman Lizzy ve Tonya’yı takip etmeye çalıştım.

Tonya? Daha yurttayken harnile kaldı. Bir ajans iyi bir para teklif edince bebeği evlatlık verdi. Tonya gibiler bu tür şeylerden kâr sağlamanın bir yolunu illa bulur. Tonya hiçbir zaman kendinden başka birini önemseyecek bir kız olmadı.

Lizzy üniversiteye gitti. Arada bir, doğum günlerimde ve Noel’de telefon ederdi. Sonra ortadan kayboldu. Bozulmadım. Çocukların çoğu geldikleri yeri hatırlamak istemez.

Sonra bir yıl önce, hep alışveriş yaptığım benzin istasyonuna girdim. Mary elinde bir kitapla tezgâhın arkasında oturuyordu.

Kitabın kapağında, *Yalanlar, Yalanlar ve İntikam* yazılıydı. “İyi mi bari?” diye sordum.

“Hem de nasıl. Sana şu kadarını söyleyeyim, elimden bırakamıyorum,” dedi başını sallayarak. “Dinle bak. Genç bir kız bir yurttta büyüyor ve üç oğlan ona fenalık yapıyor, anlarsın ya. Kimse kıza yardım etmek için parmağını oynatmıyor. Yurttaki temizlikçi dışında, Tanrı onu korusun, sadece o umursuyor. Sonra o kız büyüyor ve o oğlanlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösteriyor. Sonra da onlara fena şeyler yapıyor. Çok benlik değil ama doğrusu hak ediyorlar.”

Kitabın arka kapağında yazar fotoğrafını görünce taş ke-sildim.

Tesadüflere inanırım. Ve kitapçılara hiç gitmem. Ama o gün on beş kilometre direksiyon sallayıp bir kitapçıya gittim, kitabı satın aldım ve bir oturuşta bitirdim.

Benim bilgisayarım yok, sadece eski usul kapaklı bir tele-

fonum var. Bu yüzden Mary'ye gittim. Yeğeni teknoloji konusunda bayağı iyidir.

“Elizabeth Casper,” dedi bana. “Yazarın gerçek adı bu.” İnternette bulduğu fotoğrafları falan gösterdi. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, yazarın suratında Lizzy'den en ufak bir iz görmedim.

Tonya olduğu gün gibi aşikârdı.

Bana ev adresini verdi, bulmak için çok uğraştığım söyledi ve ben de avucuna bir yirmilik kısırdım.

Sonra her şeyi kendi gözümle görmem gerektiğine karar verdim.

Benim gibi bir eski toprak. Bende boş vakitten bol ne var. Kamyonete atlayıp ta Doğu Yakası'na gittim. Üç günümü aldı. Her ihtimale karşı yanıma silahımı da aldım.

E.V. Renge. Şık isim. Şık bir ev. Şık bir araba. Hiçbirinde hakkı yoktu. Onu evinin yakınındaki alışveriş merkezinin otoparkında gördüğüm anda Lizzy olmadığını anladım.

Arabamdan indim. “Tonya!”

Far ışığına yakalanmış bir geyik gibi nasıl donakaldığını görmeliydiniz. Ama arkasına bakmadı. Çantasında bir şey aradı ve yürümeye devam etti. Rol yapmak konusunda her zaman çok iyiydi.

Peşi sıra mağazaya girdim ve onu içeride de takip ettim.

Havalı saçlar. İddialı bir makyaj. Şık giysiler. Ama hiçbiri kim olduğunu saklamaya yetmezdi.

Onu takip ettiğimi anladı, kasa sırasında arkasında durunca gerildi ve arabasına yürürken peşine takılınca neredeyse koşmaya başladı.

Sonra hızla arkasına döndü. “Ne istiyorsun? Beni neden takip ediyorsun?”

Beni tanımadı, anlarsınız ya? Lizzy olsa beni ânında tanırdı.

“Lizzy rolünü oynamak nasıl bir his?” diye sordum ve ekledim. “Tonya.”

Gözleri buz kesti ve yurttaki hâinden çok iyi hatırladığım o nefretle doldu.

“Benden uzak dur,” diye tısladı.

“Ona ne yaptın, Tonya?” diye üsteleyerek bir adım daha yaklaştım.

Gaza bastı ve az kalsın ayaklarımı ezme pahasına, son hızla park yerinden çıktı.

Oysa ben intikam, para ya da şantaj için gelmemiştim. İstedğim tek bir şey vardı, gerçek. Lizzy’ye ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Tonya’yı, o sahtekârı izlemeye devam ettim. Benim gibi bir eski toprağın bunu nasıl becerebildiğini sormayın. Ava çıkarım. Ondan çok daha zorlu avlarla çalıştım.

Evlerinin yakınında bir göl ve patikalarla dolu küçük bir eyalet parkı vardı. Tonya orada her gün çoğunlukla telefonda konuşarak yürüyüş yapıyordu.

O hafta bir sabah onu yine orada, patikalardan birinde yürürken ve ormanın içine doğru giderken gördüm. Yolun kenarına park ettim, tüfeğimi yanıma aldım ve peşinden gittim.

Bazen gerçeği öğrenmenin tek yolu biraz korku salmaktır.

Geldiğimi gördü. Saklanmıyordum zaten, yana sarkıttığım elimde tüfeğimle, on metre kadar gerisinden yürüyordum. Birinin beni görmesi de umurumda değildi. Oraya Tonya’yı avlamaya gitmemiştim, sadece konuşmak istiyordum.

Ama o sabah ormanda tek bir insan bile yoktu.

“Ne istiyorsun, yaşlı kocakarı?” diye bağırarak bana döndü ve poz verir gibi ellerini kalçalarına koyarak karşımda durdu. Avantaj ondaymış gibi çenesini havaya dikmişti. Yüzünün yarısını kaplayan güneş gözlükleri, utanç verici gözlerini örtüyordu.

Ona kim olduğumu ve bildiklerimi söyledim.

“Lizzy’ye ne yaptın, Tonya?”

Güldü. “Git başımdan, yaşlı cadı. Buraya gelip ağzımdan delice bir hikâye alabileceğini falan mı sandın?”

“Hayır. Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum, Tonya.”

Dudakları çirkin bir gülümsemeyle çarpıldı. “Para mı istiyorsun? Avcunu yalarsın. O şeyden...” Başıyla tüfeğimi işaret etti. “... medet umma. Ateş ettiğin anda burası koşucularla dolar ve hapsi boylarsın. Bu yüzden, o şişko kışını yolumdan çek.”

Lizzy’ye her ne yaptıysa itiraf etmesini istiyordum.

Ama suratıma gülünce tüfeğimi doğrulttum.

“Söyleyeceksin, Tonya.” Tüfeği suratına doğrultarak ona doğru yürüdüm. Biraz korku vermekten kimseye zarar gelmezdi. Tedirgin edilmeyi hak etmişti.

Bütün kötülüğüyle yine güldü. O kahrolası gözlükleri bile çıkarmadı.

“Ah, çok korktum,” dedi kıkırdayarak ve havaya kaldırdığı parmaklarını şaklattı.

Sosyopat mıydı? Sanmıyorum. Sosyopatlık başka bir şeydi, Tonya bambaşka bir şey. O hem kötü hem aşağılıktı.

Namlumun ucunda geri geri yürürken kıkırdamaya devam ediyordu. Onu tüfeğimle dürtünce hakaretler ve zehirli sözler yağdırmaya başladı.

Benim tek istediğim onu korkutmaktı. Başma gelen Tonya’nın kendi eseri idi.

Ayağı kaydı ve sırtüstü düştü.

Kader bazen çok gizemli yollar seçebiliyor.

Lizzy kitabında cezanın beyaz, intikamın kırmızı olduğunu yazmıştı.

Benimkine Tonya’nın bir taşa çarpan kafasının çatırtısı da eklendi. Düştüğü yerden kalkamadı.

Ve bakın ne diyeceğim? Hiç kötü hissetmiyorum. Adalet böyle işler.

Yalanlar, yalanlar, sonra intikam, öyle değil mi?

SONSÖZ

WALLACE KING

“Hadi, canım.”

Ellerimin arasında açık duran gazeteye bakarak alaycı bir tavırla güldüm ve sarma sigaramı dudaklarımdan çekip Budweiser’den büyük bir yudum aldım.

Balıkçı teknem dalgaların üstünde usul usul sallanıyordu. Key West’in turkuaz rengi suları ıslıl ıslıl sabah güneşiyle ıslıldıyordu. Cennetten bir manzara gibiydi.

Boşalan bira kutusunu elimle buruşturup bir kenara attım ve yenisini almak için buzluğa uzandım.

Hayat buydu işte. Birazdan kıyıya yanaşacak, yerel bara gidip biraz istiridye ve birkaç içki gömecektim. Şansım yaver giderse, bir turist pilici tavlayıp eve atardım. Evimi gördükleri zaman iştahları kabarıyordu.

Bunu hak ettim. On beş yıl bunun için kilit altında kaldım.

Tonya’ya çok yazık oldu. Dostum, o kadın gerçek bir isyancıydı. Ayrıca oral seks yapmayı da iyi biliyordu.

Biramdan bir yudum daha içerken, gazete manşeti kafamın içinde yanıp sönmeye devam ediyordu. Kutunun yarısına inince, manşeti tekrar okudum.

**SUÇ DEHALARI: BEN CASPER VE EVELYN
CASPER, YÜZYILIN DAVASINDA; SUÇ AMAÇLI
KİMLİK HIRSIZLIĞI, ALIKOYMA, SAHTEKÂRLIK
VE HAKSIZ ZENGİNLEŞME KUMPASI DA
DAHİL OLMAK ÜZERE BİRÇOK SUÇLAMAYLA
YARGILANIYOR**

Orada bir sürü gereksiz süslü sözcük vardı ama Bennyciğin hayatı bitmişti. O ahmak bunu çoktan hak etmişti.

Tekneden denize tükürdüm ve biranın kalanını kafaya diktim.

Tonya'nın onda ne bulduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Old Bow'a ilk geldiğinde ve barda beni gözüne kestirdiğinde. Laf aramızda, ben ilktim. Güzel bir gülümseme, harika memeler ve daha iyi bir kış. Ayrıca arsızdı. Ateş gibi bir hatundu. O tür kızlara her gün rastlamazsınız. Hele Old Bow'da.

Canına yandığım Tonya Shaffer. İçeri girmesinden yarım saat sonra tatlı kışını kucağıma park etmişti bile. Birkaç saat sonra benim evde bir profesyonel gibi kokain çekiyor ve biraları gömüyordu. Zulamı onun gibi kaliteli bir kızla paylaşmanın benim için hiç sakıncası yoktu.

Ertesi gün kızışmış bir kedi gibi geri geldi. Ona binanın sahibinin amcam olduğunu ve apartman sorumlusu olarak kirasız oturduğumu anlattım. Ama sonra bitişikteki Lizzy hakkında sorular sormaya başlayınca, Tonya'nın bana gelmesinin bir nedeni olduğunu hemen çaktım.

Bana uyardı. Lizzy'nin daire anahtarının bir kopyasını istedi. Yasa dışı mıydı? Elbette ama kim bilecekti ki? Size söylüyorum, sıkı kızdı. Buna değerci.

Sonra o gerzek Ben'le işi pişirdiğini öğrendim. Bu beni sinirlendirdi. Ama Tonya Ben'in ona borçlu olduğunu söyledi.

Onunla arasını iyi tutması gerektiğini anlattı. Bu yüzden benim eve gizlice, Lizzy ve Ben'e onları göz hapsinde tuttuğunu çaktırmadan gidip geliyordu.

Akıllı kızdı Tonya.

Olanların kokusunu ancak bir yıl sonra, toz ve başka şeyler satma suçuyla enselenmemden bir önceki gece aldım.

Tonya'yı son görüşümde kimseye görünmeden Lizzy'nin dairesine giriyordu. Düzüşerek vedalaştık. Ne veda ama. İki gün sonra içeri tıkıldım. Ama o gün Tonya bana dikkat çekmememi tembihleyip banyoya girince, tezgâhın üstünden deri kaplı süslü bir defteri yürüttüm. Meğer defter Lizzy'ninmiş.

Gerçi o zaman hiç umurumda olmadı. Etrafta kimse yokken geri bırakırım diye düşündüm. Zaten Lizzy'yi de günlerdir görmemiştim ve doğurmak üzereydi.

Ama o defter? O defter hayatımı değiştirdi.

Lizzy'nin günlüğüydü. Meğer bizim sessiz faremiz bir kitap anlaşması çakmak üzereymiş. Ayrıca yazdıklarına bakılırsa, kafayı kırmaya doğru ilerliyormuş.

Tonya mı? Meğer o da Bennycikle benim sandığımdan daha fazla haşır neşirmiş.

Hassiktir.

Önce sinirlendim ama sonra kafama dank etti. Tonya küçük bir meblağın peşinde değildi. Büyük oynuyordu.

Dediğim gibi, akıllı kızdı.

İki gün sonra polisler evime baskın yaptı. Gammazın teki onları uyandırmış. On beş yılımı bu yüzden parmaklıkların arkasında geçirdim. Keşke beni kimin gammazladığını öğrenebilseydim. Kemiklerini tek tek kırardım.

Hapishane Kütüphanesi, bir Senato Kütüphanesi ya da her neyse işte sayılmazdı. Ama bağışlar geliyordu. Ben dergilerle takılıyordum, daha çok fotoğraflar falan için.

Yalanlar, Yalanlar ve İntikam. Kitabı rafta gördüğüm anda kafamda taşlar yerine oturdu. Akıllı herifimdir. O anda jetonum düştü. O adı Lizzy'nin günlüğünde görmüştüm.

Ve bilin bakalım, kitabın arka kapağından bana kim bakıyordu? Canına yandığımın Tonya'sı. Süs püs içinde, kendini o fare diye yutturmaya çalışıyordu. Tonya fare değildi ama kitabın arkasındaki o fotoğrafı görünce manyak gibi güldüm. Sonra fotoğrafı kesip yatağımın üstüne astım. Arada işe yarayıyordu. Anlarsınız ya.

Elime geçen her gazetede onunla ilgili bütün haberleri okumaya başladım. Bir süre sonra bir kitap daha çıktı. Tanrım, hapishanedeyken zamandan bol bir şeyiniz olmuyor, bu yüzden kitabı okudum. Biraz zamanımı aldı ama bütün kitaplarını tek tek elden geçirdim. Üçüncü kitap biraz tuhaftı ama yine de çoksatan olmuştu. Tonya para basıyordu. Bense bir hücrede çürüyordum.

Hapishanede on beş yıl geçirdikten sonra beş parasız dışarı çıktım. Bütün eşyalarım amcamın deposuna kaldırılmıştı. Tanrı onu kutsasın.

Ne mi yaptım? Lizzy'nin günlüğünü kaptığım gibi Doğu Yakası'nın yolunu tuttum.

Şimdi size Doğu Yakası'ndan bahsedeyim. Görüntüler pek fiyakalı ama kimsede yürek yok. Tonya mı? (Pardon Elizabeth Casper.) Kaliteli şaraptan bile halliceydi. Otuzlarının ortasında hâlâ çıtırdı. Ve herkesin kızı bildiği o kız? Onun değildi. O sıska veledin nereden çıktığını çok iyi biliyordum.

Tonya uyanıklık etmeye ve karşısına ilk dikildiğimde beni tanımazlıktan gelmeye çalıştı. Hafızasını tazelemek, geçmişimizin çokook eskiye dayandığını ve Lizzy'yi iyi tanıdığımı anlatmak zorunda kaldım. O Lizzy falan değildi.

“Ne istiyorsun, Grunger?”

Gördünüz mü? Hafızası bir anda geri gelmişti.

O isimden hiç hazzetmezdim. Hapiste bana soyadıyla, Kingman diye hitap ederlerdi.

Bunu ona da söyledim. Güldü. Hoşuna gideceğini biliyordum.

Bir zamanlar söz verdiği gibi benimle kaçmasını istedim. Ama benim hiçbir şeyim yoktu, onda ise her şey vardı. O güzel ev, hizmetçiler, arabalar. Ona telif hakkımın ucuz olmadığını söyledim. Günlük konusunu açtım.

“Yalancı,” diye kükredi.

Bunu duymak canımı yaktı ama diyorum ya akıllı herifimdir. Her şeyi olduğu gibi anlattım.

“Hamileyken yazdığı iki kitap. Kitapların neyle ilgili olduğunu biliyorum. Ambar yangını, yurttaki gençlik aşkını ve Bennycik’le olayını.”

“Yalan söylüyorsun. Günlüğünü nereden buldun?”

“Lizzy’nin dairesindeki son düzüşmemizi hatırlıyor musun? Sırf heyecan olsun diye defteri tezgâhın üstünden yürüttüm. İçinde neler bulduğuma inanamazsın.”

“Ne varmış içinde?”

Pis pis sııttım. “Çok merak ediyorsun, değil mi? Sen bir haltlar çevirmeye kalkışırsan diye güvenli bir yere sakladım.”

“Bana zaman ver. İki gün.”

İki gün sonra onun evinde buluştuk. Elbette bir malikâneydi. Orada yaşlı bir hatun vardı.

“Bu da kimin nesi?” diye sordum.

O Cruella de Vil, bana hapishaneden yeni çıkmışım gibi bakıyordu. Öyleydim zaten.

“Ben’in annesiyim,” dedi kadın son derece resmî bir tavırla.

Meğer yaşlı cadı odadaki en zeki insanmış. En başından beri sırrın parçasıymış.

Çılgınca, değil mi?

Bunu ben daha sonra Key West’teki teknemde —onun parasıyla satın aldığım ilk tekneydi— Tonya’yla düzüşürken

öğrendim. Bana o, Ben ve bebeğin Doğu Yakası'na taşındığı ilk gece, yaşlı cadının onu karşısma oturttuğunu ve lafı dolandırmadan "Ben aptal değilim. Sen de o kadar akıllı değilsin," dediğini anlattı. "Kim olduğunu ve gerçek Elizabeth Dunn'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

O zaman Tonya'ya "Lizzy nerede?" diye sordum.

Bana asla söylemedi.

O zaman, Bennycikle birlikte kıza pis bir şeyler yaptıklarını ve ortadan kaldırdıklarını anladım. Tonya'ya teorimi söyleyince güldü ve sorularıma aldırmadı bile. Ağzımın sıkı olduğunu biliyordu. Elbette sır saklayabilirdim. Basit bir adamdım. Tek istediğim Keys'te bir ev, şık bir tekne ve hayatımın garanti altına alınmasıydı. Çok şey mi istiyordum?

Tonya defalarca benimle ilişkisini koparmaya çalıştı ama söz konusu bile olamazdı. O benim altın yumurtlayan kazımdı. Bennyciğe gelince? Tonya'nın bana söylediğine göre sünepe-nin tekiydi. Onu ben mutlu ediyordum. Hep geri geliyordu.

O ve yaşlı sürtükle anlaşmamız böyleydi. Kazandığım en kolay paraydı. Sessiz kalmanın karşılığım alıyordum. Altı ayda bir, saat ayarı gibi.

Ama sonra Tonya öldü.

Aklıma ilk gelen şey Benny'nin pis bir iş çevirdiği oldu. Elbette ben ve Tonya'dan haberdardı. Ama cinayet işleyecek bir tip değildi. O iş için fazla zayıftı. Ama o anası... O bambaşka bir hikâyeydi.

Bennycik ile konuşmaya gittim. Bana ne dese beğenirsiniz?

"Buraya kadar. Bedava yolculuk bitti."

"I-ıh. Siz bu ineği yıllardır sağıyorsunuz. Tamam, ben partiye biraz geç kaldım ama plana sadık kalmaya ne dersin?"

Ukala herif bana güldü. Bunu yapmayacaktı. Benim işe yaramaz pisliğin teki olduğumu söylediği anda dünyasını yık-maya karar verdim.

“Benden ve kızımдан uzak dur, beni anladın mı?” diye buyurdu. Bana emir verdi! Buna inanabiliyor musunuz?

Birini mahvetmenin en iyi yolu nedir? Sırlarını ifşa etmek. Zengin değildim ama Tonya’dan istediğimi almıştım. Şimdi o Bennycik sinirimi bozuyordu.

Böylece Lizzy’nin günlüğüne geri döndük.

Kızına birkaç sayfa gönderdim. Amacım kafesi biraz tangırtıp durmaktı. Ama Bennycik beni, musluğumu temelli kapatmakla tehdit edince hiçbir şeyden sakınmadım.

Old Bow’darken uyuşturucu satardım. O oyuna bulaştığınız zaman gözünüzü açık tutmayı öğrenirsiniz.

Bir sabah şafak sökerken bir satıştan geri dönüyordum. Kasaba ölüm uykusundaydı. Ama bilin bakalım, binamın girişinde kimi gördüm? Tatlı Lizzy yanında bir herifle, saç baş dağınık bir hâlde kapıdaydı. İş karıştıran bir hatunu nerede görsem tanırım. Herif onu öpmek için eğilince Lizzy geri sıçradı ve banka soymuş gibi etrafına baktı.

“Hataydı,” diye mırıldandı. “Lütfen, Ben’e söyleme.”

Burnumu sokmadım. Ama günlüğünü yürütüp o acıklı zırvallıkları okuyunca son sayfanın ne anlama geldiğini çaktım. Tatlı Lizzy Bennyciğin arkasından iş çevirmişti ve o aptal herif, bebeğin gerçek babası olmayabileceğinden zerre şüphe duymamıştı.

Her neyse. O kısım tam Lifetime kanalına yakışacak bir hikâye. Ama intikam intikamdır değil mi? Lizzy kitaplarında öyle yazmıştı.

Bu yüzden, Bennycik bana siktir olup gitmemi söyleyince –Tonya da artık olmadığı için– beni herifin hayatım mahvetmekten alıkoyacak hiçbir şey kalmadı. Tek yapmam gereken, dikkati üstüme çekmemek için temkinli olmaktı.

Hiç yirmi bir oynadınız mı? O oyunun en iyi tarafı nedir biliyor musunuz? Bir süre izleyince nasıl kazanacağınızı

çözersiniz. O kızın, Mackenzie'nin yapmasını istediğim buydu. Ona annesinin günlüğünün ilk sayfalarını gönderdim. Lizzy'nin yani. Sonra birkaç sayfa daha.

Anlarsınız ya, kız satır aralarını okursa, uyanıp olayı deşmeye başladı. Başladı da zaten. Sandığımdan daha uyanık çıktı. Bu yönünü Lizzy'den almadığından eminim.

Şimdi düşününce, bunun yirmi birle nasıl bir alakası olduğundan emin değilim.

Her neyse.

Sonuçta, annesiyle ilgili olayı nasıl çözdü, bilmiyorum. Olaylar patlak verdiğinde ben Key West'te teknemde, cenneteki Tonya'ya (bir numaralı hayranımın, bebeğim), tımarhanedeki ya da her neredeyse işte Lizzy'ye kadeh kaldırarak ve Bennyciğe gülerek (hapislerde çürüsün) haberleri izliyordum. Lizzy'i bir yere kapattıklarını bilseydim, daha fazla para isterdim. Ama öyle olmadı.

Anlamayacak kadar alık olmaları ihtimaline karşı —şu gotik takılan kızdan ve Old Bow'da Lizzy'yle muhabbeti koyultan John'dan bahsediyorum— onlara Şükran Günü'nde bir günlük sayfası daha gönderdim. Küçük bir bayram sürprizi olarak, anlarsınız ya.

Böylece Bennyciğin işi tamamen bitti.

Ah, Benny'nin annesine gelince... Umarım kocakarı hapishane yemeklerini seviyordur.

Şerefe!

